JANET WHITEHEAD

FĂGĂDUIALA ORIENTULUI ÎNDEPĂRTAT

Lauren Adams ştia că viaţa ei avea să se schimbe dramatic, când s-a dus să lucreze la un ziar britanic din Hong Kong. La câteva ore după sosire, făgăduiala a început să-şi ţească vraja asupra ei.

Dar era posibil ca Lauren să se fi îndrăgostit cu adevărat de redactorul şef, David Kent, sau nu era decât atmosfera romantică a insulei, jucându-se cu emoţiile ei?

Înainte de a afla adevărul, avea să fie tratată cu mâncare şi vin de cel mai mare star de cinema din Orientul Îndepărtat şi să facă o pitorească excursie prin China continentală - pentru ca apoi să ajungă la o romantică reîntâlnire cu omul pe care-l iubea cu adevărat.

FĂGĂDUIALA ORIENTULUI ÎNDEPĂRTAT

Traducere şi adaptare de
MIHNEA COLUMBEANU

Pentru familia Tatler:
Irene, Paul, Nicola, Jonathan şi Kimberley

Capitolul 1

Aeroportul Kai Tak din Hong Kong este unul dintre cele mai impresionante aeroporturi din lume.

Pista se întinde tocmai până în Kowloon Bay. Pentru a ajunge pe ea, avioanele trebuie să coboare la joasă altitudine peste zgârie-norii care umplu peninsula, după care aterizează rapid şi fără nici o imprecizie. În medie, pe Kai Tak aterizează cam un avion la două minute şi jumătate, iar dacă această manevră delicată nu s-ar efectua impecabil, cele circa şase Boeing-uri 747 care zboară permanent în cerc, aşteptându-şi rândul la aterizare, ar rămâne în aer toată ziua.

Lauren Adams savura perspectiva vagă a pericolului care însoţea orice aterizare de acest gen, iar când văzu oraşul Hong Kong părând în hubloul mic, pătrat, din stânga ei, oboseala zborului se risipi repede, înlocuită de o nerăbdare acută, căci acolo se afla viitorul ei - sau cel puţin aşa spera. În Hong Kong, avea să-şi realizeze cele mai

avântate vise.

Da, făcuse drum lung de la Londra, cu escale la Ankara, Kuweit, Bahrein, Dubai şi Bangkok, pentru a uşura dificultăţile călătoriei. Dar, în sfârşit, ajunsese; toate greutăţile meritaseră.

Avionul se smuci scurt, neplăcut, începându-şi coborârea, dar Lauren nu simţea decât cum i se înălţau speranţele. Mai avea doar câteva minute până să pună piciorul în Kowloon, apoi pe insula Hong Kong, şi abia mai aştepta.

Era o fată de douăzeci şi cinci de ani, înaltă, cu membre mlădioase, păr blond-închis lung până la umeri şi ochi albaştri limpezi, îndepărtaţi, iscoditori. Acum, în timp ce avionul continua să coboare, un zâmbet nerăbdător i se ivi o clipă pe buzele pline, de un trandafiriu pal. Aşteptase multă vreme acest moment. Jos, în metropola întinsă, o aştepta o şansă unică în viaţă, şi intenţiona să profite de ea din plin.

Lauren îşi dorise dintotdeauna să fie ziaristă şi, începând din şcoala secundară, lucrase cu hotărâre pentru realizarea acestui scop. Era iscoditoare din fire şi avea un mod de a fi direct. Ambiţioasă, nu se temea să spună ce-i

trecea prin minte, nici să pună întrebări, şi iubea adevărul şi cunoaşterea. De asemenea, era o scriitoare foarte talentată.

Dar aceste atribute în sine nu reprezentau nici o garanţie de obţinere a unei slujbe, cum avea să afle la scurt timp după absolvirea colegiului, cu diploma în ziaristică. Zilele de glorie ale Fleet Street apuseseră. Puţine dintre marile coridiane naţionale erau dispuse să-şi asume riscul de a angaja o neofită neverificată. Îi recomandau să-şi înveţe meseria, s-o *înveţe* cu adevărat, la un ziar provincial, şi întrucât era atât de hotărâtă să reuşească, s-a dus să facă tocmai acest lucru, găsindu-şi primul post la o gazetă distribuită gratuit în comitatul ei natal, Essex, iar ulterior, la un ziar local mai prestigios.

Dar, dacă Lauren avea vreo meteahnă, aceasta era ambiţia ei. Înfricoşător de puternică, o anima necruţător. Reportajele despre întruniri de consiliu municipal, chermeze şi vânzări en-gros erau perfecte pentru cei ce se mulţumeau să trudească fără iniţiativă, dar Lauren îşi dorea - îşi impunea - ceva mai provocator. Aşa că s-a întors la marile

cotidiane, însă cei de-acolo i-au spus că mai avea multe de învăţat, iar ea era prea încăpăţânată ca să recunoască pe loc că aveau dreptate.

Fusese o perioadă foarte frustrantă din viaţa ei, iar Lauren devenise tot mai neliniştită şi deprimată. Pe de o parte, ştia că trebuia să-şi facă ucenicia, la fel ca toată lumea. Dar, pe de altă parte, mai ştia şi că învăţase tot ceea ce putea învăţa vreodată de la provinciali.

Se părea că devenise victima unui cerc vicios. Apoi, însă, văzuse anunţul care urma să-i schimbe viaţa. Un ziar mic, cu redacţia în Hong Kong, publicat anume pentru comunitatea anglofonă de-acolo, cu adecvatul titlu *"The Ex-Pat"*, căuta un reporter de fond. Candidatului victorios avea să i se acorde o perioadă de încercare de şase luni. După aceea, dacă ambele părţi erau de acord, angajarea urma să devină permanentă.

Lauren îşi depusese candidatura fără ezitare. Învăţase la un nivel practic rezonabil limba chineză, de la o colegă de cameră din facultate, iar călătoriile îi plăcuseră dintotdeauna. Părinţii ei îi inculcaseră un puternic spirit de

independenţă, iar ideea de a se duce să lucreze în străinătate nu o descuraja deloc, oferindu-i o provocare de mult aşteptată.

Cu timpul, uitase complet despre cererea depusă şi nici nu se mai gândise la ea, până când primise o scrisoare prin care era invitată la un interviu, care urma să decurgă neaşteptat de bine. I se oferise postul, îl acceptase, iar acum, lăsând în sfârşit toate formalităţile în urmă, sosea la destinaţie.

Lauren simţi un familiar fior de emoţie. Cât mai visase acest moment, pe vremea când încă mai locuia la Londra! În fine, cariera ei începea să înflorească!

Avionul atinse solul fără probleme şi, peste câteva minute, un autobuz al aeroportului transporta pasagerii pe pistă, spre terminal.

Imediat ce părăsi aerul condiţionat, aproape friguros, din avion, Lauren îşi dădu seama că făcuse bine îmbrăcându-se numai cu o rochie subţire de bumbac albastru precum cerul, căci vremea era umedă, fiind luna iulie, în plin sezon al musonilor. Când autobuzul ajunse la destinaţie, practic toţi noii sosiţi îşi

făceau vânt cu reviste, ghiduri turistice sau paşapoarte.

Aeroportul era ticsit de lume. Avioanele bâzâiau într-un acompaniament constant pe lângă toată hărmălaia, decolând sau aterizând. Terminalul propriu-zis era un edificiu urât dar, din moment ce fusese proiectat pentru a deservi peste douăsprezece milioane de pasageri în fiecare an, se punea accetul mai mult pe calităţile practice, decât pe confort. Mai mult, se părea că în acea zi erau prezenţitoţi cei douăsprezece milioane de călători! Oriunde se uita, Lauren vedea bărbaţi, femei şi copii de toate cârstele şi naţionalităţile.

În atmosferă, însă, se simţea o electricitate inconfundabilă, acea emoţie greu de definit care nu există decât în aeroporturi, iar Lauren, în timp ce-şi sălta geanta pe umăr într-o poziţie mai comodă, începu să absoarbă ambianţa, compunând deja în minte scrisoarea pe care urma să le-o scrie părinţilor ei în aceeaşi seară, pentru a le transmite, într-un fel, plăcerea acestui moment.

Ajunse la biroul de paşapoarte, iar de acolo la vamă şi la controlul bagajelor. Funcţionarii aeroportului îi

scotociră meticulos lucrurile dar, de vreme ce nu avea nimic de declarat şi cu atât mai puţin de ascuns, în curând fu lăsată să-şi ducă valizele în holul de ieşire.

Acolo păreau să se fi adunat şi mai mulţi oameni, majoritatea în mâini cu pancarte având pe ele scrise numele călătorilor pe care îi aşteptau.

Deşi Lauren (care era pe cât de ambiţioasă, pe atâta de independentă) îi spusese noului ei şef că putea găsi singură drumul până la redacţie, după sosire, acesta insistase să vină cineva la Kai Tak în întâmpinarea ei, aşa că acum se opri în holul mare, cu ecouri, începând să scruteze adevărata pădure de cartoane, în căutarea propriului ei nume.

În sfârşit, la a doua parcurgere a pancartelor, văzu inscripţia căutată - deşi nu şi persoana care o ţinea - şi începu să-şi împingă căruciorul cu bagaje în acea direcţie.

Când ajunse destul de aproape, văzu o fată orientală scundă, de vârsta ei sau poate mai tânără. Fata avea părul negru ca pana corbului, tuns paj. Strălucea albăstrui intens în lumina lămpilor din plafon. Avea ochi căprui mari, un nas mic

ca un nasture şi o gură lată. Silueta ei zveltă era strânsă într-o rochie sobră, verde ca jadul, de model chinezesc tipic, cu guler înalt, poale lungi şi mâneci trei-sferturi.

În primul moment, fata n-o văzu pe Lauren venind spre ea. Aoi, în sfârşit, atenţia i se îndreptă spre tânăra blondă şi înaltă, în rochie albastră pretenţioasă dar decentă, iar pe faţa rotundă i se desluşi limpede o întrebare.

Când Lauren ajunse destul de aproape, chinezoaica scundă întrebă ezitant:

- Lau-ren? Lau-ren... Ad-ams?

Părea uşurată să-i fi pronunţat corect numele.

Lauren dădu din cap şi, când răspunse, vorbi rar, pentru a nu pierde atenţia fetei:

- Da, eu sunt Lauren Adams. Iar dumneata eşti...?

Tânăra orientală întinse mâna dreaptă, în timp ce pe faţă i se aşternea un zâmbet larg, molipsitor.

- Maggie Cheung, se prezentă ea, continuând într-o engleză destul de acceptabilă: a trimis domnul David. Să iau pe dumneavoastră.

David, îşi spuse Lauren. Trebuia să

fie David Kent, redactorul şef de la *"The Ex-Pat"*, pe care îl cunoscuse cu ocazia interviuului, în urmă cu câteva luni, iar în momentul când îşi aminti numele lui, în minte îi reapăru o imagine vie a respectivului: înalt, atletic, cu chip colţuros, bronzat de soarele cald al Orientului, şi bărbie pătrată, bine definită. Revăzu ochii lui David Kent, în timp ce o măsuraseră peste biroul din redacţia londoneză a ziarului *"The Ex-Pat"*, amintindu-şi culoarea lor căpruie închisă, sclipitoare, unda vagă de umor răutăcios din linia gurii, părul negru şi des pieptănat neglijent pe spate deasupra frunţii; iar acum, amintirea lui îi stârni un sentiment cât se poate de curios, un cu totul alt gen de nerăbdare - nerăbdarea de a-l revedea.

- Mergem? întrebă Maggie Cheung, indicând una dintre cele trei ieşiri ale terminalului.

Distrasă momentan de amintirea lui David Kent, Lauren avu nevoie de un moment pentru a reveni la realitate.

- Să mergem? întrebă ea, prosteşte.

Maggie dădu din cap, făcând ca părul negru să i se unduiască.

- Mergem, repetă ea. Plecăm. Pornim.

Ieşim. Ne ducem.

Apoi, zâmbetul i se lăţi şi mai mult:

- Facem paşi.

Lauren îşi studie cu atenţie noua cunoştinţă. Nu ştia dacă Maggie era cumva sarcastică, sau încerca sincer să se facă înţeleasă. Apoi, tânăra chinezoaică urmă cu mândrie:

- Ştii bine engleză, nu?

Lauren îşi permise să se relaxeze, zâmbind:

- Foarte bine ştii. În regulă, Maggie, sunt în mâinile tale. Condu-mă.

Fata se răsuci pe călcâie şi porni grăbită prin mulţime, iar Lauren fu nevoită să-şi împingă repede căruciorul de bagaje, pentru a o urma. Maggie o conduse spre ieşirea din stânga, pe unde ajunseră în parkingul aeroportului. Cerul era senin şi nici o adiere nu agita copacii sau steagurile, în timp ce mergeau spre maşina cu care tânăra orientală venise s-o aştepte.

- Zborul, a fost plăcută? întrebă Maggie, peste umăr.

- A fost *lung*, replică Lauren. Bine măcar că n-am avut întârzieri mari.

- Trebuie că simţi obosită, da?

- Sinceră să fiu, cred că sunt prea

emoţionată ca să mai simt oboseala, recunoscu Lauren cu amărăciune.

Ajunseră la un mic Metro argintiu, iar Maggie descuie portbagajul şi începu s-o ajute la transferul valizelor din cărucior în maşină.

- Domnul David, el aşteaptă cu foarte nerăbdare să vă întâlnească iar, remarcă ea, iar Lauren avu un nou fior de surpriză plăcută auzind acest lucru, deşi nu-şi dădea seama de ce era cazul să se simtă astfel în legătură cu un om pe care abia îl cunoştea. Ba chiar, era în sine ciudat faptul că îl găsea atât de atrăgător pe David Kent; până acum, nu manifestase prea mult interes faţă de *nici un* bărat - fusese prea devotată propriei sale cariere pentru aşa ceva.

După ce bagajele fură în sfârşit încărcate, Lauren îi dădu bacşiş unui hamal să ducă înapoi în aeropoirt căruciorul şi se urcă în maşină, lângă Maggie. Peste câteva momente, tânăra orientală scoase maşina din parcare.

- Vom trebui să transversăm Kowloon Bay prin Cross-Harbour Tunnel, îi explică Maggie, în timp ce conducea ca vântul pe autostrada care ducea la Victoria Harbour. Dar acesta e păcat. Star Ferry

v-ar fi dat o vedere mult mai frumoasă la Hong Kong - dar bacul nu ia maşini.

Lauren, însă, începea deja să întrezărească insula, prin fereastra maşinii. În apropiere, golful forfotea de activitate. Bacurile verzi şi albe navigau statornic înainte şi-ncolo pe apă, printre jonci, sampane, şalupe şi cargouri.

Apoi, ajunseră pe cheu, unde un amestec de zgârie-nori ultramoderni se înălţau în straturi deasupra apelor albastre, împestriţate de soare, pe un fundal de coline verzi, până nu demult doar simple fotografii într-o broşură, acum însă devenind realitate - ceea ce făcea ca totul să fie cu atât mei fascinant.

- Lucrezi la *"The Ex-Pat"*? întrebă Lauren, privind profilul însoţitoarei sale.

Maggie dădu din cap, fără a-şi lua ochii căprui dinspre şosea:

- *Shi.* Da. Secret-ară. Telefonistă. Dactilografistă.

Căută expresia potrivită şi, în cele din urmă, spuse:

- Ca Miercuri.

Lauren zâmbi:

- Ca *Vineri*, vrei să spui. Din Robinson Crusoe.

- Nu, răspunse serioasă Maggie. Nu lucrez decât miercuri.

- A. Deci, ai normă parţială?

Tânăra orientală dădu din cap:

- Am lucrat timp complet când era mai mult de făcut. Acum nu mai e atât de mult cât era odată.

Lauren simţi cum i se încreţea fruntea, încruntată, căci vestea suna ameninţător. Cu ocazia interviului, David Kent îi făcuse impresia unui redactor şef în ascensiune, încununat de succese - nu a unuia care-şi trecea angajaţii pe normă parţială fiindcă nu prea avea ce să le dea de lucru.

Înainte de a aborda subiectul, însă, Maggie o întrebă:

- Sunteţi flămândă?

Până în acel moment, Lauren nu se gândise la mâncare, deşi nu se prea hrănise în ultimele două zile - din cauza voiajului şi a emoţiilor - iar acum, când în sfârşit ajunsese la destinaţie, *începea* să i se facă foame.

- Da, mi-e puţin cam foame.

- Voi pregăti pentru noi ceva când ajungem acasă.

- Acasă? repetă Lauren.

Maggie nu putu rezista ocaziei de a-şi demonstra încă o dată buna stăpânire a limbii engleze:

- Acasă, declară ea, cu un zâmbet care-i dezvăluia dinţii ca nişte perle. Locuinţă. Domiciliu. Habitat. Reşedinţă.

- Da, ştiu ce înseamnă "acasă", replică Lauren, începând să agreeze compania fetei. Mă întrebam numai la ce anume te *referi*. Vorbeşti de parcă am locui amândouă acolo.

Fata îi aruncă o privire:

- Locuim amândouă - câtă vreme nu vă deranjezi că împărţiţi cu mine.

- În nici un caz. Dar...

- Domnul David, nu v-a spus?

- Păi, nu. A spus că-mi va găsi o locuinţă temporară, până îmi aleg singură ceva, dar nici n-am visat că va profita de bunăvoinţa altcuiva ca să mă instaleze.

- Vă deranjezi?

- Vai de mine. Dar n-aş vrea să te deranjez pe tine.

- Nu deranjaţi. De fapt, mare ajutor.

- Chiar aşa?

- Desigur. Un apartament. Doi chiriaşe. Fiecare plăteşte doar jumătate

chiria.

- Mă rog, dacă n-ai nimic împotrivă...

- Îmi voi place compania şi poate voi învăţa şi mai mult cu engleza mea.

- Cred că deja vorbeşti destul de bine engleza.

Aceste cuvinte o bucurară vizibil pe Maggie, care continuă entuziastă:

- Vă veţi place apartamentul meu - *nostru* - cred. E foarte mare după standarde din Hong Kong şi este localizat în North Point district, care face să fie foarte comod drumul la lucru.

Trecerea prin Tunelul Trans-Portuar dură zece minute. Când ieşiră prin cealaltă parte, se aflau în Hong Kong.

Lăsând tunelul în urma lor, cotiră la stânga, în paralel cu calea ferată de tranzit, care se arcuia spre nord-est, ducând la Causeway Bay, Fortress Hill şi mai departe.

Lauren era uimită că puteau coexista unele lângă altele atât de multe clădiri, de atâtea modele diferite, şi că era cineva în stare să se orienteze într-un asemenea haos. Pretutindeni circulau oameni. Străzile erau înţesate de trafic, de la tramvaie şi autobuze verzi cu etaj

până la Rolls-Royce-uri, ricşe şi biciclete.

Firme ţipătoare, scrise în limbile engleză şi chineză, atârnau suspendate de-a latul străzii, formând o arcadă pe sub care treceau. Oraşul Hong Kong era un iureş de activităţi frenetice, numai zgomot şi mişcare, iar prin aerul pâclos pluteau îmbătătoare mirosurile mâncărurilor dulci şi condimentate, în mare parte emanând de la tarabele acoperite cu umbrele ce se înşirau pe ambele trotuare.

- Dumnezeule, exclamă Lauren, copleşită. *Întotdeauna* e aşa?

Maggie râse melodios:

- Nu. Uneori este şi mai aglomerat.

Când şoseaua se lărgi, şofatul deveni mai uşor, şi nu peste mult lăsară în urmă o mare parte din înghesuială. După câtva timp, ajunseră la o zonă în care se înălţau spre cer blocuri de apartamente cu multe etaje, printre vile elegante înconjurate cu grădini amenajate pretenţios, iar Maggie anunţă:

- Aici este.

Parcară maşina în garajul subteran al unuia dintre blocurile cele mai bine înţteţinute şi scoaseră valizele lui

Lauren din portbagaj. Maggie spuse că apartamentul lor era la etajul nouă, cu vedere spre port şi spre aeroportul de unde veniseră, şi duseră împreună bagajele la lift, care le urcă rapid până la destinaţie.

Între timp, toate emoţiile începeau să aibă un efect contrar asupra lui Lauren, care simţea oboseala tuturor călătorilor, după ce le-a trecut euforia sosirii într-o ţară străină. Fu nevoită să-şi înăbuşe un căscat, în timp ce uşile ascensorului glisau lin deschizându-se, iar Maggie o conduse pe un culoar pardosit cu gresie şi luminat discret, spre uşa locuinţei.

- Voi cere să-ţi taie o cheie, spuse ea, în timp ce căuta în poşetă.

Descuie uşa şi intrară într-un apartament foarte curat, deşi cam spartan. Urmând-o pe Maggie, Lauren îşi puse bagajele în antreu şi se lăsă condusă într-un scurt tur al casei.

Toate camerele aveau acces din hol; două dormitoare într-o parte, *living room*-ul, baia şi bucătăria în cealaltă. Decorul era simplu; pereţi albi, însufleţiţi ici şi colo cu câte un tablou sau alt ornament. Mobila era strict

funcţională. Vederea pe fereastra livingului, însă, era cu totul altceva; o mare de jonci şi sampane acoperind apele golfului cu velele lor întinse în formă de evantaie, iar dincolo de ele, aeroportul, ca o crescătorie de păsări gigantice, unde înaripatele metalice se înălţau şi coborau într-un ciclu constant al mişcării.

- Îţi place? întrebă încet Maggie.

Lauren se întoarse spre ea.

- E minunat, răspunse. Nici n-aş putea fi mai fericită decât să locuiesc aici atâta timp cât mă primeşti.

- Îmi face plăcere. Acum, voi vedea de mâncare. Îţi place mâncarea chinezească, Lau-ren?

- Da. Totuşi, nu te pot ajuta cu nimic?

- Nu. Mă ocup eu de toate. Tu doar relaxează.

- Cred că voi începe să despachetez, hotărî Lauren.

Avu nevoie de câtva timp pentru a-şi duce toate bagajele până în camera de oaspeţi, care nu era foarte mare. Totuşi, după cum spusese Maggie, conform standardelor din Hong Kong, unde domnea o gravă penurie de spaţiu, locuinţa era

apreciabil de încăpătoare.

După-amiaza se anunţa şi mai caniculară, ceea ce de asemenea o moleşea. În timp ce se apucasă despacheteze, Lauren îşi dădu seama că obosise atât de tare încât abia îşi mai putea ţine ochii deschişi şi, după un timp, trase concluzia că bagajele puteau să mai aştepte; ar fi fost mai înţelept să se întindă pe pat, pentru câteva momente. La urma urmei, nu voia să sufere de efectele decalajului orar, la întâlnirea cu David Kent, după-amiază.

Salteaua era răcoroasă şi primitoare. Sunetele produse de Maggie, care pregătea mâncarea, deşi îndepărtate, o linişteau. Undeva, în golf, sună sirena unui vapor. Chiar şi aici, la etajul nouă, Lauren putea simţi atmosfera insulei. Era oarecum aparte, electrică, plină de făgăduiala orientului îndepărtat.

Aproape fără să-şi dea seama, o fură somnul, purtând-o cu el într-un alt decor exotic. Dar acest peisaj de vis nu mai avea nimic din urbanismul Hong Kong-ului. Era o regiune împădurită, undeva departe, unde se întindeau râuri de la apus la răsărit, iar surplusul de apă se vărsa în lacuri sau mlaştini. Spre nord se

întindea o orezărie. Mai spre est se înălţau nişte coline învăluite în ceaţă - nu, nu coline, *munţi*, cei mai enormi şi mai siniştri munţi pe care-i văzuse vreodată.

Nu ştia unde se afla, nici ce căuta acolo. Cumva, însă, prin cine ştie ce intuiţie, ştia că drumul înainte era însemnat cu o serie de dealuri şi văi.

În acel moment, îi trecu prin minte că visa, dar în acelaşi timp se întrebă cum *putea* să viseze? Locul acela părea atât de real - putea simţi până şi umiditatea caldă a aerului, pe faţa congestionată, vedea norii negri, cu burţi umflate, adunându-se la nord.

Chiar atunci, auzi în spatele ei un sunet şi se întoarse spre un şir întunecos de copaci cu liane şi viţe înfăşurate pe trunchiurile groase. O mişcare îi atrase atenţia, făcând-o să se încordeze. Trosnetul unei crengi îi provocă o tresărire. În sfârşit, văzu ieşind dintre copaci o siluetă, care ridică o mână într-un gest de chemare. Era un bărbat, înalt, bine clădit, brunet şi bronzat. O strigă pe nume:

- Lauren! Lauren! Vino-aici!

Lauren clătină din cap, ceea ce-i

făcu părul blond să se unduiască.

- Nu vin!

- Dar e o nebunie!

- Lasă-mă-n pace!

- Ba nu! Vorbesc serios, Lauren! Vii înapoi cu mine!

Şi, spunând aceasta, omul porni spre ea, parcurgând cu paşi mari terenul care-i despărţea, până când Lauren putu distinge mai multe amănunte ale înăţişării lui: negrul ca noaptea al părului ce-i cădea pe frunte, luminiţa hotărâtă din adâncul ochilor căprui.

- David...? murmură ea, nevenindu-i să creadă.

Era o nebunie! Ce căuta David Kent acolo, în mijlocul acelei sălbăticii stranii şi neexplorate? Şi unde *era*, la urma urmei? De ce insista atât de mult s-o ducă înapoi la... la ce?

Dar nu avea timp pentru alte întrebări. Umbra lui mare şi întunecată se aşternea deja peste ea, iar David întindea mâna s-o apuce cu degetele lui lungi şi puternice, cărora nu le putea rezista.

- Nu! strigă ea, ferindu-se din faţa lui. *Nu!*

Mâna i se depuse pe umăr, cu degetele

strângând-o insistent. Lauren le simţi înfigându-i-se în carne, prin materialul rochiei. Îi auzi glasul strigând-o din nou pe nume:

- ...Lauren!

...dar nu, nu era glasul *lui*, era o voce mai subţire, mai feminină...

- Lau-ren? Lau-ren? Eşti în regulă?

Deschise ochii, cu o tresărire, nesigură în primul moment unde se afla. Inima îi bătea neplăcut în piept. Apoi, în faţa ochilor ei se limpezi chipul rotund ce o privea cu îngrijorare, o recunoscu pe Maggie şi se mai calmă puţin. Deci, tot un vis fusese. Dar un vis atât de *viu*...

- Eşti în regulă? întrebă din nou chinezoaica.

Lauren trase adânc aer în piept, dând din cap:

- Da. Probabil am aţipit, cred, şi am avut un vis. Sau un coşmar.

- Am fost îngrijorată despre tine, remarcă Maggie cu sinceritate. Sunai parcă te durea.

Lauren se ridică în capul oaselor, începând să se simtă mai bine, deşi era încă zguduită.

- Iartă-mă, Maggie. N-am vrut să te

sperii. Nu gem prea des în somn, îţi dau cuvântul meu! Dar totul părea atât de *real*...

- Poţi să povesteşti în timp ce mâncăm, dacă vrei, o invită Maggie. Mâncarea e gata.

- Nici nu prea am ce să spun, răspunse Lauren, ridicându-se în picioare. Era aşa de ciudat. Nu avea nici un sens, nimic.

Adunându-şi gândurile şi lăsând visul în urmă - sau, cel puţin, încercând - adăugă:

- Mă spăl pe faţă şi vin imediat.

Senzaţia apei reci pe piele desăvârşi transformarea şi, când i se alătură lui Maggie în bucătărie, unde se ospătară cu o cină delicioasă din perişoare de porc şi rulouri cu umplutură savuroasă, Lauren îşi regăsi complet stăpânirea de sine.

Şi totuşi... ce însemna visul acela straniu - dacă însemna ceva? Chiar şi acum, îşi amintea atât de clar toate detaliile. Dar ar fi fost cazul să şi-l alunge complet din minte - sau, poate, Soarta încerca s-o prevină asupra cine ştie cărei aventuri spectaculoase pe care i-o rezerva viitorul?

Capitolul 2

După ce terminară cu spălatul vaselor, Lauren se duse să-şi schimbe hainele de pe drum, cam mototolite, cu ceva mai prezentabil. Alese o fustă kaki subţire şi o bluză albă, cu buzunare.

Când fu gata, Maggie propuse să pornească spre redacţia ziatrului *"The Ex-Pat"*:

- Ştiu că domnul David va fi bucuros să vadă că ai venit cu bine.

Zâmbetul lui Lauren şovăi. Referirea la numele redactorului şef îi readucea în minte ciudatul vis. Dar, dacă nici Lauren nu era o femeie practică şi raţională, atunci cine alta ar fi fost astfel? Oricât de neliniştitor fusese visul, somnul o înviorase, iar mâncarea o energizase şi mai mult. La urma urmei, visurile nu erau altceva decât visuri. Nu aveau nici o semnificaţie premonitorie.

- Atunci, să-mi iau poşeta şi mergem, răspunse ea, bine dispusă.

În drum spre ascensor, Maggie spuse:

- Am mutat birourile foarte recent, deşi suntem tot în Districtul Central. Acolo traficul e foarte greu, aşa că e

mai bine dacă luăm tramvaiul.

După-amiaza era înăbuşitoare. Se părea că Lauren sosise în toiul unui val de căldură caniculară. Din fericire, însă, tramvaiul nu era prea agolmerat, iar după ce porniră, prin uşile şi ferestrele deschise începu să adie o uşoară briză.

- Acesta e un mare pas pe care l-ai făcut, comentă după un timp Maggie. Ai călătorit atâta drum pentru o slujbă. Eşti să fii admirată.

Lauren privise peisajele pe lângă care treceau. Acum, întoarse capul spre însoţitoarea ei:

- Era o ocazie prea bună ca s-o pierd. Acasă nu făceam decât să trudesc, prefăcându-mă că lucram. Aici, sper să fiu în stare de nişte reportaje *adevărate*, în sfârşit.

- Dar ce e cu familia ta? Nu se supără că ai venit atât departe ca să lucrezi?

- În nici un caz. Şi ei vor ceea ce-mi doresc eu.

- Şi prietenul tău de asemenea?

- N-am nici un prieten.

Această mărturisire o făcu pe Lauren să-şi dea brusc seama că *niciodată* nu

avusese un prieten. A, fusese prietenă cu destui băieţi - şi bărbaţi - dar nu era acelaşi lucru. Acele relaţii nu ajunseseră niciodată la intimitatea deosebită a unei legături sentimentale.

Nu s-ar fi putut spune că îi lipsea ceva. Niciodată nu se gândise prea mult la altceva înafară de carieră. Acum, însă... Poate că simplul fapt de a fi străină în ţară străină îi accentua sentimentul de izolare, făcând-o să-şi dorească... ce anume? Să aibă pe cineva cu care să împărtăşească această nouă etapă din viaţa ei? Da.

- Asta e bine, poate, spuse Maggie, întrerupându-i şirul gândurilor. Un prieten poate nu ar fi vrut să părăseşti ţara ta.

- Aşa e, îi dădu dreptate Lauren, fără prea multă convingere. Dar tu, Maggie? Tu *ai* vreun prieten?

Zâmbetul lat al fetei era la fel de contagios ca întotdeauna.

- Trăieşte în Noile Teritorii, lângă părinţii mei, îi explică ea, roşind ca o adolescentă. Tsim Sha Tsui. Ai auzit de ele, da? Numele lui este Jackie Lo. Suntem... cum se spune? Angajaţi?

Lauren se hotărî să-i răspundă

tinerei chinezoaice în stilul ei propriu:

- Angajaţi, confirmă ea. Logodiţi. Juruiţi. Făgăduiţi. Promişi.

Maggie râse.

După un timp, traficul începu să se aglomereze, aşa cum prevăzuse Maggie, iar Lauren îşi lungi gâtul pentru a vedea mai bine Districtul Central, care forma axul real al oraşului Hong Kong.

Peste tot se înălţau zgârie-nori. Mulţi dintre aceştia păreau să conţină bănci, sau sedii bancare. Lauren mai zări şi clădiri guvernamentale şi, cu toate că majoritatea construcţiilor păreau să fie foarte moderne, văzu şi un tribunal vechi, în stil colonial.

Acea emoţie familiară începu să-i provoace din nou furnicături. Ce oraş minunat în care să lucreze! Acum ştia cu siguranţă că luase decizia justă venind, ştia că avusese dreptate să renunţe la viaţa ei plictisitoare din Londra, pentru a se bucura de acest mare centru comercial. Niciodată nu se simţise mai plină de viaţă.

Când ajunseră în staţia de destinaţie, coborâră din tramvai, iar Maggie o luă pe aglomeratul Connaught Road Central, unde fântânile arteziene

aruncau jerbe de apă albicioasă în aer, la dreapta. Lauren ar fi vrut să asimileze toate imaginile şi sunetele în acelaşi timp, dar îşi impuse să nu se grăbească. Urma să aibă timp destul pentru a vedea oraşul, în următoarele şase luni. În plus, dacă avea să lucreze aici, chiar în inima insulei...

Ea şi Maggie traversară o stragă foarte circulată, reuşind cumva să evite toate maşinile, şi-şi continuară drumul printr-o altă mare intersecţie.

Speranţele lui Lauren creşteau tot mai mult. Acum, când toate acestea deveneau realitate, începea să-şi pună întrebări despre mediul ei de lucru. Ar fi exagerat, aşteptându-se să aibă propriul ei cabinet - dar un birou? Urma să fie mare, sau mic? Şi-l putea închipui, probabil cel mai mare birou din lume, cu un procesor de cuvinte performant instalat într-un colţ; o tasă cu documente primite; una, cu hârtii pentru predare; o mapă imaculată; o ditamai centrala de telefoane colorate, fiecare constituind calea spre câte o relaţie care-i rezerva cele mai uluitoare subiecte.

Şi clădirile acelea care atingeau

norii? Care dintre ele era a ziarului ei? A ziarului *ei*!

Maggie coti pe o stradă lăturalnică, iar Lauren o urmă conştiincioasă. Dar strada aceea se afla la o lume întreagă distanţă de ceea ce lăsaseră în urma lor. Clădirile înalte din jur reduceau la insignifianţă aceste construcţii vechi din cărămizi brune, de-a dreptul anoste, ţinându-le cufundate toată ziua într-o umbră cenuşie.

Totuşi, Lauren nu-şi făcea griji nejustificate. Fără îndoială, era doar o scurtătură, un *"go-down"*, cum i se spunea pe plan local. Apoi, însă, Maggie încetini, când ajunseră la clădirea cea mai degradată din cvartal, probabil, unde gesticulă cu o mână:

- Am ajuns.

Lauren privi magherniţa, îngrozită.

- Asta? întrebă ea, când îşi putu regăsi graiul. Asta... este?

Era clar că Maggie nu-i înţelegea reacţia.

- Da, răspunse ea, aproape mândră.

- Dar...

Tânăra englezoaică fu nevoită să-şi caute cuvintele potrivite, dar când în sfârşit şi le găsi, îşi dădu seama că

exprimarea lor ar fi constituit tocmai eroarea tipică pentru reporterii începători: aceea de a judeca omul după haine. Şi cine şutea şti ce minuni ascundea clădirea aceea veche, dincolo de faţada ei mohorâtă? Trebuia să aştepte şi să vadă ce anume se găsea după uşile duble cu vopseaua cojită, înainte de a spune ceva ce putea să regrete curând.

- Ăă, nu... nu intrăm? propuse ea, cam fără entuziasm.

Maggie o conduse pe cinci trepte tocite, până într-un hol destul de răpănos, unde un oriental emaciat, spre şaptezeci de ani, citea un ziar de curse.

Omul ridică spre cele două noi sosite nişte ochi urduroşi, privirea de evaluare cam reţinută către Lauren fiindu-i înlocuită imediat de un zâmbet adresat lui Maggie. Dând din cap spre ea, o salută cu o întrebare:

- *Nin hao. Nei ho ma?*

- *Gay ho, nei yau sum,* răspunse Maggie.

Într-o parte a unei scări întunecoase se afla un ascensor. Cele două fete intrară în lift, iar Maggie închise uşile în urma lor şi apăsă pe butonul etajului doi. Cu scârţâieli şi trosnete, cabina se

puse în mişcare, târându-se încet în susul puţului.

De undeva de la un etaj superior se auzeau ţipete şi chiuituri de copii jucându-se. Răsunau cu ecouri lugubre prin puţul afumat al liftului, făcând-o pe Lauren să tresară.

- Ce nai...?!

- Împărţim clădirea cu alţi mulţi chiriaşi, îi explică Maggie, zâmbind. Ce auzi acum e o creşă de zi.

- Şi ţăcănitul ăsta ciudat?

- Maşini de cusut. La etajul întâi este un atelier de croitorie.

Lui Lauren îi era tot mai greu să-şi păsreze optimismul. Toate speranţele că acea clădire dărăpănată ascundea un loc de muncă absolut modern i se risipeau cu repeziciune. Îşi aminti ce-i spusese Maggie, că sediul redacţiei *"The Ex-Pat"* se mutase recent. Se întrebă de ce, şi cum or fi fost vechile birouri, iar când se pregătea s-o întrebe, ascensorul se opri smucit la etajul doi, iar Maggie deschise uşile.

Ieşiră într-o încăpere mare, plină cu birouri vechi şi masive din lemn de esenţă închisă, majoritatea neocupate dar totuşi debordând de hârtii.

Lauren se opri aproape brusc, cu ochii ei albaştri plini de neîncredere, privind prin cameră. Indiferent la ce se aşteptase, nu era în nici un caz aşa ceva.

Două ventilatoare se învârteau greoi sub plafonul înalt. Pereţii zugrăviţi într-un verde vetust erau acoperiţi cu o diversitate haotică de decupaje, calendare, memorii, fotografii tăiate din reviste şi lozinca omniprezentă - dar în acest caz, probabil, trist de justificată - care spunea: N-AI DE CE SĂ TE ÎNFURII CĂ LUCREZI AICI, DAR ÎŢI PRINDE BINE.

În încăpere se aflau patru bărbaţi, cu toţii caucazieni, având în jur de patruzeci de ani. Unul vorbea la telefon, încercând să se facă înţeles într-un dialect cantonez greoi. Altul bătea cu un deget în tastele unei maşini de scris vechi, părând să greşească la fiecare cuvât. Un băiat înalt şi pletos stătea în picioarela o planşetă de proiectare din colţ, tehnoredactând cu lipici prima pagină a următorului număr din *"The Ex-Pat"*. Al patrulea părea să moţăie, toropit de căldură.

- Vino, o chemă Maggie.

Îşi croiră drum printre toate

birourile pline de hârtii, spre o uşă deschisă, din peretele opus. Oamenii le priviră trecând, dar nici unul nu le salută. În urma lor, un telefon vechi de bachelită începu să sune, însă nimeni nu încercă să răspundă.

Maggie se opri în uşă, bătând uşor cu degetele într-un ochi de geam. Aproape imediat, un glas puternic şi foarte plăcut spuse:

- Intră.

Trecură într-un cabinet mai mic, dar la fel de haotic, dominat de un imens birou vechi, doldora de hârtii, şi câteva dulapuri atât de pline încât sertarele refuzau să se închidă până la capăt.

Aşezat la birou, cu capul aplecat, absorbit de corectură, stătea David Kent.

Când Lauren o urmă pe Maggie înăuntru, primul lucru pe care-l văzu fu claia de păr negru ca pana corbului, pe care-l ţinea minte atât de bine de la interviu şi îl revăzuse recent în visul ei straniu. În sfârşit, Kent ajunse în josul paginii dactilografiate şi ridică privirea, iar lui Lauren i se opri respiraţia, când ajunse din nou faţă în faţă cu el, după atâta vreme.

În ochii săi căprui se citi

recunoaşterea şi, imediat, colţurile gurii deprinse cu umorul copios se arcuiră într-un zâmbet. Se ridică, etalându-şi statura generoasă, şi ocoli grăbit biroul, cu mâna dreaptă întinsă în semn de salut. Cămaşa sa albă conrasta accentuat cu culoarea bronzată a pielii. Avea mânecile suflecate, dezvăluind antebraţele musculoase, de culoare auriu-închisă, iar cravata maro îi stătea lărgită la gât, lăsând să i se vadă câteva fire de păr negru din susul pieptului.

- Lauren! exclamă el, cu o căldură ce părea sinceră. Ce bine-mi pare că te revăd. Intră, te rog, ia loc.

Observă că scaunul pentru vizitatori era plin cu numere vechi din *"The Ex-Pat"* şi se grăbi să le culeagă, depunându-le într-un maldăr învălmăşit, pe jos.

- A fost plăcut zborul? o întrebă, în timp ce Lauren se aşeza.

- Minunat, domnule Kent, vă mulţumesc, răspunse ea, pe un ton destul de formalist.

- David, te rog. Şi n-ai avut probleme cuviza sau cu autorizaţia de lucru?

- Nu.

- Bun, bun.

Se aşeză la loc, în cealaltă parte a biroului, cu un zâmbet radios care-l făcea să pară mult mai tânăr decât cei treizeci şi doi de ani ai lui.

- Ei, îmi imaginez că eşti încă destul de obosită, după zbor. Când ai ajuns?

- Acum vreo două ore.

- În regulă; îţi voi prezenta, deci, versiunea prescurtată a discursului meu de "bun venit la bord", hotărî el, cu un zâmbet dintre cele mai atrăgătoare. Nu că ar fi multe de spus. Avem o firmă destul de mică, după cum probabil ai văzut la sosire, şi un tiraj pe măsură. Dar există şi momente plăcute. În prezent, tocmai proiectăm un aspect complet nou al ziarului.

Scoase din buzunar o batistă, pentru a se şterge pe faţă. Undeva în spatele lui, instalaţia sanitară veche scoase un bolborosit hidos.

- Ne poţi aduce două sucuri, Maggie, te rog?

Dând uşor din cap, Maggie ieşi.

- N-am să te plictisesc cu toate datele şi cifrele, continuă David. Pe moment, cred că ţi-ar prinde bine câteva

ore de somn neîntrerupt. Deci, azi am să-ţi arăt redacţia şi te voi prezenta băieţilor, după care îţi propun să foloseşti restul săptămânii pentru a te aclimatiza, înainte de a începe munca, luni dimineaţă.

Zâmbetul îi deveni mai larg.

- N-ai de ce să arăţi aşa se îngrijorată. Te vom adopta destul de blând, îţi promit. Poţi începe cu câteva urmăriri de debitori. Ştii cum e: le telefonezi agenţilor publicitari ca să-i întrebi de ce nu şi-au achitat nota. Chestii de rutină, desigur, dar necesare, teamă mi-e.

Lauren se încruntă:

- Scuzaţi-mă, domnule Kent.

- Da, Lauren?

- Cred că s-a produs o confuzie. Am fost angajată ca reporter de fond, nu ca încasator de datorii.

Surâsul lui nu făcu decât să se amplifice, enervant.

- Ştiu, Lauren, răspunse, blajin. Şi, te rog - mă numesc David. Dar trebuie să cunoşti oraşul, înainte de a putea scrie despre el. Asta îţi va lua o săptămână, două, cel puţjn. Şi, îţi place sau nu, urmărirea debitorilor este o corvoadă

care *trebuie* să se facă.

- Îmi dau seama, răspunse cu fermitate Lauren. Dar de un angajat inferior, domnule Kent. *Nu* de reporterul de fond.

David o studie atent, cam surprins de tonul ei tăios.

- Nu ştiu cu ce te-ai obişnuit la Londra, răspunse el, după un timp. Aici, însă, noi procedăm puţin mai altfel. Cum spuneam, avem o redacţie mică. Cu toţii trebuie să ne adaptăm. În plus, prefer ca salariaţii mei să cunoască toate aspectele ziarului la care lucrează.

- Dar...

David ridică o mână:

- Iată care sunt faptele, Lauren. Publicăm multe reclame. Nu avem încotro, în scopul de a scoate un profit decent la sfârşitul fiecărui trimestru. Dar nici toate reclamele din lume nu ne folosesc la nimic, dacă agenţii publicitari nu-şi achită facturile la timp. De-asta e atât de important să se ţină cineva tot timpul de capul lor.

- Eu, spuse ea, încet.

- Ca începătoare, da.

- Începătoare!

Pentru Lauren, asta era picătura care

umplea paharul.

- Domnule Kent, spuse ea, nervoasă. Pot fi sinceră?

- Sigur că da.

- Sunt cam surprinsă de toate acestea.

- Surprinsă?

- Surprinsă, replică o voce familiară, din uşă. Mirată. Uimită. Uluită. Stupefiată. Năucită. Buima...

Lauren şi David se întoarseră amândoi spre Maggie, care tocmai revenise, cu două sticle de răcoritoare. Zâmbetul de pe buzele tinerei chinezoaice păli puţin, când simţi atmosfera încărcată din micul cabinet, şi puse grăbită sucurile pe birou, bătând imediat în retragere.

- Eşti surprinsă, Lauren? întrebă din nou David Kent curios.

- De acest loc, replică ea, trăgând adânc aer în piept. De slujba mea. Nu la aşa ceva mă aşteptasem. Nu asta mi s-a dat se înţeles, la interviu.

- Aşa?

- Ca să fiu cinstită cu dumneavoastră, domnule Kent, încep să am senzaţia că am fost atrasă aici printr-o înşelătorie.

David o privi lung, în tăcere, cu

chipul său bronzat foarte serios. Într-un târziu, spuse:

- Chiar aşa? Şi de ce, mă rog?

Lauren nu-şi putu stăpâni o exclamaţie neîncrezătoare.

- De ce? Nu se vede cu ochiul liber, domnule Kent?

- David, îi reaminti el.

Fără a-l lua în seamă, continuă:

- Am venit aici să lucrez la un ziar. După cum singur recunoaşteţi, descopăr acum că *"The Ex-Pat"* nu e de fapt decât un intermediar de reclame, doar puţin mai răsărit decât celebrele foi gratuite. M-am aşteptat să lucrez într-un mediu măcar pe jumătate civilizat. Şi când colo, descopăr că ziarul e editat în cea mai veche, uzată şi sordidă clădire din tot Hong Kong-ul. Şi cu toate că am fost angajată ca redactor de fond, acum înţeleg că mi se pretinde să lucrez şi ca perceptor de datorii.

- *Urmăritor*, o corectă el. Nu e acelaşi lucru.

Lauren, însă, n-avea de gând să se lase intimidată.

- Ca să fiu cât se poate de sinceră cu dumneavoastră, domnule Kent, încep să cred că s-ar putea să-mi fi fost mult mai

bine acolo udne eram.

Când fu sigur că-şi încheiase tirada, David spuse:

- Sper că acum, când te-ai descărcat, te simţi mai bine.

- Aş prefera să nu mă luaţi de sus, domnule Kent.

- David, nu se lăsă el. Şi nu am nici cea mai vagă inenţie să te iau de sus. Dar voi *trece* cu vederea această mică ieşire, fiindcă tocmai ai sosit şi, probabil, călătoria te-a obosit mai mult decât îţi dai seama, astfel încât nu gândeşti prea limpede.

- Nu e nimic în neregulă cu gândirea mea, răspunse trufaşă Lauren.

- Bine, ridică el din umeri. Cu gândirea ta e totul în regulă. Atunci, o vom pune pe seama lipsei de experienţă.

- Lipsă de experienţă? repetă ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Naivitate, explică David.

Era scandalizată de-a binelea. Nimic nu o durea mai rău decât faptul de a nu fi luată în serios.

- În nici un caz, domnule Kent...

- David.

- ...nu veţi pune nimic pe seama lipsei de experienţă, sau nu ştiu ce

altceva!

- Bine, repetă el, la fel de netulburat. Vom clarifica unele lucruri chiar acum, ca să nu mai fie loc de nici o neînţelegere între noi.

Se ridică în picioare şi întinse mâna după una dintre sticlele cu suc.

- În primul rând, ai venit să lucrezi la un ziar, iar *"The Ex-Pat"* exact asta e - un ziar al dracului de bun. Sigur că publicăm reclame. Care ziar n-o face? Constituie o sursă bogată de câştiguri şi se pare că cititorilor noştri le plac. Ai venit aici aşteptându-te să lucrezi într-o redacţie de lux. Mă rog, îmi pare rău că nu ne ridicăm la înălţimea aşteptărilor tale, dar totul ţine de economii, Lauren.

- Domnişoară Adams, îl corectă ea, înţepată.

- Aici, în Hong Kong, chiriile sunt printre cele mai scumpe din lume, continuă el, netulburat. Dacă am de ales între a pierde doi salariaţi sau a mă muta într-un sediu mai ieftin, prefer varianta a doua. Ştiu din experienţă că şi aici putem lucra la fel de bine ca în orice zgârie-nori scump. Iar în ceea ce priveşte angajarea ca reporter de fond -

sunt de acord: scrie-mi un articol despre un subiect din Hong Kong.

Bău din paharul de plastic.

- Ei? Ai vreo idee?

Lauren începea să se simtă jalnic.

- Lauren? o îndemnă el.

- Domnişoară Adams, replică Lauren, sfidătoare.

- Despre ce-mi vei scrie? o întrebă, aspru.

Răspunsul fu un mormăit.

- Cum ai spus?

- Nu ştiu, repetă ea, mai tare.

- Şi nici *n-ai* să ştii, adăugă David, pe un ton mai moderat. Până nu ajuni să cunoşi oraşul. Ceea ce-ţi va lua timp.

Se aşeză la loc.

- Acum îţi înţelegi situaţia, *domnişoară* Adams?

Ochii ei albaştri scăpărară periculos:

- Chiar că *place* să umiliţi oamenii? întrebă, încet.

- Nu se pune problema umilinţei, replică el. Dar cred că e mai bine să afli câteva adevăruri fundamentale, înainte de a merge mai departe.

Tonul i se îmblânzi, într-o încercare de a vorbi mai puţin usturător.

- Uite ce ea, nici eu nu-mi doresc mai mult să ne certăm decât *cred* că-ţi doreşti tu. Una la mână, e prea cald. Dar, să revenim la interviul tău. Ţi-am spus eu, măcar *o dată*, că *"The Ex-Pat"* ar fi ceva ce nu este? Ţi-am spus că avem redacţia în cea mai elegantă clădire din Hong Kong? Lauren... săvârşeşti o nedreptate gravă, dacă-ţi închipui că sunt genul de om care ar târî cu deliberare pe cineva până la antipozi, numai pe baza unui şir de minciuni.

Lauren se mai calmase şi ea, dându-şi seama de adevărul cuvintelor lui; şi-şi mai dădea seama şi că îşi lăsase imaginaţia s-o ia razna, ridicându-i aşteptările.

- N-am vrut să insinuez asta, spuse, încet. Îmi pare rău, domnule Kent. Poate că e mai bine să plec, înainte de a mă face de râs şi mai rău.

- Ei, stai puţin. Nu e nevoie de aşa ceva.

- Ba eu cred că este, replică Lauren, ridicându-se în picioare.

- Şi unde te duci? o întrebă David, cu nervozitatea şi furia revenindu-i în ton.

Lauren ridică din umeri, luându-şi

geanta. Se făcuse de râs atât de rău, încât nici nu mai era capabilă să-l privească în faţă.

- Îmi pare *realmente* rău că v-am făcut să vă pierdeţi timpul, domnule Kent. La revedere.

- Lauren!

În uşă, se opri şi îl privi peste umăr. Nu avea deloc chef să-l lase să-i pună sare pe răni. Deja se simţea destul de prost. Tocmai distrusese acea şansă unică în viaţă cu care se mândrie atât de mult timp de două luni. Kent avea drepate: *era* naivă. Dar faptul de a şti acest lucru nu făcea tristul şi îngrozitorul adevăr cu nimic mai suportabil.

David deschise gura să mai adauge ceva, dar Lauren era atât de necăjită încât nu dorea decât să lase în urmă toată şandramaua, pierzându-se printre milioanele de oameni care forfoteau în Hong Kong.

Îi întoarse spatele şi ieşi din încăpere, trecând grăbită printre birourile îngrămădite în sala redacţiei, fără a lua în seamă privirile curioase ale celorlalţi angajaţi de la *"The Ex-Pat"* dar simţindu-le totuşi ochii

aţintiţi asupra ei, până când ajunse la liftul vechi şi şubred şi evadă deznădăjduită din visul cândva dulce care se acrise atât de repede.

Capitolul 3

Lauren avu nevoie de un minut, poate chiar mai puţin, ca să se piardă în mulţime. În curând, Districtul Central, cu labirinturile sale succesive de străzi şi intersecţii aglomerate, o înghiţi complet.

Grbită, se îndepărtă cât putea de mult de redacţia *"The Ex-Pat"*, până când, în sfârşit, emoţiile tumultuoase începură să i se mai calmeze.

Aici, pe aceste străzi forfotitoare, găsea anonimatul la care râvnea cu atâta disperare. Din modul cum se comportase în faţa lui David Kent nu mai rămăsese decât o amintire, dureroasă, dar totuşi numai amintire. Trebuia să accepte faptele aşa cum erau şi să profite de ele cât putea de mult. În fond, putea reuşi chiar să întoarcă în avantajul ei această întorsătură a vieţii, deşi ştia că aşa ceva ar fi fost imposibil, că nu încerca

decât să se simtă mai bine.

Ajunsese în ambianţa sonoră destul de europeană de pe Des Voeux Road, iar atenţia îi fu atrasă de un impresionant complex cu cinci etaje, numit *"The Landmark"*, care părea să găzduiască o nesfârşită procesiune de magazine. Căutându-şi refugiul în diversiunea lor, intră în centrul comercial, lăsând imaginile şi sunetele oraşului s-o consoleze şi mai mult. După un timp, intră într-o cafenea luminoasă şi se aşeză lângă fereastră, cu o ceaşcă de ceai chinezesc delicat, încercând să-şi adune gândurile.

Dar, stând acolo, nu făcea decât să aibă şi mai mult timp de gândire. Cât de prosteşte se comportase! Ar fi fost plăcut să creadă că David Kent avusese dreptate în legătură cu oboseala zborului, să-i expedieze izbucnirea ca pe un incident neînsemnat şi în curând - cum ar fi fost cel mai bine - uitat. Dar Lauren ştia ea ce ştia. Ca un copil, îşi lăsase gândurile să fie influenţate de o imaginaţie hiperactivă şi, întocmai ca un copil *răsfăţat*, se opurtase abominabil, când realitatea nu se ridicase la înălţimea fanteziei.

Şi totuşi, nu prea avea ce câştiga reluând încontinuu în minte evenimentele acelei după-amieze. Îşi compromisese marea şansă. Numai asta conta, era singurul fapt fundamental pe care trebuia să înveţe să-l accepte.

Acum, însă, îi veni în minte un nou gând. Ce-aveau să creadă despre ea familia şi prietenii - mă rog, mai mult nişte cunoştinţe, din moment ce întotdeauna fusese cam unilaterală în obiectivele ei de legare a prieteniilor - când se întorcea acasă atât de curând, ea, Lauren, marea ziaristă?

Disperarea ameninţa s-o copleşească din nou şi, înainte de a se întâmpla acest lucru, se ridică şi porni grăbită spre casă, cu gândul de a achita consumaţia.

- Auleo!

În acel moment, abia, îşi dădu seama că încă nu-şi schimbase banii britanici pe dolari din Hong Kong.

Umerii i se înmuiară. Dintr-o dată, simţi că ajunsese în pragul lacrimilor, căci aceasta era umilinţa supremă, necesitatea de a se prezenta în faţa chinezoaicei cu faţă înţepată de la casă, ca să-i explice ce prostie făcuse.

Dar nu avea nimic de câştigat amânând mărturisirea, aşa că, oftând, îşi continuă drumul spre comptoar, unde îşi drese vocea şi spuse în chineză:

- Scuzaţi-mă. Se pare că am dat de necaz...

Chinezoaica o privi cu reţinere, de pe scaunul ei înalt de la casă, cu o expresie la fel de nepătrunsă ca aceea a lui Buddha însuşi.

- Necaz? întrebă ea, prudentă.

Lauren zâmbi forţat, cu intenţia de a o destinde, asigurând-o că nu era decât o problemă minoră.

- Tocmai mi-am dat seama, continuă ea în chineza pe care în ultimele două luni o exersase din ce în ce mai mult, abia azi după-amiază am sosit. Încă nu am apucat să-mi schimb banii.

Chinezoaica înţelese perfect.

- Trebuie să plătiţi nota, insistă ea tăios, făcându-i pe câţiva dintre ceilalţi clienţi să ridice privirile, curioşi, ceea ce nu făcu decât să sporească jena lui Lauren.

Clătină din cap.

- Da, ştiu, răspunse, vorbind încet. *Vreau* să plătesc. Dar asta-i tot ce am la mine.

Şi scoase o hârtie de cinci lire sterline, pentru a demonstra problema, în eventualitatea că nu stăpânea limba chineză atât de bine pe cât credea.

- Vă pot plăti în valută englezească?

Un ospătar, cu părul foarte negru şi o expresie vădit suspicioasă pe chipul lung şi slab, apăru lângă umărul lui Lauren.

- Aveţi o problemă aici? întrebă el, într-o engleză nesigură.

Lauren se întoarse spre el, întrebându-se cum putea să se complice aât de mult o problemă aşa de simplă, dar înainte de a apuca să-i răspundă, chelnerul întrebă:

- Aveţi o reclamaţie?

- Nu, clătină ea din cap, eu doar...

- Nu vrea să plătească nota, spuse veninos casieriţa.

- N-am spus asta! exclamă Lauren, indignată.

Ospătarul o privi sever, cu o dezaprobare evidentă.

- Trebuie a achita consumaţia, o preveni el ferm, altfel eu trebuie chem administrator.

- Nu va fi necesar, interveni un alt glas.

Toţi ochii se întoarseră spre noul sosit, care tocmai intrase în local. Văzură un bărbat înalt, abia trecut de treizeci de ani, bronzat, atletic, cu mânecile suflecate şi cravata maro lărgită la gât.

Lauren făcu ochii mari:

- Domnul Kent!

Surâsul lui nu fu mai mult decât o tresărire a buzelor.

- David, o corectă, în modul său dezinvolt şi plăcut. Sper că nu pleci deja, nu-i aşa, domnişoară Adams? Abia ai sosit.

- Dar...

Întorcându-se spre chelner, chipeşul redactor şef spuse:

- *Yee laai tcha, m goi.*

Ospătarul dădu din cap, cu orice urmă a ostilităţii dinainte risipită, şi plecă grăbit să mai aducă ceai, iar când Lauren nu schiţă nici un gest de a se întoarce la masa pe care tocmai o eliberase, David îi puse o mână pe umăr, pentru a o conduce.

- Vino, o chemă el, binevoitor.

Neavând încotro, Lauren porni înapoi spre masă, în acelaşi timp bucuroasă că David apăruse înainte ca problema cu

valuta să scape complet de sub control, dar şi jenată că trebuia să se confrunte iarăşi cu el.

- Cum... cum aţi ştiut unde să mă găsiţi? întrebă ea, în timp ce se aşezau faţă în faţă. Inima îi bătea nebuneşte, iar gândurile i se aflau încă în plin tumult, parţial în urma evenimentelor din ultimele câteva minute, dar şi pentru că atingerea lui uşoară o afectase în modul cel mai neliniştitor, dar deloc neplăcut.

- Doar nu credeai c-aveam să te las să fugi aşa, nu?

- M-aţi urmărit, ghici ea.

- Mi-am dat toată silinţa, chicoti David. Deşt eşti destul de iute de picior, domnişoară Adams. De două ori ţi-am pierdut urma. Apoi, spre norocul meu, te-am zărit tocmai când intrai în *"The Landmark"*. După aceea, n-a mai trebuit decât să descopăr în care magazin intraseşi.

Nu ştia dacă să-i fie recunoscătoare pentru consideraţie, sau să se supere că o urmărise, violându-i astfel intimitatea. Totuşi, nu putea nega că o salvase dintr-o scenă posibil jenantă, aşa că mărturisi:

- Am avut noroc că m-aţi găsit la

timp.

Chelnerul le aduse ceaiurile, apoi îi lăsă singuri.

- Îmi pare *foarte* rău, domnule Kent. Pentru cele de adineaori, vreau să spun.

- Ţi-am mai zis, nu merită să ne mai gândim, răspunse David.

- Dar nu înţelegeţi...

- Ba cum să nu înţeleg, insistă el. Şi eu am trecut prin asta, nu uita. Eşi tânără. Eşti ambiţioasă. Eşti foarte dornică să-ţi aduci contribuţia şi consideri că trebuie să le faci pe toate contra cronometru.

Clătină din cap:

- De-ai şti, numai. Ai tot timpul.

Lauren îl privi curioasă:

- Se pare că vorbiţi din experienţă, domnule Kent.

- David.

Zâmbetul îi alungă o parte din nefericirea de pe faţă.

- Bine - David.

- Din experienţă? analiză el un moment cuvântul, în timp ce gusta din ceai. O, am experienţă destulă, ba bine că nu. M-am angajat la ziarul local imediat cum am terminat şcoala. Am început ca băiat la toate. Am umblat pe

ici pe colo, am descoperit ce înseamnă telemarketingul, publicitatea, producţia, arhiva şi, în sfârşit, articolele.

- Atunci, cum ai ajuns aici?

- Într-o dimineaţă de luni, cam cea mai mohorâtă, mai rece şi mai ploioasă din ultima sută de ani, ziarul la care lucram s-a debarasat de jumătate din forţele sale de muncă, inclusiv de mine. Pe-atunci, aveam cam vârsta dumitale, şi am luat-o ca pe o insultă personală. În fond, nu le dăruisem şapte ani din viaţa mea? În vremurile acelea, şi eu eram ambiţios. Voiam să urc încontinuu şi mă nemulţumea faptul că, după părerea şefilor mei, nu meritam să mă păstreze.

Pe chip îi apăru o expresie îndurerată, pe care şi-o ascunse repede.

- Pierderea unei slujbe te poate aduce brutal la realitate. Am devenit foarte pesimist. Dar, într-un târziu, când le-am privit pe toate în perspectivă, mi-am dat seama că toată ambiţia, toate acele sacrificii personale pe care le făcusem ca să urc scara, nu mă duseseră nicăieri. După două săptămâni, însă, am înţeles că eram mai fericit *fără* să mă sâcâie toate acele ambiţii. Deci, s-ar putea ca foştii mei şefi să-mi fi

făcut o favoare, când mi-au dat ordinul de drum.

Toate aceste noi descoperiri asupra lui o fascinau.

- Tot nu înţeleg, insistă ea. Cum ai ajuns aici?

- Simplu. M-am hotărât să-mi folosesc banii de prisos pentru a vedea câte ceva din lume, înainte de a porni în căutarea altui loc de muncă. Am ajuns până la Hong Kong şi m-am îndrăgostit.

Lauren, care tocmai îşi lua ceaşca, se opri. Avu o stranie şi inexplicabilă senzaţie de dezamăgire, căci până acum presupusese, în mod automat, că era liber şi fără obligaţii. Brusca descoperire a faptului de a fi căsătorit, logodit sau implicat într-un alt fel de relaţie sentimentală îi aţâţa curioziatatea şi îi provoca un regret straniu.

Înainte de a-şi putea pune întrebări despre propriile ei emoţii, îşi auzi proproa voce repetând:

- Te-ai îndrăgostit?

David dădu din cap:

- De oraş.

Valul brusc de uşurare fu la fel de iraţional ca toate celelalte emoţii pe care i le stârnise David Kent până

atunci, dar acest lucru nu-l făcea să fie mai puţin binevenit. Imediat, însă, în mintea ei cam zăpăcită se iviră noi întrebări. Nu încăpea nici o îndoială că era un bărbat atrăgător. Dar acest lucru, în sine, constituia o observaţie remarcabilă şi neobişnuită din partea ei, întrucât niciodată nu ţinuse seama de mutle alte lucruri înafara dorinţei de a-şi realiza cariera aleasă.

Poate că şi ea învăţa că ambiţia nu era totul.

- Deci, ai rămas aici, spuse, luându-şi din nou ceaşca. Şi te-ai angajat la *"The Ex-Pat"*.

- Exact, confirmă David. Mai mult sau mai puţin. Dar de-ajuns atâta, despre mine. Pe *dumneata* trebuie să te descoperim.

Starea ei de spirit, care se mai înseninase cât de cât, se posomorî din nou.

- N-am vrut să par atât de încrezută, la redacţie, îi spuse, cu sinceritate. Cred că mă aşteptasem la prea mult. După ce făcusem atâta drum... mă simţeam, cum să spun... trădată.

- Vei realiza tot ce-ţi doreşti, cu timpul, prezise David. Dar nimic nu poate

înlocui experienţa şi răbdarea. Nu uita, trebuie să înveţi să umbli, înainte de a şti să alergi. Şi cu toate că s-ar putea să pară cam rudimentar, ziarul nostru e unul dintre cele mai bune periodice de gen pe care le vei găsi oriunde.

- Acum îmi dau seama, răspunse ea, cu tristeţe.

- Ţi-am văzut lucrările, continuă David. Ştiu că ai talent la scris. Ceea ce vreau să faci acum e să te întorci la redacţie şi să-mi permiţi să te prezint celorlalţi.

Lauren căzu pe gânduri, străduindu-se să-şi stăpânească panica tot mai intensă.

- Ştiu că te simţi stânjenită, spuse el încet, cu o blândeţe plină de înţelegere, pe care Lauren o găsi atât liniştitoare, cât şi atractivă. La urma urmei, ţi-ai făcut o ieşire destul de dramatică. Dar dacă-ţi doreşti cu *adevărat* să te realizezi ca ziaristă...

Buzele ei pline se arcuiră într-un surâs:

- Mi-o doresc.

- Atunci, cum rămâne? Hai, până n-o şerg toţi înainte de terminarea programului, în absenţa mea.

Hotărându-se, Lauren dădu din cap:

- Bine... David. Crede-mă că *vreau* să fac ceva. Dar vin numai cu o singură condiţie.

O privi uşor surprins:

- Da, domnişoară Adams?

Zâmbetul ei deveni mai luminos:

- Să începi să mă numeşti Lauren.

David surâse şi el, iar Lauren, privindu-l în ochi, simţi o mulţumire la fel de nouă pentru ea ca oraşul acela imens.

- Lauren, spuse el, ridicându-se. Tocmai ai încheiat un târg avantajos.

Următoarele câteva zile au fost un caleidoscop de imagini şi sunete noi, Lauren profitând la maximum de timpul liber înainte de a-şi începe munca în noua funcţie. David Kent îi spusese că trebuia să cunoască oraşul înainte de a putea scrie despre el şi exact asta intenţiona să facă.

În fiecare dimineaţă, pleca din apartament şi lua tramvaiul spre câte unul dintre cele patru districte din Hong Kong, unde observa, lua însemnări copioase, angaja conversaţii cu unii localnici pentru a-şi îmbunătăţi fluenţa în limba chineză şi intra în vorbă cu

turiştii pentru a afla şi punctele lor de vedere. Se plimba pe străzile şi prin parcurile insulei, mergea cu autobuzele, trenurile şi metroul, începând treptat să perceapă starea coloniei. La fel de hotărâtă ca întotdeauna, se dedica întru totul acestei noi faze din cariera ei.

Seara, se întorcea acasă, extenuată dar satisfăcută de rezultatele eforturilor ei. Când se prezentă la muncă, luni dimineaţă la prima oră, ajunsese să înţeleagă oraşul incomparabil mai bine.

Pe drumul spre redacţie, în acea primă zi, se simţea puţin cam neliniştită, dar nu prea tare, acum când David le-o prezentase noilor ei colegi. Îşi dădea seama că primele impresii fuseseră, cu siguranţă, înşelătoare. David îi explicase, la întoarcerea de la cafenea, în acea tumultuoasă primă zi la Hong Kong:

- Sunt burlaci, cu toţii. Şi, cum probabil ai observat, nu sunt tocmai gospodari.

- Nu *tocmai*, răspunsese ea sec.

- Cred că, femeie fiind, te temi că vei dori să faci schimbări, să impui o anumită ordine - iar dacă nouă,

burlacilor, ne e groază de ceva, e schimbarea.

Ridicase privirea spre profilul lui, în timp ce-şi continuau drumul pe strada aglomerată, împestriţată de razele soarelui, cu nedumerire şi puţină tulburare la gândul straniei emoţii pe care i-o provocase descoperirea statutului său de celibatar. Realistă ca întotdeauna, reflectă că iarăşi îşi lăsa imaginaţia s-o ia razna, că faptul de a se afla în acea ţară străină şi exotică, împreună cu un bărbat chipeş ş fermecător, ameninţa să-i umple capul cu romantism. La urma urmei, înainte de asta nu învrednicise aproape cu nici un gând viaţa sentimentală. Dar, în fond, nici nu mai cunoscuse alt om ca David Kent.

Ei nu, că iar începea! Ea ridicol. Cum *putea* fi atrasă de acest bărbat? Nu ştia aproape nimic despre el! Trebuia să şi-l scoată din cap o dată pentru totdeauna şi să se concentreze asupra unor probleme mai importante - cariera ei, de exemplu.

Şi totuşi... *avea* ceva, în strălucirea de fildeş a zâmbetului său dezinvolt, în făgăduiala de umor din ochii căprui şi adânci, în inteligenţa,

compasiunea şi masculinitatea lui, care-i trezea lui Lauren o dorinţă până atunci adormită, dorinţa de a-i simţi atingerea uşoară a buzelor, puterea încurajatoare a îmbrăţişării...

Cu un efort hotărât, îşi alungă din minte orice idee de romantism şi relaţii sentimentale. De-acum încolo, trebuia să se concentreze numai asupra muncii - şi să se asigure că singura relaţie dintre ei era strict profesională.

Prima săptămână trecu în zbor. Lauren îşi impuse să înveţe obiceiurile redacţiei şi să se integreze cât putea de bine. Şi, de cum colegii îşi dădură seama că nu avea de gând să perturbe haosul organizat de la locul lor de muncă, descoperi că-i era uşor să-şi creeze relaţii plăcute cu ei. N-ar fi putut să fie mai prietenoşi cu ea nici dacă încercau, iar Lauren se bucura în sinea ei că o acceptaseră atât de bine.

De asemenea, făcu din urmărirea datornicilor o artă rafinată şi în curând reuşi să reducă perceptibil numărul agenţilor publicitari care nu-şi achitaseră facturile.

Totuşi, David avusese dreptate; toţi cei din redacţie erau perfect capabili să

se înlocuiască între ei. Cuvântul-cheie era adaptabilitatea, căci *"The Ex-Pat"* era un ziar mai restrâns decât îşi dăduse ea seama. Acestea fiind zice, însă, era profund impresionată de ziarul pe care-l puteau difuza săptămânal pentru peste douăzeci de mii de rezidenţi britanici din Hong Kong. În timp, simţea cu adevărat că de acolo putea ajunge departe.

La sfârşitul săptămânii, Lauren prezentă un scurt articol umoristic despre pericolele de a uita să-ţi schimbi valuta străină şi, spre marea ei încântare, David îi promise că avea să-l publice în numărul de săptămâna viitoare.

Hotărându-se să-şi forţeze norocul, spuse:

- Ăă... David... voiam să-ţi vorbesc despre ceva anume.

Era vineri spre seară şi se aflau în cabinetul lui. Vremea continua să fie uscată şi secetoasă, dar între timp Lauren începuse să se deprindă cu umezeala constantă din atmosferă.

Obişnuitul iureş aparent dezorganizat de a întocmi ultimul număr al ziarului rămăsese în urmă pentru încă o săptămână, iar David se simţea absolut expansiv şi

deschis în faţa ofertelor.

- Da, Lauren?

- Am lucrat la un articol peste care aş dori să arunci o privire.

Se uită la ea cu interes, căci încă nu discutaseră despre nici un posibil subiect, David mulţumindu-se s-o lase să se familiarizeze cu noua ambianţă, timp de vreo două săptămâni.

- Aşa?

- Da, dădu ea din cap. Am... în fine, mi-ai spus că trebuie să cunosc oraşul, înainte de a încerca să scriu despre el.

- Iar acum, îl cunoşti.

- Da, puse Lauren un plic de manilla pe birou, în faţa lui. Poate te uiţi peste el când ai un moment liber.

- Sigur.

- Păi...

Se simţea nefiresc de intimidată în faţa lui, fiindcă, oricât ar fi încercat, nu reuşea să-şi înăbuşe atracţia pe care i-o inspira. Efectiv, îi *era* greu să nu-l placă. Dar, din nefericire pentru Lauren, nu era vorba de problema "plăcutului" pur şi simplu. Era ceva mult mai intens.

- Atunci, ăă, ne vedem luni, încheie ea, cam încurcată.

David dădu din cap şi, când îi zâmbi,

pulsul lui Lauren o luă la goană.

Aproape ajunsese la uşă, când îl auzi strigând-o pe nume. Întoarse capul imediat, cu o expresie curioasă şi, poate, puţin cam nerăbdătoare.

- Da?

- Weekend plăcut.

Aşteptă un moment înainte de a-i răspunde, nesigură dacă nu cumva expresia sau cuvintele lui ascunseseră şi altceva, un soi de mâhnire că nu petreceau weekend-ul împreună - o amărăciune pe care o simţea şi ea. Apoi, însă, conchise că iarăşi îi juca farse imaginaţia şi, în cele din urmă, spuse:

- Şi ţie la fel.

Abia când ajunse în apartament, Lauren îşi aminti că Maggie plecase acasă în acel weekend, cum făcea de obicei. Reieşea că o aşteptau două zile de singurătate şi, când intră în apartament, fu frapată de pustietatea şi tăcerea desăvârşită din locuinţă.

Aerul era înecăcios, aşa că deschise câteva ferestre. Din strada de jos pluteau până la ea sunetele traficului, mârâitul şi torsul motoarelor de maşini, ţipătul ocazional al câte unui clacson. O vreme, nu făcu decât să stea lângă

fereastră, cu o dispoziţie contemplativă, căci peisajul - fremătătorul Port Victoria - era destul de magnific pentru a-i tăia respiraţia.

Se întreba ce să facă în timpul weekend-uri. Explorase deja o mare parte din Hong Kong şi din Noile Teritorii. Poate că avea să facă unele cumpărături şi să scrie câteva scrisori şi cărţi poştale acasă.

Se hotărî să facă un duş, pentru a se relaxa după tensiunile zilei, după care, îmbrăcată numai cu un capot de mătase în culoarea piersicii, îşi fierse un ceai şi se tolăni pe canapea, hotărâtă să mănânce mai târziu, când vremea se mai răcorea şi avea să-i revină pofta de mâncare.

Avusese o săptămână grea, iar acum, la sfârşitul ei, cerinţele muncii începeau să-şi spună cuvântul. În timp ce soarele chihlimbariu îşi începea coborârea regală dincolo de orizontul apusean, iar livingul mic şi ordonat se întuneca încet, Lauren simţi că şi pleoapele i se îngreunau treptat.

Aproape fără să-şi dea seama, adormi.

Ştiu că visa imediat ce se pomeni pe câmpia aceea stranie şi nemărginită pe care o întâlnire în visul din prima ei zi

la Hong Kong, dar era conştientă de acest lucru dar într-un mod vag şi nu deosebit de lucid. Şi, în orice caz, era prea curioasă şi, da, o idee cam alarmată, la gândul de a face o descoperire.

Încet, se răsuci în cerc. Da, toate erau exact la fel ca în acel prim vis enigmatic. Văzu întinderea mlăştinoasă, cu băltoace pline de iarbă unele după altele. Mai departe, spre nord, se afla plantaţia de orez, iar la est se înălţau munţii albaştri ceţoşi, sumbri, tainici şi de nepătruns.

Din nou o izbi realitatea absolută a împrejurimilor. Simţea căldura umedă a aerului pe faţă, auzea strigătele îndepărtate şi răguşite ale păsărilor care se înălţau spre cer, la sud. Totul era atât de viu, *prea* viu pentru a fi pus doar pe seama unui vis.

Dar ce însemna? Ce încearca să-i spună subconştientul?

Se opri în faţa pădurii dese de copaci înfăşuraţi în liane şi viţe, încercând să gândească pe îndelete, să distingă un oarecare sens în tot misterul. În acel moment, auzi trosnetele cuiva care se apropia prin întunericul verzui al pădurii.

Tresări, deşi cunoştea identitatea noului sosit. Instinctiv, se îndepărtă cu câţiva paşi de vegetaţia fremătătoare, până când, dintr-o dată, putu distinge o siluetă întunecată plutind printre umbre, o formă nedefinită care sări pe neanunţate la vedere, făptura unui bărbat, înalt, atletic, cu păr brunet şi zâmbet victorios...

Un surâs îi arcui şi ei buzele, un surâs plin de dor şi nerăbdare. Gura i se deschise, pentru a-i şopti numele:

- *David...*

Dar... nu! Scoase un ţipăt. *Nu* era David! Niciodată nu-l mai văzuse pe acel om, deşi i se părea straniu de familiar. Şi, cu toate că zâmbea larg şi aparent sincer, iar ochii săi căprui, orientali, nu inspirau decât făgăduieli de afecţiune şi consideraţie, Lauren simţea într-un fel că nu era demn de încredere... ba chiar, dimpotrivă... că era un om de *temut*...

Capitolul 4

- Hmm? Ce... cine...?

Lauren nu ştia ce anume o trezise,

brusca descoperire că necunoscutul din visul ei nu era un om de încredere, sau zgomotul insistent al soneriei. Când, în sfârşit, pleoapele i se deschiseră, ştiu cu siguranţă un lucru: dormea de o bună bucată de timp, căci în living se întunecase apreciabil, de când închisese ochii.

Se ridică în capul oaselor, încă buimacă şi neliniştită de vis, deşi unele dintre detaliile mai mărunte începeau deja să se estompeze, fiindu-i tot mai greu să şi le amintească.

Soneria ţârâi din nou.

Lauren se uită la ceasul de pe consolă. Era ora nouă fără un sfert.

Se încruntă. Încă destul de dezorientată de vis, simţi un junghi de îngrijorare. Cine o căuta, la ora aceea? Apoi, însă, îşi permise să se relaxeze. Probabil că nu era decât una dintre prietenele lui Maggie, care nu ştia că aceasta plecase în weekend. Totuşi, Lauren ieşi în antreu, pe vârfuri, şi când ajunse la uşă întrebă prudentă:

- Da? Cine e?

- Lauren? răspunse un glas.

Se încruntă.

- Lauren, tu eşti? Sunt eu - David

Kent.

Acum *chiar* rămase nedumerită. Ce căuta acolo David? Se întrebă dacă totul era în regulă la redacţie. Grăbită, trase zăvorul uşii şi o deschise. Aproape imediat, David năvăli pe lângă ea, ducându-se direct în *living room*, cu chipul încordat - după câte se părea, de furie.

- David? întrebă Lauren, îngrijorată.

Închise uşa în urma lui şi îl urmă grăbită în living, unde el o aştepta nerăbdător.

- David? repetă ea. S-a-ntâmplat ceva?

Până atunci, nu-l văzuse decât cu cămaşă şi cravată. Acum era îmrăcat lejer, într-o bluză polo bleu pal şi o pereche de pantaloni de bumbac gri deschis. Expresia lui, însă, nu era relaxată deloc. Ochii săi căprui o sfredeleau de-a dreptul, iar în mâna dreaptă ţinea un plic, atât de strâns, încât hârtia se îndoia între degete.

- Da, răspunse el în cele din urmă, cu glasul scăzut şi tăios. Da, Lauren, s-a *întâmplat*. Asta.

Şi, cu aceste cuvinte, aruncă plicul pe măsuţa de cafea.

Lauren clătină din cap:

- Nu înţeleg.

- Articolul pe care mi l-ai dat înainte de a pleca acasă. Cel despre dentiştii ilegali.

Vocea ei deveni mai prudentă:

- Ce-i cu el?

- Ce-i cu el?! pufni David. Chiar e nevoie să-ţi spun?

- Cred că n-ar strica, răspunse ea, adăugând cu subînţeles: *după* ce-ţi prezinţi scuzele pentru cum te-ai comportat până acum.

Aceste cuvinte părură să-i mai potolească ostilitatea, aproape ca şi cum abia acum ar fi început să-şi dea seama unde anume era.

Dădu din cap.

- Da, ai dreptate, spuse el, mai calm. M-am pierdut cu firea. Scuză-mă. Sper că nu te-am deranjat. Îmi dau seama că abuzez de timpul tău liber şi nu-ţi voi răpi din el mai mult decât e necesar. Dar cred că ar fi mai bine să lămurim câteva lucruri.

- În legătură cu articolul meu?

- Da, dădu David din cap - scurt, vioi, numai profesionalism.

Lauren se încruntă. Ce-ar fi putut să

scrie, de provocase o asemenea reacţie? Neputând să obţină licenţe de la guvernul din Hong Kong, nici să se califice profesional în China, mulţi dentişti îşi amenajaseră cabinetele ilegale lângă aşa-numitul Oraş Zidit din Kowloon, unde efectuau operaţii suspecte şi adeseori periculoare. De cum auzise despre această ocupaţie, cu ocazia plimbărilor ei de săptămâna trecută. Lauren se hotărâse s-o investigheze mai îndeaproape. Articolul - două mii de cuvinte, explicând cum se ajunsese la situaţia actuală - fusese gândit ca un avertisment către rezidenţi şi turişti deopotrivă, prevenindu-i să evite acele locuri.

- Regret, David, dar nu înţeleg care e problema. Nu ţi-a plăcut articolul?

- Ba sigur că mi-a plăcut, replică el, răstit. A fost unul dintre cele mai meticulos documentate şi bine scrise reportaje pe care am avut vreodată plăcerea să le citesc.

- Atunci, îl vei folosi?

- Cu siguranţă.

- În cazul ăsta... Îmi pare său, dar nu înţeleg. Care e problema?

- Problema, Lauren, e simplă: ca să documentezi atât de bine articolul ăsta,

a trebuit să te duci la Oraşul Zidit şi să discuţi personali cu unii dintre şarlatanii ăia. Am dreptate?

Lauren tăcu un moment, înainte de a recunoaşte:

- Da.

- Şi, inevitabil, cercetările te-au purtat până *în* Oraşul Zidit?

- Desigur.

David clătină din cap, exasperat vizibil:

- Nu îţeleg ce risc ţi-ai asumat? Pentru majoritatea oamenilor, Oraşul Zidit e tabu. Până şi autorităţile de gândesc bine de tot înainte de a intra acolo! E un labirint dezorganizat de străduţe răpciugoase, lipsite de cele mai elementare amenajări. E căminul criminalilor de tot felul. Chiar şi cel mai ageamiu şi mai neştiutor turist are atâta minte ca să nu viziteze locurile!

- Dar am fost în perfectă siguranţă...

- În siguranţă!

Lauren refuza să cedeze.

- Oricum, nu mi s-a întâmplat nimic, sublinie ea.

- Nu, confirmă David. Slavă Domnului. Dar cred că nu-ţi dai seama ce noroc ai

acut!

Tăcu o clipă, încercând să-şi stăpânească nervii şi să vorbească mai rezonabil.

- Ascultă, priveşte problema din punctul meu de vedere. Ca redactor şef, răspund de siguranţa ta. Ştiu că nu te pot ţine în puf. Nici n-aş vrea. Dar trebuie să te opresc să-ţi asumiriscuri inutile.

- Iar vizita în Oraşul Zidit a fost un risc inutil?

- Dacă ştiai atât de multe câte *crezi* că ştii, replică el, numai era nevoie să-mi pui întrebarea asta.

- Poate că-mi place un pic de pericol, răspunse ea, sfidătoare.

În cameră se lăsă tăcerea, iar Lauren îşi dădu seama cât de mult se întunecase, odată cu apusul soarelui. Prin aer plutea o senzaţie de electricitate, în timp ce David stătea privind-o, şi deodată Lauren îşi aminti că era îmbrăcată numai într-un capot de mătase care se mula pe toate curbele trupului, atât de strâns încât lăsa foarte puţine detalii în seama imaginaţiei.

Spre surprinderea ei, însă, acest lucru n-o făcu decât să devină şi mai

îndrăzneaţă, şi într-o parte ascunsă, detaşată, a minţii, se miră de propria-i lipsă de pudoare. În acel moment, toate celelalte considerente, cu excepţia faptului elementar că el era bărbat iar ea femeie, se risipiră. Micul apartament, aflat la mare înălţime deasupra străzilor agitate din Hong Kong, era o lume în sine, un univers al lor propriu, şi puteau foarte uşor să fie singurii doi oameni de pe planetă, în acel instantaneu din timp.

- Îţi place pericolul, nu-i aşa? întrebă el, încet.

Nu-i răspunse. Gura i se uscase atât de tare, avea gâtul atât de contractat, încât i-ar fi fost imposibil să vorbească.

Încet, David ocoli măsuţa de cafea şi se opri în faţa ei. Acolo, în penumbra tot mai adâncă, Lauren simţi căldura care iradia din trupul lui, mirosul proaspăt şi curat, de săpun, parfumul slab dar inconfundabil al *atershave*-ului - fructe şi mirodenii, plus o aromă bărbătească subtilă dar puternică - iar această senzaţie o făcu să se simtă şi mai ameţită.

S-ar fi putut retrage, dacă ar fi

vrut, sau ar fi putut să-l respingă ori să-i ceară să nu facă ceea ce ştia că se pregătea să facă. Dar nu schiţă nici unul dintre acese gesturi, stând doar pe loc, lăsâdu-l să se apropie, s-o ia în braţe şi s-o tragă uşor spre e. Se supuse de bună voie, docilă, dornică aproape, într-un vârtej de emoţii şi dorinţe care ieşeau la suprafaţă într-însa pentru prima oară, în timp ce era purtată pe acel minunat val al descoperirii.

David se aplecă încet, coborându-şi faţa spre a ei. Degetele lui lungi se flexară uşor, făcând-o să se înfioare din creştet până-n tălpi, cu o palmă apăsată pe spate şi cealaltă abia atingându-i ceafa, sub cascada părului blond închis.

Se sărutară.

La început, fu numai o delicată atingere a buzelor, nu un sărut lung ci o serie de mici întâlniri şi despărţiri exploratoare, fiecare scăldându-se în căldura, mirosul şi senzaţia gingaşă a celuilalt. Apoi, treptat, în timp ce David o trăgea şi mai aproape, iar ea îi răspundea asemenea, sărutările deveniră mai insistente, mai flămânde, mai pline de dorinţă. În acel moment, fiecare dintre ei s-ar fi înecat bucuros în

îmbrăţişarea celuilalt.

Momentul era desprins din timp. În cameră nu se mai auzea nici un alt sunet, pe lângă respiraţiile lor neregulate, surescitate. Câd în sfârşit se desprinseră, o făcură cu regret considerabil, dar în acelaşi timp fiecare din ei ezita în chip curios să-l privească pe celălalt în faţă.

- Îmi pare rău pentru cum m-am purtat adineaori, spuse el cu glas scăzut, tandru. Dar când ţi-am citit articolul şi mi-am dat seama că trebuia să te fi dus *efectiv* în cuibul ăla de hoţi...

Lăsă fraza în aer un moment, înainte de a adăuga:

- Dumnezeule, dacă ţi se întâmpla ceva...

Lui Lauren i se păru că acum îi înţelegea îngrijorarea şi dădu din cap, încă neavând încredere în sine însăşi ca să vorbească. Îi privi chipul atât de frumos. Acum era cufunda într-o umbră cenuşie, dar avea o expresie extrem de seiroasă. Îi observă palpitaţiile mărunte ale muşchilor de la fălci.

Apoi, se sărutară din nou, iar de astă dată Lauren simţi un asemenea val de dorinţă încât deveni mai stăruitoare,

posedată de o poftă cum până atunci nici nu visase. Îl trase spre ea, astfel încât cele două trupuri părură să se contopească într-unul singur, şi în acel moment, în acea clipă dinainte de a i se dărui complet, cunoscu un brusc junghi de îndoială care duse imediat la panică.

Începu să se întrebe asupra faptelor şi motivaţiilor dintre ei. În fond, chiar era posibil ca şi David să simtă acelaşi lucru pe care-l simţea ea pentru el? Cu siguranţă, ar fi însemnat să aştepte prea mult de la el, nu? Atunci, poate că nu făcea decât să se ieftinească, permiţându-i să profite de ea fiindcă îi era şef şi singurul prieten adevărat de sens masculin pe care şi-l găsise în Hong Kong.

Era un gând inacceptabil, dar şi persistent, iar David îi simţi trupul înţepenind pe neaşteptate sub mâinile lui, chiar înaine ca tăcerea densă să fie risipită de ţârâitul ascuţit, discordant, al soneriei de la uşă.

Se smulseră unul de lângă altul ca doi elevi vinovaţi, cu toată intimitatea dispărută, înlocuită de formalismul rigid şi reţinut pentru care britanicii sunt atât de renumiţi şi, adesea,

ridiculizaţi. În timp ce-şi agita grăbită mâinile prin păr, Lauren spuse:

- Ăă... scuză-mă...

David dădu din cap, mormăind ceva.

Lauren ieşi grăbită, pe cât de recunoscătoare pentru intervenţie, pe-atât de nemulţumită totodată. Când deschise uşa, văzu pe palier un bărbat oriental scund şi trupeş. Avea vreo şaizeci şi ceva de ani, un cap în formă de glonţ şi o tunsoare cazonă ţepoasă. Avu nevoie de un moment, până să-l recunoască pe el pe locatarul din apartamentul de alăuri.

- Ăă, bună seara, salută ea politicoasă, conform obiceiurilor chineze. Vă pot ajuta cu ceva?

Omul fu cam surprins de chineza ei curgătoare, dar şi uşurat, căci nu ştia o boabă de limbă engleză.

- Sunteţi bine? o întrebă. Adineaori am auzit strigăte, iar apoi s-a făcut complet linişte.

Ochii urduroşi ai bătrânului se abătură puţin, privind peste umărul ei. În întuneric, nu se distingea aproape nimic.

Lauren zâmbi forţat:

- Mi-e bine, mulţumesc. Îmi pare rău

că v-am deranjat.

Omul mai stătu un moment în faţa uşii, revenind cu privirea spre faţa ei.

- Dacă totul e bine...

- Da, este. *M goi.*

Vecinul se răsuci pe călcâie, iar Lauren închise uşa.

Nu era sigură ce anume simţea în acele momente. Uimire că ea şi David ajunseseră la o asemenea intimitate. Dezamăgire că momentul nu evoluase spre ceva mai minunat. Dar toate aceste lucruri erau atât de noi pentru Lauren. Ce ştia ea despre romantism? Înainte, nu avusese nici timp, nici înclinaţii pentru aşa ceva. Iar asta o îngrijora. Îndrăznea oare să-şi dăruiască inima primului bărbat care o afecta într-un mod atât de straniu, sau era mai bine să se păzească împotriva eventualelor decepţii şi umilinţe?

Reveni în *living room*, tocmai când David aprindea lumina. Imediat, camera fu scăldată într-o aură vie, albă-gălbuie. Lauren ridică un moment privirea spre chipul lui, simţind o jenă pe care în urmă cu câteva momente o trecuse bucuros cu vederea. Expresia lui era indescifrabilă, iar buzele, adineaori

atât de tandre, se crispaseră într-o linie aspră, subţire. Lauren traversă încăperea şi trase draperiile, mai mult ca să aibă o ocupaţie.

- Pot... să te tratez cu o băutură, sau ceva?

David clătină din cap, după care, dându-şi seama că Lauren nu-l vedea, adăugă:

- Nu, mulţumesc. Cred că e mai bine să plec. Ştii, Lauren, eu...

Auzindu-l, se întoarse, cu o expresie la fel de nepărunsă ca a lui.

- Da?

Trăgând adânc aer în piept, David îl expiră într-un fel de oftat slab, tremurător.

- Iartă-mă, Lauren. Pentru adineaori. N-am avut dreptul...

Clătină din cap.

- Nici eu nu trebuia să răspund, remarcă ea. Nu m-a silit nimeni.

- Ştiu, dar...

Îşi căută înnebunit cuvintele, dar până la urmă nu găsi decât încă o scuză:

- Îmi pare *foarte* rău. Vreau să zic... În ultima săptămână, ne-am format o bună relaţie colegială. N-aş vrea s-o compromitem. Şi, cu siguranţă, n-aş vrea

nici ca tu să crezi că am încercat să profit de tine în seara asta. Tot ce pot spera e că-mi vei trece cu vederea comportamentul. Nu se va mai întâmpla, îţi promit.

Lauren nu era sigură dacă să se bucure sau să se întristeze şi îl privi cum stătea în faţa ei, cu un sentiment stingherit şi, probabil, la fel de încurcat ca ea de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Mormăi o urare de noapte bună, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi grăbit. Peste un moment, Lauren auzi uşa închizându-se uşor în urma lui.

Dintr-o dată, weekend-ul se transformase într-un interval de timp nefericit şi interminabil, micul apartament părând imens şi pustiu fără Maggie, care să-l umple cu buna ei dispoziţie. În noaptea aceea, Lauren dormi pe apucate, tulburată de modul cum evoluase vizita lui David Kent, iar a doua zi dimineaţă porni încă din zori să viziteze magazinele, hotărâtă să-şi ocupe mintea cu alte griji, mai puţin personale. La urma urmei, era mai bine să iasă şi să circule, decât să stea închisă în casă cu frământările ei.

Reveni la *"The Landmark"*, unde îşi petrecu toată dimineaţa privind vitrinele. După-amiază se duse la Yub Tai Choon Gallery, să admire operele de artă plastică chinezească expuse. Pe înserat, însă, nu-i mai răamse decât să se întoarcă în apartamentul gol şi la gândurile ei tulburate.

Oricât ar fi încercat să se opună, aceste gânduri continuau să fie dominate de David. Se întrebă dacă plăuise cumva cele întâmplate în apartament, cu o seară în urmă. Oare emoţiile manifestate de el fuseseră sincere, sau doar o faţadă destinată să-i străpungă ei stavilele nevăzute? Era şi el la fel de surprins ca ea de îmbrăţişarea lor şi de pasiunea ei abia ţinută sub control?

Făcuse o scurtă referire la relaţia lor profesională. Chiar o preţuia atât de mult încât nu voia s-o pericliteze, permiţând formarea unei legături mult mai personale? Sau asta nu era decât o scuză, menită poate să-i cruţe sentimentele fiindcă simţise cum i se răcise brusc ardoarea?

Sau, cumva, motivele lui erau mai personale? Era burlac, probabil cu obiceiuri adânc înrădăcinate în viaţa lui

singuratică. Era posibil să fi cedat unui capriciu, unui moment de slăbiciune inspirat de intimitatea decorului, apoi să-şi fi revenit brusc în fire, eventual după ce unele dintre propriile ei temeri şi îndoieli i se transmiseseră şi lui?

Existau atâtea posibilităţi, încât pur şi simplu nu ştia ce să creadă. Şi se putea ca, în viitor, să revadă aceste perioade neliniştite, dându-şi seama că, probabil, fusese mai bine aşa.

Şi totuşi...

Pesimismul i se mai risipi duminică spre seară, când se întoarse acasă Maggie, plină de veşti despre familie, logodnic şi vecini. Lauren fu uşurată să stea la un ceai şi la taclale cu prietena ei şi, în timp ce o asculta cu interes sincer, la masa din bucătărie, se hotărî să lase cu fermitate în urmă orice sentimente o fi nutrit pentru redactorul şef de la *"The Ex-Pat"* şi să-şi vadă de viaţa ei.

În sfârşit, Maggie aduse vorba şi de ea.

- Şi cum a fost weekend-ul *tău*? întrebă ea. A fost plăcut să ai apartamentul numai pentru tine?

- Ei, a fost linişte, cu siguranţă,

răspunse Lauren, zâmbind.

- Chiar fac atât de mult zgomot?

- Nu. Sinceră să fiu, mi-a fost dor de tine, Maggie.

- Îmi pare bine. Asta înseamnă că suntem colege de apartament bune.

În timp ce-şi beau ceaiul, Maggie redeveni serioasă, studiindu-şi prietena peste buza ceştii.

- Lau-ren? întrebă ea ezitant, după un timp.

- Hmmm?

- E ceva în *neregulă*? Pari... tulburată de ceva?

- Tulburată?

- Agitată. Dezamăgită. Tristă. Frământată, înşiră Maggie, cu toată seriozitatea; vocea îi deveni mai înceată, mai înţelegătoare, când adăugă: şi cred că probabil pot să ghicesc de ce.

Lauren fu surprinsă şi destul de stingherită. Chiar se vedea atât de clar? Dar se mulţumi să răspundă într-o doară:

- Zău?

Maggie dădu din cap, înţelepţeşte:

- Îţi e dor de casă. Da? Îţi lipseşte familia, prietenii şi ţara ta?

Se relaxă cât de cât. Un moment, crezuse... Dar tânăra chinezoaică nu se

înşela complet. Lauren *avusese* câteva momente în care oftase de dorul ţării, unde viaţa, deşi anostă în comparaţie cu cea din Hong Kong, fusese cel puţin mai liniştită. Iar în acele momente, când moralul îi coborâse cel mai jos, toate celelale probleme se amplificaseră disproporţionat. Totuşi, îi era mai uşor să fie de acord cu diagnosticul lui Maggie, decât să mărturisească adevăratele motive de nelinişte.

- Atunci, e stabilit, anunţă pe neaşteptate fata.

Lauren o privi nedumerită:

- Ce e stabilit?

- Weekend-ul viitor vii cu mine acasă.

- O, nu, n-aş...

- Te rog. Aş dori să o arăt pe prietena mea engleză şi ştiu că familia mea ar vrea să te cunoască.

- Dar...

Maggie clătină din cap, cu îndărătnicie. Nici nu se gândea să accepte un refuz, aşa că lui Lauren nu-i mai rămase decât să consimtă.

- Bine - cu condiţia să nu deranjez.

- Sigur că nu deranjezi, o încredinţă Maggie.

Lauren zâmbi pentru prima oară după atâtea zile.

- Îţi mulţumesc, Maggie. Abia aştept.

A doua zi dimineaţă, se trezi cu noaptea-n cap, veselă, şi luă tramvaiul spre redacţie simţind în pântec un fior de teamă. Cum avea să se poarte în faţa lui David? În cel mai firesc mod? Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei?

Indiferent ce atitudine adopta, situaţia urma să fie cu siguranţă penibilă. Nu putea decât să spere că jena n-avea să dureze prea mult.

Când coborî din tramvai şi începu scurtul drum prin Districtul Central, spre blocul dărăpănat unde se edita *"The Ex-Pat"*, luase hotărârea de a urma exemplul lui David Kent - în funcţie de atitudinea pe care o alegea el.

Fu recunoscătoare pentru faptul că, în momentul când ajunse la redacţie, doi dintre colegii ei erau deja adânciţi în muncă, la birouri. N-o încânta deloc gândul de a fi singură cu David - cel puţin, nu încă. Totuşi, aproape imediat ce termină să-şi organizeze programul de muncă pentru acea dimineaţă, David ieşi dn cabinet şi o întrebă dacă puteau sta puţin de vorbă.

De îndată, Lauren simţi palpitaţiile din stomac reîncepând. Dar poate căera mai bine să lămurească problema o dată pentru totdeauna, să limpezească atmosfera, ca să zică aşa, şi să confirme cum anume stăteau unul faţă de altul. În timp ce-l urma în cabinet, se pregăti să facă tocmai acest lucru.

David, însă, avea în mod evident altceva de discutat cu ea, şi în timp ce-i făcea semn să se aşeze, Lauren îşi dădu seama că se comporta exact ca şi cum între ei nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum ar fi dorit din răsputeri să se comporte cât mai normal posibil, lăsând întregul episod în urma lor.

- Cum ai petrecut în weekend? o întrebă el, politicos.

În sufletul lui Lauren ieşi brusc la suprafaţă, fără nici un avertisment, toate înverşunarea până atunci suprimată.

- Tu cum crezi? ripostă, înainte de a apuca să se stăpânească.

Regretă imediat că vorbise pe un asemenea ton. Nu contribuia cu nimic la destinderea atmosferei deja încordate. Dar rostise deja cuvintele; era prea târziu să-i ofere un răspuns mai nepăsător.

David o privi în faţă, cu oboseala şi o vagă tristeţe întipărite pe chipul său colţuros. Dădu încet din cap, acceptându-i declaraţia cu resemnarea omului care cunoaşte imposibilitatea de a încerca să dreagă răul deja săvârşit. Îşi drese glasul.

- Tâmpită întrebare, spuse el încet.

În acel moment, Lauren simţi că se ura pe sine însăşi - deşi n-ar fi putut spune de ce anume.

- Vineri seară, când ai plecat, ai uitat să iei articolul meu despre dentiştii clandestini, spuse ea, făcând eforturi să vorbească pe un ton mai firesc. L-am adus cu mine în dimineaţa asta.

- Mulţmesc, tu...

Se întrerupse, cu un gest frustrat. Lauren îşi dădu seama că nu avea timp pentru asemenea jocuri. Era un om mult prea franc.

- Ascultă, reluă el, renunţând la politeţea atentă şi forţată. Am vorbit serios, Lauren. E un material excelent şi sunt *hotărât* să-l public. Dar la fel de serios am vorbit şi când am spus că nu trebuie să rişti fără rost. Gata cu ziaristica de investigaţii, până spun eu,

e clar?

Lauren ridică din umeri:

- Cred că da.

David o privi peste birou. O clipă, în ochi i se citi un regret clar - dar pentru ce anume? Pentru că relaţia lor devenise atât de formalistă? Că nu evoluase conform speranţelor lui?

Apoi, emoţia se risipi, David redevenind redactorul şef ocupat.

- Şi-acum, spune-mi - ce ştii despre Ricky Lee?

Lauren îşi sondă memoria.

- Nimic, răspunse ea, după câteva clipe.

- Ei bine, situaţia asta trebuie să se schimbe - şi repede.

- De ce? Cine e?

- Probabil cel mai mare star de cinema apărut la Hong Kong în ultimii zece ani.

- Dar n-am auzit niciodată de el.

- Nici n-aveai cum. E mare, dar încă nu s-a lansat ca star internaţional, deşi are, fără discuţie, cel mai mare box-office din Asia - şi pe bună dreptate. Acum vreo trei ani, Silver Crop Studio, de lângă Mount Cameron, era cât pe ce să se închidă. Produceau filme fără succes

unele după altele şi ajunseseră cu finanţele efectiv la fundul sacului. Apoi, au difuzat un film cu Ricky Lee şi a reieşit că era cel mai bănos film chinezesc al tuturor timpurilor. De-atunci, el e perla din coroana studioului Silver Crop.

Directă ca oricând, Lauren întrebă:

- Şi ce legătură are asta cu mine?

- Silver Crop a aranjat ca Ricky să dea un interviu în exclusivitate - lucru foarte rar - pentru *"The Ex-Pat"*.

Dintr-o dată, Lauren începu să înţeleagă şi, pe măsură ce se lămurea unde ducea totul, ziarista din ea preluă complet supremaţia.

- Şi vrei ca *eu* să-i iau interviul?

David dădu din cap:

- Da. Dacă ai dori să încerci.

- Crezi c-aş putea?

- Nu te-aş fi însărcinat, dacă nu te credeam capabilă.

Lauren se rezemă de spătar, pe gânduri. Era cea mai minunată veste pe care şi-ar fi putut-o dori, mai ales după weekend-ul prin care tocmai trecuse, dar, mai mult decât atât, era o şansă de a-şi afirma cu adevărat personalitatea.

- Când urmează să aibă loc interviul?

- La studiou, mâine diminaţă la ora zece.

- Avem în arhivă ceva despre băiatul ăsta? întrebă ea. Trebuie să fac cercetări, înainte de a-mi formula întrebările.

- A dezgropat deja tot ce avem. De asemenea, studioul ne-a trimis o biografie rezumată şi o filmografie.

Îi întinse un dosar, iar Lauren, în graba de a-l lua cât mai repede, îi atinse uşor vârfurile degetelor. O secundă, două, fu zguduită ca de un şoc electric. Până şi acel contact întâmplător îi stârnea furnicături şi-i readucea în minte senzaţiile pe care le avusese în braţele lui.

- Mulţumesc, spuse ea, cu voce scăzută. Am... am să le citesc pe toate, diseară.

- Aşa să faci, studioul va trimite o limuzină să te ia de-acasă, mâine dimineaţă la ora nouă.

Se ridicară amândoi, cu tensiunea dintre ei risipită - deşi nu total.

- Succes, Lauren, îi ură el, învrednicind-o cu un scurt zâmbet nostalgic. Ştiu că n-ai să ne dezamăgeşti.

Capitolul 5

Lauren se studie cu un ochi critic, pentru ultima oară, în oglinda întreagă din dormitorul lui Maggie. În spatele ei, razele strălucitoare ale soarelui de marţi dimineaţă, gablene ca şofranul, pătrundeau prin perdele, luminând-o într-un *contre-jour* atrăgător. Se hotărâse să poarte, la întâlnirea cu Ricky Lee, o fustă cu jachetă verde pal. Setul era completat de o bluză elegantă, decoltată.

- Ei? întrebă Maggie, din uşă.

Lauren zâmbi nesigură. Nu se aşteptase să fie atât de nervoasă. În fond, nervozitatea era pentru amatori, iar ea era o profesionistă. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât ajungea să aprecieze mai clar adevăratele proporţii ale acelei însărcinări.

Ricky Lee rareori dădea interviuri. Era clar că totul făcea parte din mistica lui şi însemna că oricine avea marea ocazie de a-i pune întrebări nu dispunea decât de o singură şansă de reuşită. Era o responsabilitate enormă pentru o femeie care-şi lua slujba atât de mult în

serios, iar conştiinţa acestui fapt n-o ajuta cu nimic să-şi calmeze nervii.

- Lau-ren? insistă Maggie. Te simţi bine?

Lauren dădu din cap:

- Da, mulţumesc, mă simt minunat.

La ora nouă fix, se auzi soneria, iar Lauren îi aruncă lui Maggie o privire plină de sensuri.

- Ei bine, spuse ea, asta e, cred. Urează-mi succes.

- Desigur, zâmbi Maggie, ridicând ambele mâini pentru a-i arăta că-şi ţinea degetele încrucişate.

Lauren se uită rapid în poşetă, pentru a fi sigură că avea acolo toate lucrurile necesare. Reportofonul, carneţelul, două pixuri, o scurtă listă cu întrebările pe care intenţiona să i le pună lui Ricky Lee.

Îşi săltă geanta pe umăr şi se grăbi să răspundă la uşă. Afară, în holul pardosit cu gresie şi luminat difuz, stătea un tânăr oriental spre treizeci de ani, ţinându-se drept. Era echipat impecabil, într-o uniformă gri de şofer fără nici o cută, şi-şi ţinea chipiul în dreptul celor două şiruri de nasturi aurii lucioşi ce-i străbăteau pieptul.

- Miss Adams? întrebă el încet, politicos.

- Da.

- Sunt de la studiou, spuse tânărul, rar dar într-o engleză foarte precisă; scoase o legitimaţie care-i confirma funcţia la Silver Crop. Sunteţi gata de plecare?

- Da, desigur.

O conduse la lift, făcând mari eforturi pentru a se asigura că o scutea până şi de cele mai mărunte gesturi, ca apăsarea butonului de apel. În timpul coborârii spre garajul subteran, Lauren sparse tăcerea, întrebându-l cât de departe era studioul.

- Nu departe, domnişoară. O jumătate de oră, dacă traficul este de partea noastră.

Mai multe, însă, nu spuse. Fără îndoială, fusese instruit să-şi considere poziţia inferioară şi orice încercare de a lega o conversaţie cu pasagera ar fi fost de neiertat.

Ascensorul se opri şi, când ieşiră în parkingul subteran, Lauren văzu în faţa ei un Rolls-Royce argintiu strălucitor. Şoferul se grăbi să-i deschidă una dintre portierele din spae, iar ea se aşeză,

dând din cap în semn de mulţumire.

Interiorul era confortul întruchipat. Aerul condiţionat răspândea o răcoare duiscretă. Canapeaua era tapiţată astfel încât să se muleze după trupul pasagerului. Exista un mini-bar, un cd player, chiar şi un televizor cu video.

Şoferul se instală la volan şi porni motorul. Peste câteva clipe, maşina ieşi pe carosabil, torcând în surdină.

Lui Lauren abia dacă-i venea să creadă că i se întâmplau asemenea lucruri. Era prea frumos ca să fie adevărat. Dar era hotărâtă să nu lase euforia să i se urce la cap. Avea să facă cea mai bună treabă de care era în stare. Citise toate materialele biografice pe care le trimisese studioul şi parcursese toate tăieturile din ziare pe care reuşise David să le găsească. Dar accentul era pus întotdeauna pe Ricky Lee vedeta, niciodată pe Ricky Lee omul, iar ea intenţiona să abordeze acest punct de vedere. De ce avea atâta succes? Ce anume îl anima? Exista în viaţa lui o femeie deosebită? Voia să-i pună toate aceste întrebări, întrebările care aveau să facă din interviul *ei* un reportaj unic.

În timp ce oraşul Hong Kong zbura

înapoi prin dreptul ferestrelor fumurii, reveni cu gândul la ziua dinainte. Odată ce David îi trasase misiunea, moralul ei se ridicase considerabil. Acum, avea mintea ocupată şi cu alte gânduri pe lângă redactorul şef de la *"The Ex-Pat"*. David îi atribuise o sarcină importantă, însă, şi spera ca decizia lui să se fi bazat pe meritele ei profesionale, nu pe cine ştie ce dorinţă debusolată de a-şi compensa comportamentul din seara de vineri. Totuşi, abia când ajunsese acasă, seara, şi-i dăduse lui Maggie vestea, începuse să-şi dea seama cât de importantă era de fapt misiunea ei.

- Ricky *Lee*? se dilatară şi mai mult ochii mari şi căprui ai lui Maggie. *Chiar?*

- Chiar, răspunse pe un ton firesc Lauren.

- Nu mă iei peste până?

- Peste picior, o corectă Lauren, râzând. Şi - nu, nu te iau peste picior.

Maggie o privi cu uimire.

- O, ce noroc ai. Am acasă prieteni care ar vinde sufletele lor pentru ocazia care o ai tu acum.

- Dar nu e decât un actor, sublinie Lauren.

Maggie arătă de-a dreptul jignită:

- Decât? repetă ea. Nu, Lau-ren. Este mult mai mult. Este o stea de film.

Lauren, însă, încă nu era în stare să perceapă natura atracţiei acestui om.

- Bine, dar ce anume îl face să fie atât de deosebit? întrebă ea, sincer interesată.

- Nu pot explica, răspunse Maggie. Este dificil de pus în cuvinte. Probabil este mai uşor de a arăta.

- Să-mi *arăţi?*

Maggie dădu din cap, cu încă unul dintre zâmbetele ei contagioase.

- Da. Vino, mergem afară.

- Unde?

- Să vedem ultimul film al lui Ricky.

- Dar abia am ajuns acasă!

- Nu e nici o problemă. Putem lua ceva mâncare pe drum!

Şi astfel l-a cunoscut Lauren pentru prima oară pe Ricky Lee, pe un ecran de cinematograf înalt de douăzeci de metri şi lat de treizeci, într-o sală întunecată ticsită cu doar o mică parte dintre cei mai aprinşi admiratori ai lui Ricky Lee, în majoritate fete la vârsta adolescenţei, dar şi multe femei mai vârstnice.

Filmul era o dramă de epocă, puţin cam prea lacrimogenă pentru gusturile occidentale ale lui Lauren, dar totuşi cu o anumite spectaculozitate. Ricky juca rolul unui senior al războiului care, din dragoste pentru fiica rivalului său cel mai înverşunat, provoacă bătălie feroce. În secvenţele finale, după ce iubita lui a murit într-una din numeroasele încăierări ale filmului, eroul îşi dă seama că trebuie să se sinucide, pentru ca duşmanii să nu-i distrugă complet regatul.

Totul era foarte melodramatic, dar cu privire la talentul actoricesc al lui Ricky nu încăpea nici o îndoială. Domina fiecare secvenţă în care apărea şi-şi caracteriza personajul cu forţă şi demnitate, fără a recurge la cabotinăriile multora dintre partenerii săi de distribuţie. Cu toate că nu putea urmări în întregime dialogurile în chineză, Lauren putu înţelege în mare parte scenariul, iar în timpul sevenţelor finale ale lui Ricky până şi ea fu nevoită să-şi înghită câteva lacrimi.

Acum, în timp ce lăsau oraşul în urmă, înscriindu-se pe un drum cu serpentine care urca tot mai sus pe

pantele împădurite, trase concluzia că fusese o prezentare utilă a omului pe care avea să-l intervieweze, acum înţelegând mai bine de ce era cel mai mare star al Asiei.

Peste doar o jumătate de oră, zări în faţă porţile studioului şi simţi cum o străbătea un fior de emoţie. După o scurtă oprire la poartă, unde un paznic schimbă câteva cuvinte cu şoferul şi apoi le făcu semn să intre, Rolls-Royce-ul ajunse la clădirea administrativă a studioului. Acolo, pe Lauren o întâmpină o agentă publicitară care se prezentă cu numele de Nora Chow.

- A, Miss Adams. Mă bucur atât de mult că aţi reuşit să veniţi.

- Credeţi-mă, în nici un caz n-aş fi ratat o asemenea ocazie.

Nora Chow dădu din cap, cu înţelegere:

- Da, Ricky nu dă prea des interviuri. De fapt, acum vă aşteaptă pe Platoul Trei, unde de turnează noul său film. Aveţi nevoie să vă pregătiţi, să vă aranjaţi puţin?

- Nu, mulţumesc, e perfect aşa.

- Atunci, vă duc să-l cunoaşteţi.

Drumul fu scurt, prin nişte

construcţii uriaşe, ca hangarele, ce serveau drept studiouri de sunet, apoi prin dreptul unor decoruri impresionante care includeau pagode, ziduri de cetăţi, grădini ornamentale şi altele asemenea.

Privind în jur, Lauren începu să asimileze o parte din atmosfera studioului. Era un adevărat stup forfotind de activitate. Cam la o sută de metri depărtare, drept în faţă, văzu o mulţime de tehnicieni adunaţi în jurul unei maşini puternic luminate de mai multe reflectoare cu arc electric. Înainte de a ajunge, însă, Nora Chow îi conduse pe după un colţ, şi cu acea ocazie Lauren îl văzu pentru prima oară pe Ricky Lee în carne şi oase, tolănit într-un şezlong de prelată, cu picioarele încrucişate la glezne şi bărbia rezemată într-un pumn, iar în cealaltă mână ţinând scenariul. Un al doilea scaun fusese instalat în faţa lui, precum şi o măsuţă pe care fusese lăsată o Cool Bag roşie. Când ajunseră destul de aproape, Nora Chow îl strigă pe nume, iar Ricky se îndreptă de spate, întorcându-se parţial cu faţa spre ele.

De cum o văzu pe Lauren, sări în picioare, îşi aruncă scenariul pe masă şi

îi veni în întâmpinare, cu o mână întinsă. Era foarte înalt pentru un oriental, observă Lauren; avea un metru şi şaptezeci şi cinci, doar cu vreo cinci centimetri mai mult decât ea. Îi luă mâna într-a lui. Strânsoarea sa era uşoară şi rece, iar când îi vorbi se uită drept la ea, cu nişte ochi atât de închişi la culoare încât păreau aproape negri, deşi erau armonios conturaţi şi aveau o expresie foarte deschisă.

- Hai salut. Lauren, nu-i aşa? De la *"The Ex-Pat"*?

- Bună dimineaţa, domnule Lee. Mă bucur foarte mult să vă cunosc.

- Sentimentul e reciproc, răspunse el, cu un farmec dezinvolt. Dar domnul Lee a fost tatăl meu; eu răspund mai uşor la simplul "Ricky".

Lauren îşi retrase mâna, oarecum încurajată de stilul său relaxat.

- Atunci, Ricky să fie.

După ce se făcură prezentările, Nora Chow se scuză şi, în timp ce se întorcea să plece, Ricky Lee îi făcu semn lui Lauren să se aşeze pe scaunul din faţa lui.

La fel ca ea, Ricky avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi, în pofida

chipului său adolescentin, fizionomia lui clasică avea ceva atât copilăros, cât şi matur. Părul îi era negru ca noaptea, cu irizări albăstrii. Îl purta tuns la o lungime medie, fără cărare. Buzele subţiri, palide, exprimau bună dispoziţie. Pe sub tricoul strâns pe trup şi jeanşii de la casa de mode, arăta zvelt şi graţios, dar şi musculos. Pielea îi era bronzată splendid.

Lauren îşi descheie fermoarul genţii, de unde scoase carneţelul şi reportofonul. Deşi încă dinainte o chinuise nervozitatea, fusese o nimica toată pe lângă ceea ce simţea acum, când se afla efectiv faţă în faţă cu starul de cinema. Poate i-ar fi fost mai uşor dacă nu-l vedea înainte pe ecran, dar acum era prea târziu pentru aşa ceva; trebuia să-şi învingă anxietatea şi să lucreze cât putea de profesionist.

Probabil Ricky îşi dăduse seama cât de nervoasă era, căci arătă spre Cool Bag.

- Pot să-ţi ofer ceva răcoritor? întrebă el, într-o engleză care trăda un foarte slab accent american.

Lauren zâmbi, dând din cap:

- Mulţumesc.

Ricky scoase din punga cu gheaţă două sticle de Coca Cola reci şi îi întinse una.

- Deci, spuse el. Ai noroc. Este una dintre puţinele zile când cei de la studiou cu tras concluzia că se pot descurca fără mine, aşa că îţi stau cu totul la dispoziţie. Întreabă-mă orice vrei şi mă voi strădui să-ţi răspund cât pot de sincer.

- Vorbeşti foarte bine engleza, observă ea.

- Fiindcă părinţii mei s-au mutat în Australia când aveam cam doi ani. Am locuit acolo până la zece ani, după care m-au trimis înapoi aici, unde m-au înscris la Academia de Artă Dramatică din China.

- Academia de Artă Dramatică din China? repetă ea, încruntându-se uşor. Asta-i un fel de şcoală de actorie?

- Da. Dar nu seamănă cu nici o şcoală de actorie de la voi, din Anglia. A, te învaţă să joci, să cânţi, să dansezi şi aşa mai departe, sigur. Dar trebuie şi să înveţi gimnastică, acrobaţie şi arte marţiale.

- Pare foarte istovitor.

La asta, Ricky râse:

- Ca să-ţi faci o idee *cât* de istovitor e, în contract scrie că, dacă mori în timpul antrenamentelor, şcoala e total absolvită de orice vină.

Lauren sorbi din băutură, începând să se simtă puţin mai normal. Era atât de dispus să vorbească şi îşi trata atât de firesc statutul de superstar, încât simţea că se destindea de la sine.

Dimineaţa trecu pe nesimţite. Ricky era un povestitor înnăscut şi o fascina. Avea răbdare, era politicos, plin de consideraţie, iar succesul nu părea să i se fi urcat deloc la cap. Vorbea cu drag despre filmele hollywoodiene cu care copilărise, vorbea cu pasiune despre actuala lui ocupaţie şi fu complet candid când Lauren îl întrebă ce anume îl determinase să renunţe la tăcerea sa obişnuită şi să acorde acest interviu rarissim.

- Sunt vedetă de cinema, răspunse el. Dar nu sunt vedetă de cinema decât în Asia. Cred că a sosit vremea să-mi extind popularitatea.

Lauren zâmbi ştrengăreşte:

- Aha, înţeleg. Deci, acest interviu are de fapt menirea de a te prezenta nouă, celor numiţi *gwailos*.

Ricky zâmbi la adresa termenului denigrator pentru caucazieni, care însemna "diavoli străini".

- Întocmai. Dar nu sunt chiar atât de mercenari. Publicitatea mă ajută să-mi promovez filmele şi în ţară.

- Mă rog, voi avea grijă, cu siguranţă, să fac tot ce pot pentru a te ajuta în acest sens, îi promise ea.

- După câte am impresia, se încruntă Ricky, interviul a luat sfârşit.

- Păi, aşa cred.

Uitându-se la ceas, avu surpriza de a vedea că stătuseră de vorbă - într-un mod mult prea nepretenţios pentru a-l putea numi interviu - timp de peste trei ore.

- În orice caz, sunt sigură că ţi-am răpit mult mai mult timp decât intenţionasem.

- Plăcerea a fost de partea mea, te asigur, răspunse el, galant.

În timp ce Lauren începea să-şi strângă lucrurile, Ricky adăugă:

- Să-ţi spun ceva; ce-ar fi să continuăm interviul la masă?

- O, n-aş putea...

- De ce nu? A, ştiu - te îngrijorează mâncarea, aşa e? Cantina studioului *are* o anumită reputaţie, ştiu. Dar îţi dau

cuvântul meu că zvonurile sunt complet neîntemeiate.

Lauren râse:

- Nu, nu din cauza asta.

- Crezi că s-ar putea ca la sfârşit să te las cu nota de plată pe cap? o tachină el, înălţând o sprânceană fină.

Hotărând să intre în joc, Lauren răspunse:

- Ei, mi-a trecut prin minte...

- Ei, haide, vorbesc serios, se aplecă el înainte. Azi nu am nici o altă obligaţie şi sunt sigur că nici tu nu trebuie să te repezi imediat înapoi la ziar.

Lauren se mai împotrivi doar un moment. Era măgulită de invitaţia lui, precum şi de insistenţa cu care îi cerea să accepte. Şi avea într-adevăr o companie plăcută. Inspira atâta elan şi ambiţie, şi totuşi nu se lua pe sine însuşi prea în serios. Iar o asemenea ocazie nu se ivea în fiecare zi.

- Bine, Ricky. Îţi mulţumesc.

- *Eu* îţi mulţumesc, replică el.

Porniră unullângă altul prin parkingul studioului, unde Ricky deschise portiera maşinii sale sport roşii, decapotabilă, şi-i făcu semn să urce. Se

instală comod lângă ea, ambală motorul puternic şi ieşi din studiou, spre oraş.

În timp ce briza caldă îşi răsfira părul blond-închis cu degetele ei intangibile, Lauren fu nevoită să se ciupească pentru a se convinge că nu visa. Faptul de a i se fi acordat şansa să-i ia un interviu unui celebru star de cinema era una, dar apoi să fie invitată de el la masă...!

Ricky o duse la un restaurant exclusivist din regiunea Happy Valley a insulei, unde era evident binecunoscut, şi se delectară cu un sortiment întreg de specialităţi condimentate din Sî-Ciuan. Interviul continuă într-un stil şi mai nepretenţios, în timp ce Ricky o instruia cum să folosească beţişoarele corect. Îi explică filosofia lui asupra actoriei, reacţiile faţă de critici, scenariul următoruli film. În privinţa vieţii sale particulare, fusese întotdeauna prea ocupat ca să aibă relaţii personale şi, în orice caz, singurii oameni pe care-i cunoştea cu adevărat bine erau cei din cinematografie, pe care îi găsea, în mare, superficiali şi plicticoşi.

După masă, Ricky insistă să-i arate o parte din insulă, dar Lauren protestă că

trebuia neapărat să ajungă înapoi la redacţie.

- Ei, haide, o imploră el, cu un fel de entuziasm băieţesc căruia îi era dificil să-i reziste, Crede-mă, redacţia nu pleacă nicăieri.

- Păi...

După-amiaza - petrecută doar admirând peisaje - fu minunată. Spre seară, Ricky conduse maşina într-o zonă cunoscută ca Lover's Peak, sau Bowen Road.

- Conform legendei, îi explică el, unei femei i s-a spus să vină aici ca să se roage după moartea iubitului ei, iar când a făcut-o, rugăciunilor ei li s-a răspuns. De-atunci, întotdeauna, femeile care îşi caută norocul în dragoste vin aici să se roage, aşa cum a făcut ea.

Câteva femei erau deja acolo, stând în tăcere din loc în loc, cufundate în meditaţie sau introspecţie.

Văzându-le, Ricky se încruntă:

- Ce dată e azi, Lauren?

- Şaisprezece.

- Aha, aşa se explică.

- Ce se explică?

- Data de azi. Conţine cifra şase. Înseamnă că e o zi fastă pentru a veni să-ţi ceri norocul în dragoste.

Când se uită din nou la ceas, Lauren fu surprinsă să vadă că după-amiaza trecuse ca prin vis şi se apropia o înserare timpurie.

- Dumnezeule mare! exclamă ea. Acum chiar trebuie să plec.

- Dacă trebuie... răspunse Ricky, cu un regret aparent sincer.

- Teamă mi-e că trebuie.

- Dar, totuşi, te-ai distrat bine?

- Cum nu se poate mai bine. Însă nu sunt plătită ca să mă distrez, Ricky.

- Linişteşte-te, îi spuse el, cu nepăsare. Dacă-ţi faci griji să nu ai necazuri cu şeful, îţi rezolv eu problema. Nu uita că-i aduci un interviu în exclusivitate. Pentru asta, ar trebui să te avanseze.

Simţea, însă, că n-avea să se liniştească până nu dădea măcar un telefon la redacţie, aşa că îi propuse să găsească un telefon public. Dar, când sună, nu-i răspunse nimeni. Programul de lucru se terminase şi toată lumea plecase acasă.

În timp ce punea receptorul la loc în furcă, Ricky o întrebă dacă nu i-ar fi plăcut să meargă la un nightclub, dar de astă dată Lauren insistă că, oricât de

mult îi plăcea compania lui, trebuia neapărat să se ducă acasă. Ricky consimţi elegant şi o duse cu viteză prin oraş, până înapoi la apartamentul ei. Ajunseră la destinaţie tocmai când soarele începea să apună, iar cerul de deasupra oraşului Hong Kong dobândea o culoare turcoaz foarte deschisă.

Când Ricky opri motorul, în garajul subteran pustiu se lăsă liniştea. Se răsuci cu faţa spre ea, având chipul de o frumuseţe clasică scăldat în lumina gălbuie palidă a plafonierelor.

- Îţi mulţumesc pentru această zi minunată, Ricky, spuse Lauren, cu un surâs.

- Sper că ţi-a plăcut la fel de mult ca mie.

- A, sigur că da. Nici n-am visat... mă rog, vreau să spun că, azi dimineaţă când m-am trezit, credeam că urma să-ţi iau un interviu şi nimic mai mult. Dar ai fost atât de drăguţ cu mine şi nu te-ai zgârcit deloc cu timpul.

Ricky întinse mâna, depunându-i uşor palma pe umăr, iar această atingere o înfioră.

- Crede-mă, spuse el, eu sunt cel care ar trebui să-ţi mulţumească. Nu i se

întâmplă prea des să am şansa de a petrece câtva timp cu o persoană *reală*.

Arătă cu capul spre lift:

- Să te conduc până la uşa apartamentului?

Lauren se gândi. Părea o propunere destul de inofensivă, dar totuşi se întrebă dacă nu cumva oferta lui ascundea şi altceva. Poate i se părea doar, poate că le atribuia cuvintelor lui un accent sugestiv pe care Ricky nu-l intenţionase.

- E-n regulă, mulţumesc oricum, răspunse ea cu dezinvoltură, adăugând explicativ: colega mea de apartament e una din cele mai mari admiratoare ale tale. Nu ştiu dacă şi-ar reveni din şoc, dacă ai apărea dintr-o dată la uşa ei.

Ricky zâmbi:

- Atunci, poate data viitoare.

Posibilitatea de a *exista* o dată viitoare - lucru la care Lauren nici măcar nu se gândise - o umplu de emoţie. Dar, în timp ce cobora din maşină şi-i mai făcea o dată cu mâna lui Ricky înainte de a intra în lift, se preveni să nu se ambaleze prea tare. Fără îndoială, era doar politicos şi atât. La urma urmei, era un star de cinema. Putea avea parte de femei pe alese. Oare ce anume o

făcea să creadă că era atât de deosebită încât dorea s-o mai vadă?

Capitolul 6

A doua zi, miercuri, Lauren şi Maggie merseră împreună la serviciu.

Lui Lauren îi era greu să revină la programul de rutină al redacţiei, după toate emoţiile din ajun, însă cel puţin putu retrăi o parte din vraja lor în timp ce transcria tot ceea ce-i spusese Ricky şi începea să organizeze materialul într-o ordine cât de cât logică.

Într-un fel, însă, scrierea articolului nu reuşea decât să accentueze statutul de star al lui Ricky, un statut care i-l făcea în mare măsură inabordabil. Îşi dădea seama că fusese naivă permiţându-i s-o captiveze cu farmecul lui atât de deosebit, că Ricky nu făcuse altceva decât să se comporte cât putea de cuceritor, pentru a se asigura că articolul ei îl înfăţişa într-o lumină cât mai favorabilă. Dar totuşi, chiar dacă aşa stăteau lucrurile, nu avea nici un motiv de îngrijorare. Cum i-ar fi putut crea o imagine dezavantajoasă, când

nu avea nimic negativ de spus despre el?

Pe la jumătatea dimineţii Davidson ieşi din cabinetul lui şi se apropie să vadă cum mergea. Lauren era atât de asorbită în muncă, încât la început nici nu observă că venise.

- Deci, îi zâmbi el. Cum a fost ieri, cu marele om în persoană?

Lauren ridică privirea, cu o tresărire, dându-şi seama că visase cu ochii deschişi.

- A, David!

Îşi veni repede în fire, încă la fel de incapabilă să-şi alunge complet din minte imaginea îmbrăţişării lor, pe cât de neputincioasă era şi ca să reziste stilului său dezinvolt şi plăcut.

- Ăă... da. A fost... o experienţă foarte interesantă. Dar îmi pare nespus de rău că n-am putut ajunge înapoi la birou...

- A, nu-ţi face griji cu asta. Nici nu te aşteptam. Dar ai adunat suficient material pentru articol?

- Mai mult decât suficient.

- Atunci, propuse el, poate ar fi bine să-l serializăm, în două numere.

- Ai să vezi ce părere îţi face când îl vei citi, replică ea. Cu puţin noroc,

ţi-l pun pe birou la ora cinci.

- Abia aştept.

Tocmai se pregătea să se ridice şi să plece, când telefonul de pe biroul ei sună. Lauren răspunse prompt:

- Alo?

La celălalt capăt al firului, o femeie spuse:

- A, bună dimineaţa. Domnişoara Adams la aparat?

- Da. Vă pot ajuta cu ceva?

- Sunt Angela Yuen, secretara lui Ricky Lee.

- Aşa!

David se pregătise să plece, pentru a o lăsa să vorbească în linişte. Exclamaţia ei surprinsă îl făcu să se oprească, pentru a se asigura că totul era în ordine.

- Am un apel pentru dumneavoastră de la domnul Lee, continuă femeia de la telefon. Vă fac legătura.

Se auzi un declic, apoi în urechea lui Lauren răsună clar glasul lui Ricky:

- Alo, Lauren?

- Ricky. Ce... ce mult mă bucur să te aud din nou. Ce pot face pentru tine?

- Păi, poţi să spui da.

- La ce?

- La o mică întrunire nepretenţioasă, aici în studiou, diseară. Vom viziona montajul brut al câtorva secvenţe din noul meu film, producătorii, regisorul, finanţatorii şi cu mine, după care mergem la o masă.

Din nou, lui Lauren îi veni greu să creadă că toate acelea i se întâmplau ei cu adevărat.

- Şi vrei să vin şi eu?

- Nu, speram s-o convingi pe mătuşa ta nemăritată să vină cu mine, replică el, cu un chicotit. Sigur că vreau să vii şi tu!

- Ştii, nu sunt sigură...

- Ascultă, acum trebuie să fug - mă cheamă înapoi pe platou. Îţi trimit o maşină pe la şapte, e bine?

- Da'...

- Pa.

Telefonul amuţi.

Lauren rămase cu receptorul la ureche. Era năucită. Nu crezuse că avea să mai primească vreo veste de la el. Şi totuşi, Ricky îşi făcuse timp, cu tot programul lui încărcat, pentru a o invita să-l însoţească la un fel de serată în studiou... Din nou se simţea măgulită de atenţiile lui.

- Lauren?

Ridică privirea. David o studia îngrijorat.

- E totul în regulă?

Zâmbind, Lauren puse în sfârşit receptorul la loc.

- Da. Cel puţin, aşa cred.

- Nu pari prea sigură.

- Ricky Lee a fost la telefon, îi explică ea. Vrea... vrea să particip la o vizionare cu noul lui film, diseară.

David primi vestea cu o expresie neutră, deşi era uşor de văzut că nu-l prea încânta. După un lung răstimp, însă, dădu în sfârşit din cap.

- E clar că i-ai făcut impresie, spuse el, încet. Te duci?

Râsul ei îi dădu de gol stânjeneala.

- Nu prea mi-a dat de ales.

- Cred că va fi o experienţă deosebită, comentă politicos David. Sper să-ţi facă plăcere.

Lauren îl privi cum se îndepărta, în timp ce sentimentul de euforie îi era oarecum compromis de o senzaţie iraţională, dar totuşi intensă, că într-un fel îl trădase.

Acelaşi simţământ persistă în tot restulzilei, deşi motivul pentru care se

simţea atât de tulburată rămânea un mister pentru Lauren. În fond, ea şi David nu însemnau nimic unul pentru celălalt. Ba chiar, el lămurise acest lucru cu prisosinţă. Aveau o relaţie profesională. El hotărâse aşa. Şi totuşi, Lauren nu putea să nu-şi spună că, într-un fel sau altul, îi era neloială.

În sfârşit, ziua de lucru se apropie de încheiere, iar colegii ei se ridicară unul câte unul de la birouri, îşi luară rămas bun şi porniră spre ascensor. Lauren, adâncită în lucru, abia dacă ridică privirea. Toată ziua fusese atât de preocupată, încât îi era tot mai greu să se concentreze. Mintea ei nu mai putea forma propoziţii coerente. Fiecare încercare de a dactilografia un nou paragraf se solda cu cel puţin două greşeli.

- Lau-ren?

Ridică ochii, pentru a o vedea pe Maggie în faţa biroului ei, cu o expresie de aşteptare.

- Vii acasă acum? o întrebă drăgălaşa chinezoaică.

- Imediat. Vreau să termin mai întâi aici.

- Dar trebuie să te pregăteşti pentru

întâlnirea de diseară, îi aminti Maggie.

- A, n-o să dureze mult.

Maggie arătă hârtiile întinse pe birou:

- Astea nu pot aştepta?

- Ar putea, dar prefer să le termin şi să le pun pe biroul lui David.

- Atunci, să te aştept?

- Nu. Nu sunt sigură cât mai durează şi numai să te fac să pierzi vremea pe-aici nu vreau.

Fata dădu din cap, înţelegătoare:

- Foarte bine. Atunci, te văd mai târziu, în apartament.

Rămasă singură, Lauren continuă să se chinuiască, până când în sfârşit termină un teanc de coli dactilografiate îngrijit. Le reciti rapid pentru o ultimă oară, făvcând câteva corecturi mărunte cu un creion albastru, apoi aranjă teancul şi îl duse la biroul lui David.

Şi el lucra peste program. Când Lauren intră, ridică privirea şi lăsă pixul jos, pentru a-şi trece degetele prin părul negru-albăstrui, întinzându-şi şira spinării.

- Interviul cu Ricky Lee, anunţă ea, dându-i hârtiile.

David le luă, dând din cap.

- Mulţumesc.

Deodată, încruntându-se, îşi consultă ceasul.

- Ia stai, n-am vrut să faci ore suplimentare ca să-l termini.

- A, nu face nimic. M-am gândit că e mai bine aşa. Înţelegi, ca să ai timp suficient pentru a te hotărî cum anume vrei să-l publici.

David parcurse rapid materialul.

- Arată destul de bine.

- Mulţumesc.

Mai stătu un moment pe loc, iarăşi nesigură ce să spună sau cum să se poarte. Văzu din expresia de pe chipul lui că avea aceeaşi senzaţie şi simţi o tristeţe vagă că simplitatea relaţiei lor fusese oarecum înlocuită de această prefăcătorie dificilă şi adeseori penibilă.

- Ei, atunci cred că e timpul să plec, spuse ea, încercând să înveselească atmosfera.

- Într-adevăr. Nu trebuie să întârzii la întâlnire.

- Nu, tocmai.

Se întoarse să iasă şi ajunsese până la uşă, când David spuse - impulsiv, sau cel puţin aşa se părea:

- Lauren... să ai grijă, bine?

Lauren reveni cu faţa spre el. Spusese un lucru atât de ciudat, încât nu-şi putu ascunde nedumerirea.

- Sigur că da, răspunse ea, prudentă.

O privea cu atâta onestitate, încât deruta i se accentuă şi mai mult.

- David, spuse, cu băgare de seamă, s-a întâmplat ceva?

- Pe lângă ceea ce se vede cu ochul liber? replică el, cu un scurt zâmbet acru.

- Ce vrei să spui cu asta?

Dar ştia prea bine ce voia să spună. Se referea la ei doi, la sentimentul incontestabil care plutea între ei, acel sentiment ce formase, cumva, o prăpastie pe care nici unul nu părea capabil s-o treacă.

David clătină din cap şi ridică din umeri, cu o singură mişcare.

- Nimic. Lasă. Ai doar grijă de tine... când eşti prin preajma lui Ricky Lee.

Lauren trecu imediat în defensivă, simţind că insinua despre Ricky un lucru pe care Ricky însuşi nu avea pe moment posibilitatea de a-l contrazice.

- David, spuse ea încet. Dacă ai ceva

de zis, poate ar fi mai bine să spui.

- Chiar dacă te doare?

- Cine poate zice *dacă* va durea sau nu?

- Adevărul doare întotdeauna, îi atrase el atenţia, cinic.

Deja iritată - şi pe sine însăşi, ca şi pe toată lumea - Lauren îşi pierdu răbdarea.

- Dacă ai de gând să vorbeşti în şarade... începu, răsucindu-se să plece.

David se ridică bursc, lăsând articolul pe birou.

- Ascultă, spuse el, tăios. Poate că nu mă priveşte dar ţi-am mai spus odată. Am o anumită responsabilitate faţă de tine. De-asta îţi spun...

Lauren îl privi drept în faţă, puţin sfidătoare:

- Da?

Încercă să-şi aleagă foarte atent cuvintele.

- Fii numai atentă cât de mult îţi îngădui să te apropii de Ricky Lee, spuse el, încet.

Buzele lui Lauren se strânseră de furie.

- Ceea ce fac în viaţa mea personală...

- Dacă te încurci cu omul ăsta, nu va trece mult până când ceea ce se întâmplă în viaţa personală îţi va afecta şi viaţa profesională, replică el, ocolind biroul.

- De ce?

- Fiindcă i s-a dus vestea. Şi pe bună dreptate.

- Aşa?

- Da. Cum că ar fi cam afemeiat.

Lauren pufni:

- Aiurea.

- Pe ce te bazezi? Pe o zi perecută stând cu el la taclale într-un studiou?

David făcu din nou un gest frustrat. Nu mai avea nici urmă din firescul şi relaxarea dinainte. Era agitat, ca un tigru închis în cuşcă.

- Ascultă, ceea ce îţi spun, ştiu cu certitudine. Tu hotărăşti dacă mă crezi sau nu. Dar tot ce pot face e să te avertizez. Individul e un muieratic notoriu.

Lauren dădu să obiecteze, dar David i-o luă înainte:

- A, ştiu. Îl crezi pur şi neprihănit. Şi aşa şi este - în public. Cei de la stdiou şi-au format un mare talent pentru a-i ascunde toate micile "indiscreţii". Dar îţi dau cuvântul meu,

Lauren, te va orbi cu farmecul lui şi se va folosi de tine, iar la apariţia primei mutre mai tinere sau mai drăguţe, îţi va da papucii aşa de repede c-are să ţi se învârtă capul!

- Cum îţi permiţi! şuieră ea, indignată.

- Îmi permit, fiindcă *îmi pasă de tine*.

Un moment, Lauren nu spuse nimic. La drept vorbind, nici nu mai ştia ce să creadă. Dar oare David spunea adevărul? Nu avea alte probe decât propria ei experienţă. Până acum, Ricky o tratase numai cu respect.

Înainte de a apuca să se gândească la ceea ce avea de spus, întrebă:

- Ştii ce cred eu, David?

David clătină din cap, obosit:

- Nu.

- Cred că eşti gelos, spuse ea, cu venin. Cred că te nemulţumeşte faptul că Ricky şi cu mine ne-am înţeles atât de bine ieri şi încerci intenţionat să mă întărâţi împotriva lui.

Încă de la cuvântul "gelos", ochii lui se abătuseră în altă parte, iar Lauren avu un moment de triumf absurd şi idiot.

- Văd, totuşi, că într-o privinţă ai avut drpetate, încheie ea, sarcastică. Într-adevăr, adevărul *doare*.

David străbătu camera din trei paşi lungi, mişcându-se rapid, fără furie, doar cu hotărâre. O apucă de braţe, nu tare, dar cu pasiune. Lauren îl privi în ochi. Din nou îi simţi cădura, misorul uşor parfumat, de săpun, valul brusc şi ameţitor de senzaţii care o încercaseră cu ocazia primei şi singurei lor îmbrăţişări şi se întrebă dacă avea să retrăiască acel moment magic.

O privi în adâncul ochilor. Lauren văzu în pupilele lui negre o văpaie mocnită. David deschise gura, poate pregătindu-se s-o sărute sau să spună ceva, n-avea de unde şti. Dar în clipa următoare tăcerea electrizată a momentului se spulberă, când începu să sune telefonul de pe birou.

Sună iar şi iar, în timp ce stăteau faţă în faţă, el încercuindu-i braţele goale cu degetele lui suple şi prelungi, ţinându-i ochii captivi în privirea sa intensă, aproape hipnotică. Gura lui Lauren se uscă. Nu ştia dacă voia să fie sărutată de el sau nu, dar în adâncul ei îşi spuse că da, o dorea, şi încă foarte

mult.

Apoi, David îi dădu drumul şi, răsucindu-se, smulse receptorul din furcă:

- Da?

Lauren rămase pe loc, privindu-i spatele. O străbătu un fior, când tensiunea momentului începu să se risipească. Apoi îi văzu umerii îndreptându-se, pe când capul i se ridica smucit.

- Unde? întrebă el, pe un ton agitat. La dracu'... Şi de cât timp?

Mai ascută un moment, apoi:

- În regulă. Mulţumesc, Jack - îţi rămân dator.

Închise telefonul, îşi înhăţă sacoul subţire de bumbac de pe spătarul scaunului şi scoase dintr-un sertar un aparat foto.

- Ce e? întrebă Lauren, simţind cu curiozitatea ei de ziaristă că tocmai se ivise un subiect de senzaţie.

- Ştii locuinţele alea aglomerate de lângă port?

- Da.

- A izbucnit un incendiu. Unul *grav*, după toate probabilităţile.

- Şi faci un reportaj despre el? îl

întrebă.

- Mhm. Încuie tu aici în urma mea, bine?

- Vin şi eu.

Aceste cuvinte îl făcură să se oprească brusc. Se întoarse spre ea:

- Şi întâlnirea?

- Problema asta e mai importantă, replică Lauren, cu toată duşmănia dinainte dispărută.

David dădu din cap:

- Atunci, haide.

Ieşiră amândoi grăbiţi din birou, Lauren luându-şi din mers geanta, după care coborâră cu liftul până la parter.

Afară, traficul de la începutul serii era deja înfricoşător, dar David opri un taxi şi-i ceru şoferului să-i ducă la locul incendiului cu toată viteza. Ca stimulent suplimentar în acest scop, îi îndesă în mâna bătătoritică un cocoloş de dolari.

În timp ce taxiul pleca de la bordură, înscriindu-se pe un drum întortocheat, numai străduţe lăturalnice şi *"go-downs"*-uri, pentru a ajunge cât mai repede la destinaţie, David îşi verifică aparatul ca să se asigure că avea film şi era în stare de funcţionare.

Totuşi, se vedea clar că gândurile îi erau în altă parte; alături de locatarii acelor magherniţe sărăcăcioase şi suprapopulate care se înşirau pe cheul portului.

- Jack Mason a fost la telefon, explică el, distrat. E unul dintre ofiţerii de pompieri din zonă.

Brusc, înjură:

- Fir-ar al dracu'! Nu era decât o chestie de timp până să se întâmple una ca asta, cred. Ştii şi tu ce căldură şi uscăciune a fost în ultimele câteva săptămâni. Coşmeliile alea sunt de-acum ca iasca.

Lauren îi împărtăşea îngrijorarea. Pe o insulă atât de limiată în spaţiu, sute de mii de oameni mai puţin norocoşi îşi duceau existenţa meschină în înghesuiala şirurilor de mahalale. Fiecare cvartal plin până la refuz era câte un focar de incendiu aşteptând doar să se aprindă.

În timp ce se apropiau de destinaţie, începură să vadă în faţă semne ale focului. Circulaţia încetinea ca melcul, pentru a lăsa prioritate autovehiculelor de urgenţă. Maşini de pompieri, ambulanţe şi automobile ale poliţiei treceau ca vântul, urlând din sirene, cu

girofarurile rotindu-se. Ofiţerii de poliţie începeau să instaleze indicatoare de deviere, pentru a împiedica maşinile să se apropie de locul incendiului.

Încetiniseră la limită şi, când David aprecie că erau destul de aproape pentru a-şi continua drumul pe jos, se aplecă înainte, bătându-l pe şofer pe umăr, şi îi spuse:

- Ne poţi lăsa aici.

În aerul serii domnea o tensiune palpabilă. O simţiră de cum coborâră pe trotuar. În depărtare, se auzea o sirenă, crescând şi scăzând, suprapusă peste cacofonia altor câteva zeci.

- Haide, o chemă David. O luă de mână şi porni cu ea după el pe strada aglomerată. Deşi adrenalina îi pompa nebuneşte prin vene şi instinctele de reporteră i se ascuţiseră la maximum, Lauren nu putu trece cu vederea fiorul atingerii lui.

Apropiindu-se de intersecţie, deveni evident că focul era întru totul atât de cumplit pe cât prevăzuse cunoştinţa lui David de la departamentul pompierilor. Serviciile de prim ajuor împrejmuiseră zona cu panglici galbene, iar de-a lungul acestora patrulau poliţişti, pentru a

menţine ordinea printre spectatorii care murmurau. David îşi croi drum prin mulţime, fără a încetini pasul, ţinâd-o strâns pe Lauren de mână ca să nu se despartă în toată învălmăşeala. Când ajunse la banda despărţitoare, îşi arătă legitimaţia, iar poliţistul ce se grăbise să-i oprească, văzând că erau de la presă, le făcu semn să treacă.

Strada arătase jalnic din capul locului, strâmtă, întunecată permanent de umbrele locuiţelor mizere şi dărăpănate, unde aerul captiv se învechea, apăsător şi sufocant. Acum, însă, cu maşini roşii de pompieri pretutindeni, cu furtunuri groase şerpuind în toate direcţiile pe carosabil şi pompieri cu căşti galbene alergând încoace şi-ncolo ca să se ocupe de câte o situaţie sau alta, semăna mai mult ca orice cu o scenă din timpul Blitzkrieg-ului.

Lauren nu-şi putu stăpâni un fior.

David o privi.

- Te simţi bine? întrebă el, îngrijorat.

Neavând încredere în sine însăşi să vorbească, se rezumă să dea din cap.

Cam pe la jumătatea faţadei dinspre sud a cvartalului, făcări chihlimbarii

strălucitoare lingeau lacome balcoanele şi pervazurile ferestrelor. O coloană groasă de fum negru învălătucit se împrăştia pe cerul albastru. Mugetul flăcărilor domina toate celelale sunete de pe stradă, amestecându-se şi înecând adesea ordinele răcnite de comandantul pompierilor, tânguirea sirenelor şi ţipetele şocate, disperate, ale bărbaţilor, femeilor şi copiilor rămaşi dintr-o dată fără adăpost.

Lauren se grăbi să-şi ascundă lacrimile din ochi. Oricât de tare i se frângea inima pentru acei oameni, era o profesionistă. Venise să realizeze un reportaj - un reportaj înspăimântător, desigur - şi trebuia să-l facă.

- Lauren? Lauren!

Ridică privirea, surprinsă:

- Ce? Scuză-mă, David. Ce-ai spus?

David trebuia să strige ca să se facă auzit.

- Am spus că îl voi găsi pe Jack Mason ca să obţin câteva informaţii de bază despre situaţia asta. N-am să întârzii mult.

- În regulă.

- Du-te şi începe de-acolo, de lângă maşina aia de pompieri. Mă întorc imediat

ce pot.

Lauren nu prea voia să rămână singur în mijlocul confuziei şi al vacarmului, dar dădu din cap, iar David îi eliberă mâna şi se îndepărtă grăbit.

Stătu un moment pe loc, privind în urma lui. Apoi, îşi scoase din geantă reportofonul şi îl puse în funcţiune, cu intenţia de a începe să-şi înregistreze impresiile.

Cumva, însă, vocea i se uscase. Văzând tot acel prăpăd, propriile ei griji păreau atât de mărunte şi neînsemnate. Şi munca ei...

Dintr-o dată, totul păru să se plaseze în perspectivă. Ce era mai important - să-i ajute pe acei nenorociţi, sau să stea cu mâinile-n sân, dictând o relatare de martor ocular pe care cititorii s-i parcurgă calmi şi fără grabă la micul dejun, în săptămâna următoare? Îndesă aparatul la loc în geantă. Nici măcar nu trebuia să se gândească pentru a afla răspunsul.

Ocoli maşina de pompieri. La vreo douăzeci, treizeci de metri distanţă, trei pompieri cu feţele înnegrite conduceau o coloană de locatari buimaci, care-şi târau picioarele, afară dintr-o

clădire fumegândă, chiar în timp ce altă echipă ridica furtunul, dirijând jetul de apă spre pereţii calcinaţi, pe care lichidul îi împroşca şuierând şi părea să ricoşeze din lemnul şi zidăria cenuşie, în jerbe albe.

Atenţia îi reveni asupra pompierilor care conduceau victimele spre un şir de ambulanţe. Militarii păreau epuizaţi, toţi trei, în timp ce-şi desprindeau tuburile de oxigen pentru a le adresa cuvinte încurajatoare şi îndrumări locatarilor dislocaţi, dintre care mulţi strângeau în braţe câteva resturi jalnice pe care reuşiseră să le salveze în ultimul moment din căminele incendiate.

Un alt pompier se apropie în fugă. Lauren îl auzi clar când întrebă, cu glas sonor:

- I-aţi scos pe toţi?

Primul dintre ceilalţi trei dădu din cap.

- Ăştia-s, confirmă el.

Lauren simţi o uşoară ameţeală. Slavă Domnului...! Însă, chiar în timp ce întoarcea ochii spre clădire, respiraţia i se opri în gât. Ar fi putut să jure că văzuse o faţă la una dintre acele ferestre negre şi neînsufleţite de la

etajul întâi; mică, rotundă, speriată... o faţă de copil, plină de disperare, cu obrajii sclipind de lacrimi.

Fu atât de surprinsă, încât trebui să se agaţe de marginea maşinii pentru a-şi ţine echilibrul. Când privi din nou clădirea, însă, fereastra respectivă era la fel de pustie şi lipsită de viaţă ca înainte.

Lauren îşi spuse că probabil avusese o nălucire. La urma urmei, tocmai îi auzise pe pompieri confirmând că edificiul fusese evacuat complet. Dar nu-i venea nici să se îndoiască de ceea ce văzuse cu ochii ei, oricât de fugitiv. Cel puţin o persoană mai rămăsese în infernul acela de flăcări, un băieţel complet neajutorat.

Trebuia să le spună celor trei pompieti. Porni grăbită spre ei dar, înaine de a reuşi să le atragă atenţia, un alt ofiţer îi chemă şi se îndepărtară în fugă.

Lauren încetini pasul. În timp ce-i privea pe pompieri repezindu-se să ajute la lupta cu un foc care izbucnise în altă parte a cvartalului, senzaţia de singurăate şi izolare i se înteţi. Privi în jur, căutând pe altcineva căruia să-i

spună. Oriunde se uita, vedea pompieri ocupaţi cu diverse sarcini. Încercă să-l găsească pe David, însă fumul se lăsa peste strada îngustă în voaluri cenuşii şi groase, iar el nu se vedea nicăieri.

Sentimentul de totală neputinţă o frustra, dar mai important era faptul că băiatului rămas în locuinţa aprinsă nu-i mai rămăsese prea mult timp.

Luă rapid o hotărâre şi, înainte de a apuca să se răzgândească, porni grăbită spre clădire.

Intră.

Întunericul o înghiţi dintr-o dată, cu totul. Avu un scurt şi neplăcut moment de panică pură, oarbă, dar şi-o alungă cu un efort de voinţă atât de intens încât îi provocă ameţeli. Încercă să inspire. Simţi imediat gustul acru al fumului pe limbă. Scoase din poşetă o batistă, o desfăcu şi şi-o aplică peste partea de jos a feţei. Apoi, îşi continuă drumul prin clădire.

Auzea flăcările trosnind flămânde printre lemne, departe, sus. Vuietul lor răsuna încontinuu, devorând totul. Apa îndreptată din exterior asupra infernului de transforma imediat în vapori, în contact cu flăcările, iar şuieratul ei

reptilian nu-i potolea deloc temerile. Ici şi colo, apa scursă se prelingea pe scări ca argintul topit.

Lauren rămase un moment încremenită în loc, încercând să se orienteze înainte de a îndrăzni să înainteze şi mai mult prin interiorul construcţiei. Vizibilitatea era redusă. Fumul îi plutea prin jurul gleznelor. Dar nu trebuia să rişte să se rătăcească. Propria ei viaţă, ca şi aceea a copilului pe care spera să-l salveze, depindeau de capacitatea ei de a-şi regăsi drumul înapoi spre ieşire.

În cele din urmă, străbând coridorul sordid, ajunse la baza scării şubrede din stânga, coti şi începu să urce, încercând fiecare treaptă înainte de a se lăsa pe ea cu toată greutatea.

Prudentă, îşi continuă ascensiunea.

Capitolul 7

Clădirea aprinsă devenise o lume în sine, o lume întunecoasă, cu mirosuri viciate, fum în loc de atmosferă şi vâlvătaia schimbătoare, nesigură, a flăcărilor portocalii-gălbui în loc de lumină a zilei. Părea greu de crezut că

afară, în stradă, se întâmplau atâtea pentru a pune capăt acelui rug, căci flăcările care devorau construcţia făceau un asemenea zgomot încât de la oamenii din exterior nu se mai auzea nimic.

Lauren ridică un picior, pregătindu-se să urce pe treapta următoare, şi deodată îşi pierdu echilibrul, când talpa îi călcă în gol. Se împletici înainte, căzând din greu în patru labe. I se păru că strigase, dar fusese atât de brusc luată prin surprindere, încât nu putea fi sigură. Panica o cuprinse din nou, dar iarăşi şi-o înfruntă. *Totul e-n regulă,* îşi spuse. *Am ajuns în capul scării, nimic mai mult. Sunt pe palierul de la etajul întâi.*

Se ridică în picioare şi, îngustându-şi ochii înlăcrimaţi, încercă să străpungă întunecimea ceţoasă. Da, se afla pe un palier plin cu grămezi de vechituri. Fuioare de fum ieşeau deja din picioarele unor fotolii de răchită, pe măsură ce focul înfierbânta aerul captiv, iar acesta încingea lemnul.

Lauren îl ocoli încet, croindu-şi drum până pe un palier strâmt ca o panglică, obstrucţionat din nou cu tot felul de boarfe, mobilă veche, căzi de

cositor, colivii de bambus goale...

Localizase aproximativ în minte zona unde îl văzuse pe copil, dar pentru a se asigura că găsea apartamentul respectiv se hotărî să verifice pe rând fiecare uşă. Prima fusese lăsată deschise, atât de intempestiv plecaseă ocupanţii. Îşi luă batista de la gură atâta cât să strige:

- Alo! Alo, e cineva aici?

Aşteptă un moment. Nimic. Trecu la apartamentul următor. Uşa acestuia era închisă, aşa că trebui să se aplece şi să strige prin fanta cutiei de scrisori. Nici aici nu primi nici un răspuns.

Desigur, asta nu însemna că locuinţa era goală. Poate că locatarul sau locatarii leşinaseră deja, sau chiar mai rău. Sau, eventual, vâjâitul şi trosnetele incendiului îi acopereau vocea.

Cu încăpăţânare, merse mai departe spre următoarea uşă, ştiind că timpul trecea cu repeziciune. Se aplecă, deschise cutia de scrisori şi privi prin deschizătura îngustă, în apartament. Arăta exact aşa cum şi-l imaginase; înghesuit, mobilat sărăcăcios, la nivelul strictului necesar. Părea să fie părăsit,

dar strigă totuşi:

- Alo! E cineva în casă? Mă auziţi?

Nici un răspuns.

De undeva de sus se auzi un scrâşnet înfiorător de metal sfâşiat şi lemnărie prăbuşindu-se. Lauren ţipă din nou şi, instinctiv, îşi adună umerii în aşteptarea avalanşei de grinzi şi planşee de beton, dar din fericire nu se întâmplă nimic. Cu un efort, se îndreptă la loc. Aerul supraîncălzit devenise practic irespirabil, făcându-i ochii să lăcrimeze din abundenţă. Tensiunea şi condiţiile neprielnice îi consumau treptat toată energia. Dar nu îndrăznea să zăbovească; riscul era prea mare.

Tocmai se pregătea să treacă la apartamentul alăturat, când i se păru că auzea un strigăt ascuţit, pătrunzător, răsunând de undeva din locuinţa lângă care tocmai se oprise. Un val brusc de speranţă o străbătu, risipindu-i parţial oboseala. Se aplecă şi deschise din nou fanta poştală, iar de astă dată, când privi prin deschizătură, văzu un băieţel stând neajutorat în culoarul plin de fum şi ştiu că avusese dreptate tot timpul - *văzuse* chipul acela rotund, mânjit, brăzdat de lacrimi şi complet

neputincios, cu câteva momente în urmă, la fereastră!

Băiatul avea vreo opt ani. Părea destul de înalt pentru vârsta lui, deşi o mare parte din aceast impresie se datoria constituţiei sale slabe şi mlădioase. Era îmbrăcat într-un tricou şifonat, pantaloni scurţi şi sandale. Avea părul negru, scurt şi ţepos. Părea atât de zăpăcit de foc, încât stătea încremenit locului.

- Aici! strigă Lauren. Vico aici, la cutia de scrisori!

Ochii lui negri şi speriaţi se întoarseră, aţintindu-se asupra alor ei, care abia se mai vedeau prin pâcla de fum. Uşurarea, convingerea că acea femeie putea fi salvarea lui, îi făcură umerii încordaţi să se adune şi buza de jos să-i tremure.

- Vino, trebuie să ne grăbim! îi strigă Lauren, lingâdu-şi buzele uscate. Eşti singur în casă?

Copilul clătină din cap.

- Cine mai e cu tine?

- Bunicul, răspunse el, adăugând nefericit: doarme.

Nu era deloc un semn bun, dar Lauren încercă să nu se dea de gol.

- Cum te cheamă?
- Gordon Wong.
- Bine, Gordon. Poţi deschide uşa? Ştii cum să deschizi uşa?

Chiar şi în acea situaţie disperată, copilul se temea de ea. Încet, fără a-şi lua un moment ochii de la partea din faţa ei care se vedea prin fanta pentru scrisori, dădu din cap afirmativ.

- Atunci, vino şi deschide! strigă ea. Hai, mai repede!

Nu se mişcă imediat. Apoi, încet, făcu un pas înainte.

- Aşa! îl încurajă Lauren. Grăbeşte-te!

Se apropie puţin, şi încă puţin. Afară şi deasupra se auzi încă un trosnet asurzitor de lemne frânte şi beton sfărâmat.

Fumul se înălţa acum şi din podelele culoarului, atât de gros încât Lauren nu mai vedea picioarele copilului apropiindu-se de ea. Băiatul însă continua să vină spre uşă, cu ochii săi mari şi languroşi fixaţi asupra ei, deşi înaintarea îi era stânejnită de o spaimă care îi înţepenea articulaţiile, încetinindu-l.

Lauren continuă să-l îmbie, pe un ton

autoritar dar blând. Ori de câte ori băiatul părea gata să cedeze sub efectul tensiunii, începea să i se adreseze în chineză, până când, în sfârşit, ajunse la uşă, unde ridică mâna, trase zăvorul...

Lauren u mai pierdu timpul. Imediat ce uşa se deblocă, apucă de clanţă şi trase. Căldura acumulată o izbi în faţă, făcând-o să se clatine pe picioare, dar ştia că, oricât era de extenuată, încă nu se putea odihni.

Îl culese în braţe pe băieţelul înlăcrimat. Instinctiv, acesta o cuprinse pe după gât, agăţându-se cu putere.

- Unde e bunicul tău? întrebă înnebunită Lauren.

Copilul arătă înapoi în lungul coridorului, spre camera de zi, unde fumul se îngroşa deja ca o ceaţă londoneză.

Acum, Lauren avea de rezolvat încă o dilemă. Îndrăznea să înainteze şi mai mult în apartament, pentru a-l găsi pe bunicul "adormit", primejdiuind astfel şi mai mult atât propria ei viaţă, cât şi pe aceea a copilului? Părea curată sinucidere. Dar ce variantă avea? Nu putea să lase o altă fiinţă omenească pradă morţii.

Trebuia să se hotărască pe loc, ceea ce şi făcu.

- Nici o grijă, îi şopti ea băiatului, la ureche. Mergem să chemăm ajutoare.

Era tot ce putea spera să facă; să salveze copilul, apoi să găsească nişte pompieri cu experienţă şi dotaţi cu aparatura respiratorie necesară pentru o salvare mai rapidă şi mai eficientă decât ar fi putut era ea să reuşească.

Neluând în seamă protestele disperate ale copilului, se întoarse şi reveni spre uşa din faţă, ieşi pe palier, trecu pe lângă mormanele încinse şi fumegânde de vechituri aruncate...

Peste tot plutea fum. Îi făcea ochii s-o usture, se furişa viclea, inexorabil, prin batistă, infiltrându-i-se în gură şi nări. Lauren se ţinea de băieţaş, acesta se ţinea de ea şi amândoi scuteau sunete joase şi speriate, ca nişte miorlăituri, până ajunseră în capul scării, unde mugetul flăcărilor ameninţa să-i asurzească pe amândoi. Cu grijă, Lauren coborî piciorul pe prima treaptă. Oare se înfundase puţin sub pasul ei, scârţâind, sau i se părea numai? Mai făcu un pas, încă unul şi încă unul. Nu mai vedea

încotro mergea, fumul fiind gros să-l tai cu cuţitul, iar ochii îi lăcrimau atât de tare încât abia şi-i mai putea ţine deschişi.

Îşi aminti ce îi spusese lui David în săptămâna trecută, că-i plăceau pericolele. Dar se înşelase. Tocmai trecea printr-un mare pericol şi nu-i plăcea deloc.

Băieţelul tremura în braţele ei. Îl ţinu şi mai strâns, murmurând aiureli încurajatoare, pentru a nu-i ceda complet nervii.

Încă un pas... încă unul...

Altceva se nărui în partea de sus aclădirii, expediind aerul fierbinte ca dintr-un cuptor, într-o undă de şoc prin toată casa, înteţind flăcările de la etajele inferioare şi împingând-o pe Lauren înainte, astfel încât coborî ultimele trepte într-o goană nebunească, dezordonată.

În sfârşit, ajunse cu picioarele pe podeaua netedă şi, acţionând acum din instinct, căci simţurile îi fuseseră atât de agresate încât se împleticea orbeşte, se întoarse şi porni spre făgăduiala vagă şi tulbure a luminii de afară.

Ceea ce urmă fu o învălmăşeală, din

care Lauren n-avea să-şi amintească niciodată detalii clare. Se prăvăli într-un val de aer relativ curat, iar răcoarea sa relativă o învioră cât de cât.

Dintr-o dată, nişte mâini se prăvăliră asupra ei; băiatul îi fu luat din braţe; cineva o ajută să se ţină pe picioare; strigăte urgente înlocuiră trosnetul rapace al flăcărilor omnivore; fu culcată pe o targă; auzi un glas strigându-i numele:

- Lauren! Lauren!

Glasul era familiar; al lui David. Răsuna frânt de spaimă şi îi trecu prin minte că probabil arăta într-un hal fără de hal, iar David se temea să n-o piardă.

- Sus... scară... apartamentul... şapte...

Îşi dădu seama, ca prin ceaţă şi cu o tresărire, că vocea stranie şi spartă era a ei.

- Bunicul... băiatului...

Alt glas bărbătesc spuse în chineză:

- Mai e cineva acolo? Repede! Fraţilor - apartamentul şapte, un bătrân!

Abia acum, Lauren îşi îngădui să se relaxeze puţin. Orice s-ar fi întâmplat, ea îşi dăduse toată silinţa, salvase copilul şi, cel puţin, încercase să pună

în mişcare şi salvarea bunicului său. Nu-i mai rămânea decât să se roage dar, înainte de a reuşi să înceapă, îşi pierdu cunoştinţa, purtată pe un val de uitare care înghiţea totul...

* * *

Mult, mult timp, în lumea lui Lauren nu există nimic înafară de întuneric şi tăcere. Încet, lumina reveni, cât un vârf de ac la început, dar crescând cu repeziciune. Când în sfârşit îşi putu deschide ochii încă injectaţi, avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama unde se afla.

Mirosul curat de antiseptic şi sunetele vagi, îndepărate, ale paşilor cu ecouri şi ale anunţurilor prin staţia de amplificare o înştiinţară că zăcea într-un pat de spital. Încordându-şi gâtul, inspectă încet împrejurimile. Se părea că o plasaseră într-o rezervă, căci era singură în cameră.

- Lauren! Slavă Domnului!

Întoarse încet capul în direcţia sunetului. David Kent stătea aşezat pe un scaun, lângă pat, cu chipul său frumos, de obicei destins, arătând acum crispat,

încordat şi hăituit, în lumina crudă a tuburilor de neon din tavan.

- Da... vid...

Vorbirea era dureroasă; vocea i se auzea doar ca o şoaptă.

David întinse impulsiv o mână, acoperindu-i cu ea mâinile împreunate. Lauren avu un moment impresia că ochii lui dobândiseră un luciu sticlos, dar putea fi doar o iluzie optică.

- O, Lauren, slavă Domnului, slavă Domnului... Credeam că aveai să...

Îşi înghiţi restul cuvintelor şi, uşurel, îşi rezemă greutatea pe marginea patului, cu mâinile peste ale ei.

- Cum te simţi? o întrebă, blând.

Lauren se gândi un moment înainte de a răspunde, în sfârşit:

- Obosită.

Într-adevăr, chiar în timp ce o spunea, îşi simţi pleoapele închizându-se.

- Mă doare... gâtul. Mi-e greu... să...

Înghiţi, dureros.

- ...vorbesc, încheie ea.

- Nici nu mă mir, îi strânse David mâinile. Odihneşte-te doar. Acum eşti bine. Toate s-au rezolvat. Numai vindecă-

te.

- Focul...

- S-a terminat. L-au stins ieri seară.

Ochii ei se dilatară, iar David îi confirmă gândul:

- Da, ai zăcut fără cunoştinţă aproape toată ziua.

În timp ce Lauren asimila această veste, David ridică o mână să-i dea la o parte o şuviţă de păr de pe frunte, iar acest gest păru atât de firesc, încât Lauren nici nu se gândi să-i pună la îndoială motivele.

- Ce...

Îşi drese vocea.

- Ce e cu Gordon Wong?

- Băiatul pe care l-ai salvat? E în siguranţă. L-au internat pe acelaşi coridor, în salonul de copii. E obosit şi speriat, cum e şi firesc, dar nu a suferit vătămări iremediabile.

- Şi... şi...

Fu nevoită să înghită din nou.

- Bunicul lui? completă David, pentru a o scuti de efort. Graţie ţie, pompierii l-au scos la timp din infernul ăla. Acum e la reanimare. Dar medicii au speranţe că o va scoate la capăt.

- David...?
- Da?
- Îmi... îmi pare rău pentru ce ţi-am spus... că erai... gelos, vreau să zic...

David îi strânse din nou mâna.

- Nu-ţi face griji. Dacă te consolează cu ceva, şi mie îmi pare rău. Nu aveam dreptul să mă amestec în viaţa ta personală. Cred că eram doar exagerat de ocrotitor. Acum odihneşte-te. Dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Lauren închise ochii. Acum, când ştia că totul era în regulă, îşi putea permite să se relaxeze din nou. Însă, chiar înainte de a adormi, avu convingerea că simţise buzele răcoroase şi moi ale lui David atingându-i uşor fruntea şi fu sigură că nu era doar o plăsmuire a imaginaţiei.

A doua zi dimineaţă, când se rezi, Lauren se simţea mult mai bine, deşi ochii îi rămăseseră sensibili faţă de lumină, iar gâtul continua s-o doară. Totuşi, nestându-i în fire să rămână pasivă multă vreme, convinse curând o soră să-i permită să se scoale şi, îmbrăcată cu un halat şi o pereche de papuci pe care Maggie i-i adusese din

apartamnent, porni târşâindu-şi picioarele spre cel mai apropiat telefon public.

Voia să-l sune pe Ricky Lee şi să-şi prezinte scuzele pentru că nu venise la întâlnirea de miercuri seară. Ştia că avea s-o înţeleagă; fără îndoială, auzise de incendiul din cartierul portului şi era foarte posibil să-i fi povestit cineva şi despre propria ei participare. Totuşi, considera că-i datora o explicaţie personală. Fusese atât de binevoitor cu ea, încât măcar atâta lucru trebuia să facă.

Află numărul studiourilor Silver Crop de la o centralistă amabilă şi îl formă. Când glasul de la celălalt capăt al firului întrebă cu cine voia să vorbească, spuse numele secretarei lui Ricky, Angela Yuen. Peste un moment, auzi vocea Angelei:

- Da? Vă pot ajuta cu ceva?

- Ăă, da. Bună ziua. Lauren Adams la telefon.

Urmă o scurtă pauză.

- Lauren Adams? întrebă Angela Yuen, nesigură.

Lauren fu puţin cam surprinsă că secretara îi uitase atât de repede

numele.

- Da. De la *"The Ex-Pat"*. I-am luat un interviu lui Ricky, marţea trecută.

- A, da. Mă scuzaţi. Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Adams?

- Păi, cred că Ricky nu e pe-acolo, nu-i aşa?

- Mă tem că nu.

- Doar două vorbe voiam să-i spun. Înţelegeţi, a trebuit să lipsesc de la o întâlnire cu el, acum două seri, şi voiam să-i explic de ce.

Angela Yuen nu spuse nimic, aşa că Lauren sugeră:

- Poate ar fi mai uşor dacă-i spuneţi să-mi dea un telefon.

- Desigur. Ce număr aveţi?

Lauren îi dădu numărul de-acasă, îi mulţumi şi închise.

Următoarea sarcină era aceea de a descoperi drumul spre salonul copiilor, unde intenţiona să-l viziteze pe micul Gordon Wong.

La prima vedere, în salon domnea haosul. Soarele lumina încăperea mare şi aerisită, plină de zarva veselă a copiilor care sporovăiau şi se jucau. Într-un colţ se afla o grămafdă de jucării colorate vechi, în jurul cărora

stăteau aşezaţi sau tolăniţi câţiva dintre copiii cei mai sănătoşi, adânciţi în joacă. Lauren văzu că pacienţii cu mai puţin noroc, care erau nevoiţi să rămână în paturi, nu făceau decât să doarmă sau să citească cărţi şi reviste de benzi desenate. Când o întrebă pe sora de salon unde-l putea găsi pe Gordon Wong, pe faţa femeii apăru o expresie îngrijorată.

- E în ultimul pat, pe stânga, arătă ea.

- *M goi.*

Lauren simţi un fior de teamă, căci expresia surorii o neliniştise. Urmându-i îndrumările, însă, ajunse curând la patul băieţelului chinez.

Mâinile lui Gordon stăteau împreunate peste cearşaful alb, băiatul privind liniştit spre tavan cu ochii săi mari şi negri. Lauren văzu imediat că arăta complet nefericit şi, ştiind ce efect aveau spitalele asupra unor copii, se hotărî pe loc să-l înveselească.

Cu un zâmbet forţat pe faţa arsă şi îndurerată, se opri lângă pat.

- Bună dimineaţa, Gordon, spuse ea, cât de veselă îi permitea să fie gâtul inflamat. Mă mai ţii minte?

Gordon nu făcu nici o încercare de a-

şi desprinde ochii dinspre un punct îndepărtat, undeva dincolo de plafonul salonului, fără a da nici un semn că era măcar conştient de prezenşa ei.

- Gordon? insistă Lauren.

În sfârşit, ochii mari ca alunele ai copilului se îndreptară asupra sa, dar în ei nu licări nici o expresie de recunoaştere şi nici un început de surâs nu-i arcui linia subţire a buzelor.

- Nu-ţi mai aminteşti de mine, Gordon? încercă ea din nou, lăsându-se uşor cu greutatea pe marginea saltelei.

Băiatul dădu din cap afirmativ, dar atâta tot.

Deconcertată, Lauren se încruntă.

- Te simţi bine? întrebă ea, încercând să-şi facă simţită în vocea aspră îngrijorarea sinceră şi dorinţa de a-l ajuta. Nu te simţi prea bine?

Nu primi nici un răspuns.

- Eşti îngrijorat pentru bunicul tău? continuă. Dacă asta e, n-ai nici un motiv. Medicii spun că se va face bine, cu timpul.

Tăcu un moment.

- Gordon?

Încăpăţânat, băieţelul refuza să rupă tăcerea. Nu făcu decât să întoarcă din

nou capul spre tavan, expediind-o cu acest gest, iar când se ridică să plece, Lauren văzu o lacrimă umplându-i ochiul drept, pentru a aluneca nesigur pe obrazul neted.

Nedumerită şi hotărâtă să afle ce îl tulbura, se duse să vadă dacă sora de salon era mai comunicativă.

Medicii erau mulţumiţi de evoluţia lui Lauren şi o externară a doua zi. Bucuroasă să plece din spital, o sună pe Maggie şi făcu aranjamentele necesare pentru ca vecina ei de apartament să vină s-o ia. Dar, oricât de bine îi părea că se întorcea acasă, nu se putea dezbăra de sentimentele tulburi care o preovcupau.

- M-a căutat cineva la telefon cât am lipsit? o întrebă pe Maggie, în timp ce maşina ieşea din curtea spitalului, pe şosea.

Fata se gândi un moment, apoi clătină din cap:

- Nu. Aşteptai să te caute cineva special?

Lauren rămase cu privirea drept înainte.

- Nu.

Dar era destul de dezamăgită că Ricky

nu-i răspunsese la apel.

Pierduse complet noţiunea timpului. Cumva, săptămâna zburase ca vântul şi iarăşi erau în weekend - weekend-ul pe care Lauren acceptase să-l petreacă împreună cu Maggie, acasă la părinţii ei, în Tsim Sha Tsui. Tânăra chinezoaică înţelese perfect când Lauren propuse să amâne vizita, fiind gata să rămână şi ea acasă pentru a o ajuta să se întremeze pe deplin, dar Lauren insistă să plece conform planului.

- Sunt sigură că preferi să stai câtva timp cu logodnicul tău, decât să ai grijă de o convalescentă ca mine, o tachină ea, amical.

Maggie nu se îndura s-o părăsească, dar până la urmă Lauren o convinse că avea să se descurce perfect singură. Cam la oră după ce sosiră în apartament, îi ură drum bun, cu un zâmbet obosit.

Acum, singurătatea era odihnitoare. Putea face orice voia, fără să ţină seama decât de sine însăşi. Îşi petrecu ziua citind, dormind, uitându-se la televizor şi, în general, făcând tot posibilul pentru a-şi ajuta trupul să se vindece complet. Spre seară, începea să se simtă din nou în apele ei, deşi continua s-o

tulbure discuţia cu sora din salon, despre Gordon Wong.

La ora şase seara, tocmai când se ştergea după un duş înviorător, sună telefonul. Dându-şi la o parte de pe obraji părul umed, ridică receptorul:

- Alo?

- Lauren, David sunt.

Sunetul glasului său gros şi puternic îi ridică şi mai mult moralul, iar pe buze i se ivi încet, fără să-şi dea seama, unzâmbet.

- David. Ei bine, după cum auzi, sunt acasă.

- Da. Tocmai am sunat la spital şi mi-au spus că te externaseră. Nu-mi pare rău decât că n-am fost acolo ca să te aştept.

- Nu te preocupa.

- Cum te simţi, de fapt?

- Mai bine.

David tăcu un moment, înainte de a spune:

- Mi-ai tras o mare sperietură, să ştii. Când ai ieşit clătinându-te din clădirea aia care ardea... Dar bine că măcar eşti în curs de vindecare.

- Sunt.

- Lauren...

- Da?

- Ţi-ai făcut vreun plan pentru mâine?

- Nu.

- Atunci, mă întreb dacă eşti de acord să te invit la masă?

Nu era sigură. A, perspectiva de a petrece câtva timp cu David, numai ei doi, departe de ambianţa profesională, o atrăgea cu certitudine, dar mai existau şi alte considerente. Nu suferise nici o vătămare gravă, într-adevăr, însă urma să treacă un timp până i se vindecau complet petele mici şi roşii, iritante, de pe faţă.

- Nu ştiu...

- Dacă nu te simţi în stare, spuse el înţelegător, cu glasul atât de blând încât simplul său ton o calma, nu-ţi face griji. Dar... în vine, voiam doar să fac ceva din care să-ţi dai seama cât de mult înseamnă pentru mine vindecarea ta...

- Nu e nevoie, insistă Lauren.

- A, ba este, replică el, simplu.

Lui Lauren îi veni o idee.

- Bine, David. Îţi mulţumesc foarte mult. De fapt, există ceva ce-aş dori să discut cu *tine*.

- Sună cam ameninţător.

- Nu e deloc aşa, răspunse ea. Sau, cel puţin, nu cred.

- În regulă. Trec să te iau la două.

- Te-aştept.

Urm încă o pauză, aproape ca şi cum David ar fi căutat cel mai potrivit mod de a încheia o conversaţie atât de neobişnuită cuea. În cele din urmă, spuse:

- Atunci, Dumnezeu să te binecuvânteze. Somn uşor.

Era un salut atât de simplu şi fermecător, încât toate emoţiile pe care i le nutrea se înteţiră dintr-o dată, până crezu că nu mai avea cum să-i încapă în inimă toată iubirea pe care o simţea pentru el.

Iubire?

Mâna în care ţinea receptorul se opri la jumătatea gestului de a închide telefonul, căci acest cuvânt, prima înţelegere reală a sentimentelor ei pentru David, îi produsese un adevărat şoc.

Cel mai elementar instinct o îndemna să alunge ideea. Niciodată nu fusese o romantică, înaine de a veni pe această insulă cu făgăduieli ale orientului îndepărtat. De ce-ar fi început tocmai

acum? Nu era decât atmosfera exotică a locurilor, întorsătura bruscă şi dramatică pe care o suferise viaţa ei...

Nu?

Puse încet receptorul în furcă. Dacă era vorba să fie complet sinceră cu sine însăşi - şi niciodată în viaţa ei nu fusese altfel - nici nu ştia ce să zică. Efectiv, *nu ştia.*

Dimineaţa de duminică se ivi luminoasă şi veselă, Lauren simţindu-se bine cum de zile întregi nu i se mai întâmplase. Deşi făcea eforturi hotărâte să menţină totul în perspectivă şi să nu-şi lase inima să-i guverneze mintea, abia aştepta să treacă ziua, până la ora două.

La două fără un sfert, când auzi soneria, se repezi să răspundă.

David stătea în gol, zâmbind cu gura până la urechi, într-o mână cu un buchet mare de flori.

- Pentru tine, i le oferi el.

Lauren luă florile, cu un fior plăcut de surpriză şi zâmbetul la fel de lat ca al lui, invitându-l în casă.

- Am rezervat o masă pentru dpuă jumate, spuse el. Sper că nu e prea devreme pentru tine.

- Nu, e perfect.

Se priviră în holul strâmt, fiecare acut conştient de apropierea celuilalt.

- Ei, spuse David, studiind-o, e clar că arăţi mai bine.

- Mă şi simt mai bine.

O privi cum ducea florile în bucătărie şi căuta o vază în dulapuri. David era bronzat şi în formă, cu o pereche de pantaloni gri şi o bluză polo albă, revenit la vechiul său stil sportiv, acum când şi Lauren reîncepuse să semene cu fata dinaintea incendiului.

- Pot să-ţi ofer ceva de băut, sau...? întrebă ea, peste umăr.

- Nu, mai bine nu. Avem ceva drum de făcut cu maşina, până la restaurant, aşa că hai să plecăm cât mai curând.

- Unde mergem?

- La un restaurant elegant din Happy Valley, în stil Sî-Ciuan. Cred c-o să-ţi placă.

Înainte de a se putea stăpâni, Laurenîntrebă:

- Nu cumva *"The Red Pond"*?

David păru surprins:

- Îl ştii?

Îi evită privirea, fiindcă era acelaşi restaurant unde o dusese Ricky,

în săptămâna trecută.

- Am... auzit de el.

Simţi că minciuna era justificată, ca să-l cruţe de durerea pe care ar fi putut-o simţi aflând că înaintea lui o invitase acolo un alt bărbat.

Nu peste mult, ieşiră din apartament, coborând spre maşina lui David. Era plăcut să fie din nou în termeni prieteneşti cu el, ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Nu, nu doar plăcut. Era *minunat.*

Capitolul 8

Străbătură oraşul, spre Happy Valley, unde se înscriseră în traficul care se îndrepta spre cursele ce aveau loc acolo în fiecare duminică.

Restaurantul era elegant şi scump cum şi-l amintea, dar deşi era sigură că salariul lui David, ca redactor şef de ziar, nu se compara nici pe departe cu cel al unui superstar ca Ricky Lee, din partea lui David banii nu contau. Era atât de recunoscător că Lauren scăpase fără răni grave, încât părea dornic s-o afle toată lumea.

- Ştiu că în ultimele săptămâni am avut momente şi mai bune, şi mai rele, spuse el, după ce făcură comanda, în timp ce-şi aşteptau aperitivele. Dar... în fine... când am văzut cum arătai la spital... Lauren...

Luă paharul cu vin, căutându-şi cuvintele potrivite.

- Ce vreau să spun... ei bine: viaţa poate fi atât de fragilă, încât m-a făcut să-mi dau seama că timpul pe care-l petrecem aici, pe Pământ, e nepreţuit... atât de nepreţuit, încât nu se cuvine să irosim nici un moment. Pare cam răsuflat ce spun, nu-i aşa?

Lauren zâmbi cu blândeţe:

- Eu găsesc că sună mai degrabă filosofic. Şi foarte raţional.

- Îţi aminteşti seara aceea din apartamentul tău, când...

Îşi amintea, cum să nu, şi ca să-l scutească de alte momente jenante, i-o luă înainte:

- Da, ţin minte.

- Ei bine, cred că ştii care e adevăratul motiv pentru care te-am sărutat. M-am simţit atras de tine din prima clipă când te-am văzut, numai că pe moment nu mi-am dat seama. Aveai tu ceva

anume, o calitate interioară, care mă atrăgea. Şi, în fine, să-mi spui dacă greşesc, dar... Mă amăgesc oare cu gândul că şi tu ai simţit ceva special între noi doi?

- Nu te amăgeşti, mărturisi ea, încet.

- Aşa că, mi-am pierdut capul, oftă David. În seara aceea, ajungând să te văd aşa cum te vedeam, pur şi simplu nu m-am mai putut stăpâni. A *trebuit* să te sărut.

- Dar pe urmă te-ai gândit mai bine, replică ea.

Devenea penibil, dar era mai indicat să clarifice totul o dată pentru totdeauna, pentru a o putea lua cu adevărat de la început.

- Da, recunoscu el. Sau, mă rog, nu, nu tocmai. Am început să mă gândesc la situaţia mea de şef al tău... vreau să zic, toate se întâmplau atât de repede... nu voiam să crezi că aş fi încercat să profit de tine, aşa că m-am hotărât să bat în retragere, să-ţi las un răgaz. Dacă avea să se întâmple ceva între noi, era mai bine să evolueze de la sine.

Străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă, Lauren îl întrebă:

- David... ce anume încerci să-mi

spui?

David ezită doar un moment, înainte de a se avânta:

- Că te iu...

Se întrerupse dintr-o dată, cu o expresie de îngrijorare, când văzu ceva peste umărul ei. Lauren se încruntă, alarmată:

- David? S-a-ntâmplat ceva?

Acum arăta stânjenit de-a binelea.

- Ăă, nu, nu, nimic.

Dar era un mincinos îngrozitor de nepriceput şi, înainte de a se putea stăpâni, Lauren se întoarse să vadă ce îl speriase atât de rău.

Înţelese într-o clipă.

În restaurant tocmai intrase Ricky Lee, care era condus la o masă din latura opşusă a salonului, de către un ospătar peste măsură de atent. În sine, acest lucru nu avea nimic ieşit din comun, desigur. Lauren însăşi fusese acolo cu Ricky, în urmă cu cinci zile. Dar acum, când îl văzu pe starul de cinema mergând spre masă cu câte o fată orientală brunetă şi atrăgătoare agăţată de fiecare braţ, toţi trei punctându-şi conversaţia cu câte un sărut şi mângâiere nu tocmai decentă, îşi dădu seama că David sperase

ca ea să nu observe, scutind-o astfel de necaz şi decepţie.

Reveni cu faţa spre David, tocmai când fetele chicoteau ascuţit şi neruşinat la auzul cine ştie cărui banc şoptit de Ricky. Trase adânc aer în piept, conştientă că David o privea atent, serios.

- Deci, spuse ea în cele din urmă, la apariţia aperitivelor. Se pare că ai avut dreptate, David. Ricky pare într-adevăr să-şi justifice reputaţia.

David aşteptă ca ospătarul să se retragă, înainte de a spune cu sinceritate:

- Nu-mi pare rău decât că a trebuit s-o afli aşa. Nici în ruptul capului nu te-aş fi adus aici, dacă bănuiam că...

- Nu contează, îl întrerupse ea, încet.

Tăcu un moment, privind-o cu atenţie.

- A însemnat ceva pentru tine? o întrebă el, precaut.

Spre marea lui uşurare, Lauren zâmbi.

- Nu l-am cunoscut decât o singură zi, răspunse ea, simplu. A, a fost absolut fermecător. Dar îţi datorez o scuză. Acum îmi dau seama că încercai doar să mă previi, înainte de a deveni

încă un nume pe lista victimelor lui.

- Încearcă să nu te simţi prea prost, o sfătui David. Nu eşti prima femeie căria i-a făcut curte şi, din păcate, cred că nu vei fi nici ultima.

Lauren se strădui să şi-l alunge din minte pe starul de cinema, deşi era foarte întristată că nu se ridicase la înălţimea imaginii prezentabile pe care o înfăţişa în lume.

- Oricum, continuă David. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

- Poftim?

- Aseară, la telefon, îi aminti el. Mi-ai spus că voiai să discuţi ceva cu mine.

- A, da.

Îi aruncă o privire:

- Eşti *sigură* că nu e ceva neplăcut?

- Păi... şi da, şi nu, de fapt, răspunse ea, cam încurcată. Numai că... în fine, ştiu că lucrez la *"The Ex-Pat"* doar de câteva săptămâni, David, dar... aş dori să-mi iau un concediu fără plată, dacă se poate.

David se încruntă:

- Un concediu?

- Da. Numai o săptămână, cel mult.

Bănui că înţelegea.

- Vrei să te duci acasă o vreme. Mă rog, nu pot spune că te condamn. Într-un fel sau altul, ai avut parte de multe momente plicticoase, de când ai pus piciorul în Hong Kong.

- Nu, David, nu acasă vreau să merg, spuse ea.

- Aşa?

Lauren începu să se joace cu mâncarea din farfurie.

- Îl mai ţii minte pe Gordon Wong, băieţelul din casa care a ars?

- Da.

- Ei bine, în timp ce eram la spital, l-am vizitat; ştii, numai ca să văd cum se simţea.

Îl privi în ochi.

- E disperat de nefericit, David. Din ce mi-a spus sora de salon cu care am vorbit, a fost trimis să locuiască la bunicul lui acum vreo doi ani, după de părinţii lui au fost omorâţi de un muson. Ei, şi se pare că bunicul va mai sta un timp în spital, încă vreo două luni. Tot fumul pe care l-a inhalat i-a activat nu ştiu de probleme respiratorii. Chiar şi când i se va permite să se întoarcă acasă, sau la ceea ce i-a mai rămas din ea, e îndoielnic că-l va mai putea

îngriji pe Gordon.

O privi peste buza paharului de vin.

- Şi atunci, care ar fi soluţia?

- Pentru băiat? clătină din cap Lauren. Se vorbeşte să-l trimită la un orfelinat.

David se încruntă:

- Asta-i o nebunie. Orfelinatele de pe insulă sunt şi-aşa pline, de dau practic pe dinafară.

- Ştiu. Dar ar mai fi o variantă. Gordon s-a născut şi a crescut lângă Wuzhou, în provincia Guangxi. Fratele tatălui său mai are acolo o fermă.

- Şi te gândeşti că cineva ar trebui să-l ducă la unchiul lui.

- Da.

- Adică, tu.

Dădu din cap.

- Lauren, spuse el sincer, îţi admir motivele. Nu sunt deloc surprins că vrei să-l ajuţi pe bietul prichindel.

- Mă simt... în fine, responsabilă pentru soarta lui, într-un fel.

- E de înţeles. Dar îţi dai seama ce propui? În primul rând, ai nevoie de aprobarea guvernului chinez, înainte de a putea duce băiatul înapoi pe continent...

- Asta n-ar trebui să fie o problemă.

Oricum e cetăţean chinez.

- În regulă. Dar ai idee de situaţia geografică? Ştii unde anume e Wuzhou?

- Nu.

- Atunci, dă-mi voie să-ţi spun. Este la vreo trei sute de kilometri est de-aici, poate chiar mai mult - da, puţin mai mult decât te aşteptai, îmi dau seama după expresia ta.

Puse paharul pe masă, continuând pe un ton mai moderat:

- Ascultă, nu vreau să mă înţelegi greşit. Sentimentele sale sunt nobile. Dar eu nu încerc decât să fiu practic. De unde vei face rost de bani ca să-ţi finanţezi expediţia asta? Şi cine poate şti dacă băiatul *vrea* să se mute la unchiul lui, necum dacă unchiul e dispus să-l primească?

Oricât detesta Lauren s-o recunoască, vorbele lui o făceau să-şi dea seama că încă nu se gândise cu adevărat la toate aspectele problemei. Dar refuza s-o abandoneze. Văzuse durerea întipărită pe chipul micului Gordon. Nici un copil nu trebuia să sufere atât de cumplit. Şi, cum spusese deja, se simţea responsabilă pentru băiat.

- M-am intereat deja pe ici pe colo,

spuse. Am vorbit pe scurt cu bunicul lui Gordon. E de părere că fiul său - unchiul lui Gordon - va primi băiatul cu plăcere. Acum câţiva ani, când i-au murit părinţii, ferma lui abia îşi câştiga existenţa. De-asta a fost trimis băiatul să stea cu bătrânul, aici în Hong Kong. Acum, însă, situaţia s-a schimbat. Ferma prosperă. Pe lângă altele, probabil că unchiul lui Gordon are nevoie de un ajutor şi, cu siguranţă, pentru copil ar fi un mediu ideal.

- Poate ar fi bine să-i scrii unchiului şi să-i obţii confirmarea, înainte de a duce lucrurile mai departe.

- Am şi făcut-o. I-am trimit o scrisoare, explicându-i tot ce s-a întâmplat, şi aştept răspunsul din zi în zi.

- Şi băiatul? El vrea să se întoarcă în China?

- Ce altă variantă are? Deja a locuit doi ani într-o casă supra-aglomerată. Acum, se pare că va trăi alţi câţiva ani într-un orfelinat supra-aglomerat - dacă nu ia cineva măsuri.

David tăcu un moment.

- Ei? întrebă ea. Ce părere ai?

- Vrei să ştii opinia mea sinceră,

Lauren?

- Bineînţeles.

- Nu-mi place. Nu mă încântă deloc. Ai fi o femeie plecată singură la drum. De-aici şi până acolo, ţi s-ar putea întâmpla orice.

Clătină din cap.

- Uite ce-ţi recomand eu: propune-le ideea autorităţilor. S-o rezolve ele.

Surâsul care apăru o clipă pe buzele pline ale lui Lauren era cinic, iar David ştia de ce. Chiar şi cu toată bunăvoinţa din lume, sistemul de guvernare al oricărei ţări este reglat să rezolve problemele maselor, nu ale indivizilor.

- Îmi pare său că nu găseşti nici un merit ideii mele, spuse ea, fără ostilitate. Oricum, ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai aproba câteva săptămâni de concediu, în viitorul nu preaîndepărat.

Se vedea clar că nu-l bucura ideea.

- Chiar eşti hotărâtă să mergi până la capăt?

- Da. Într-un fel sau altul, îl voi duce pe Gordon Wong înapoi în provincia unde s-a născut şi-l voi reuni cu unchiul şi restul familiei. Iar dacă nu eşti de acord să-mi dai un concediu - fără plată,

la nevoie - atunci va trebui să demisionez, David. Oricât de mult îmi displace, îmi voi da demisia.

Era o ironie a soartei că, tocmai când relaţia lor părea să înflorească în sfârşit, insistenţele lui Lauren de a-l duce pe micul oriental înapoi în provincia Guangxi ridicaseră din nou între ei un soi de barieră invizibilă. Dar Lauren era extrem de încăpăţânată şi, odată ce lua o hotărâre, nimic în lume nu mai putea să i-o schimbe.

Peste vreo trei zile, primi o scrisoare de la unchiul lui Gordon, Carter Wong. Aşa cum spusese bunicul, băiatului, ferma Wong prosperase într-adevăr, iar Carter Wong spunea că ar fi fost încântat să se însărcineze cu unicul fiu al fratelui său. Îj pauza de masă, Lauren se duse la spial, unde autorităţile hotărâseră ca micul Gordon să rămână până i se găsea un loc într-unul din centrele de asistenţă infantilă care împânzeau tot oraşul, şi-i arătă băiatului scrisoarea de la unchiul său.

- Ai vrea să te întorci în provincia Guangxi, Gordon? îl întrebă ea, încet.

Pentru prima oară, pe chipul băiatului văzu o oarecare animaţie caree

nu era motivată nici de teamă, nici de tristeţe. Ochii săui negri se ridicară dinspre scrisoare, către faţa ei.

- Poate veni şi bunicul meu? întrebă, cu glas scăzut,sfios.

- Nu imediat, îi explică Lauren. Încă e foarte bolnav. Dar, peste câteva luni, probabil.

Băiatul se gândi, deşi de fapt erau foarte puţine la care să se gândească.

- Aş vrea să merg, spuse el.

- Atunci, vei merge.

La ieşirea din spital, însă, Lauren simţi că problemele ei nu făceau decât să înceapă. Îşi impusese o sarcină dificilă. Aşa cum îi atrăsese atenţia David, nu avea din ce bani să-şi plătească drumul. Se părea că trebuia să-şi ia un concediu pentru a-şi duce misiunea până la capăt. Iar cel mai rău era faptul că acum nu mai putea da înapoi. I-o promisese copilului. Pur şi simplu nu putea să-l dezamăgească.

Când reveni în redacţie, se aşeză la biroul ei, încercând să se concentreze asupra muncii, dar nu-i folosea la nimic; mintea îi stătea numai la sarcina pe care singură şi-o asumase.

Pradă unui impuls, se ridică şi porni spre cabinetul lui David, unde ciocăni la

uşă şi îl întrebă încet:
- Putem sta puţin de vorbă?
David ridică privirea şi-i surâse:
- Sigur că da. Intră.
- Nu te deranjez?
- În nici un caz. Cu ce te pot ajuta?
- În legătură cu Gordon Wong...
Zâmbetul îi pieri de pe buze.
- Aha.
- Azi am primit răspunsul de la unchiul lui, care-mi confirmă ceea ce am presupus deja: că, dacă reuşesc să-i duc băiatul, îl va primi cu plăcere să locuiască la fermă.
- Băiatului i-ai spus? o întrebă David.
- Da. În pauza de masă.
- Şi se bucură şi el?
- E în culmea fericirii.
- Atunci, ai nevoie de un concediu.
- Păi... nu imediat. Încă mai trebuie să fac rost de bani pentru drum, dar...
David îşi aruncă pixul peste un teanc de şpalturi pe care le redactase.
- Banii nu sunt o problemă, spuse el, încet.
Lauren îl privi curioasă:
- Poftim?
- Ai o săptămână în care să te duci

şi să te-ntorci, răspunse David, fără intonaţie, şi bani suficienţi ca să-ţi acopere toate cheltuielile probabile - din partea ziarului *"The Ex-Pat"*.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Dar...

- Cu o condiţie, continuă el. Să scrii, pornind de la toată această experienţă, un articol pe care să-l putem publica în serial, trei sau patru numere la rând. Aşa am convins consiliul director să finanţeze deplasarea, promiţând un serial de articole emoţionante, care ne vor mări tirajul.

Lauren era năucită.

- David... sigur că da. Vreau să zic... e fantastic!

Simţi din nou un val brusc şi ameţitor de afecţiune faţă de acel om altruist şi înţelegător.

- Îţi mulţumesc, David. Ştiu că nu eşti de acord cu ceea ce vreau, dar asta nu mă face decât să fu şi mai recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut ca să mă ajuţi.

- Promite-mi doar că ai să te întorci cu bine, mai spuse el, ridicându-se şi ocolind biroul pentru a-i pune uşor mâinile pe umeri, strângând-o tandru.

Asta-i tot ce-ţi cer.

- Îţi promit, răspunse Lauren. Îţi promit c-am să mă întorc la tine.

Următoarele câteva zile au trecut într-un iureş de activitate, Lauren pornind să obţină aprobările şi autorizaţiile necesare înainte de a putea porni pe drumul de trei sute de kilometri spre Wuzhou. Cu acest prilej, a învăţat câteva lucruri despre birocraţia britanică şi cea chineză. Dar, cu răbdare - o calitate pe care de la David o învăţase - şi cu obişnuita ei dârzenie de fier, a învins încet toate obstacolele, unul după altul.

Cumva, a reuşit să le rezolve pe toate şi, într-o săptămână, a fost numită tutore temporar al lui Gordon Wong, pe durata călătoriei de la Hong Kong până la ferma familiei Wong din provincia Guangxi.

În tot acest timp, David i-a fost de un mare ajutor, mai ales când a trebuit s-o ajute să stabilească traseul urmat de ea şi Gordon Wong pentru a ajunge la ferma unchiului, de la periferia oraşului chinez. Cu hărţi întinse pe birou şi ghiduri turistice îngrămădite pe scaun,

au lucrat până seara târziu, alegând cea mai bună rută pentru călătorie.

În sfârşit, David se îndreptă şi-şi întinse şira spinării, după care se întoarse s-o privească.

- Ei, spuse el, cu un zâmbet cam răutăcios, sper că te pricepi la marinărie, Lauren, fiindcă se pare că veţi face cea mai mare parte a drumului cu vaporul.

Împăturind hărţile şi punându-le în geantă, Lauren răspunse încet:

- Îţi mulţumesc, David. M-ai ajutat mai mult decât îţi dai seama. Fără tine, n-aş fi făcut nimic.

David ridică din umeri:

- N-am fi făcut nimic dacă nu era actul tău de eroism, când l-ai salvat pe Gordon.

Se uită la ceas.

- Am avut o zi grea. Ce-ai zice să găsim un restaurant şisă mâncăm ceva, înainte de a te duce acasă?

- Păi, nu mi-e chiar atât de foame...

David zâmbi:

- Ţi s-au trezit în sfârşit nervii?

Zâmbi abătută:

- Da, cred că asta e, acum când totul devine în sfârşit realitate.

- Bine, îşi luă el sacoul. Atunci, un sandviş?

- Da, mi-ar face plăcere.

Ieşiră din redacţie, luară maşina lui din micul parking de la capătul străzii şi merseră la un snack-bar, de unde îşi luară mâncarea la pachet. Apoi, părăsiră oraşul, urcând pe pantele împădurite ce se înălţau atât de maiestuos deasupa metropolei, şi în faţa uneia dintre cele mai frumoase privelişti din lume, îşi despachetară sandvişurile, scoaseră capacele paharelor de plastic cu cafea şi rămaseră aşezaţi unul lângă altul în înserarea care se lăsa încet.

Era un amurg pe care Lauren avea să-l ţină minte multă vreme, pentru camaraderia simplă dintre ei şi pentru plăcerea prezenţei lui liniştitoare.

În cele din urmă, David o duse acasă şi, în faţa uşii, aşteptă până îşi scoase cheia din poşetă.

- Acum e totul în regulă? o întrebă.

- Da, mulţumesc.

- Ei, atunci... noapte bună...

Tocmai se întorcea să plece, când Lauren îl strigă.

- Da? se răsuci el din nou.

Animată numai de instinct, ştiind din

intuiţie că proceda în cel mai firesc mod, se apropie şi îl sărută uşor pe obraz, savurând căldura pielii lui, aroma subtilă de plante şi mirodenii.

David o privi, vag surprins de gestul ei, dar într-un mod plăcut, după care îi trecu o mână prin părul, într-o mângâiere blândă.

- Ştii ce simt pentru tine, nu-i aşa? o întrebă, încet.

Lauren îi evită privirea, ştiind că ultimele vestigii ale puterii de a-i rezista s-ar fi fărâmiţat dacă se uita drept în ochii lui cu adâncuri nepătrunse.

- Ştiu ce *crezi* că simţi.

Simţi că se încrunta.

- Cum adică? întrebă el, nedumerit.

Ridică din umeri, oarecum amuţită, incapabilă să se exprime atât de coerent pe cât ar fi vrut.

- Ştiu ce simt *eu* pentru tine, David. Dar... să fie oare realitate, dau doar vraja acestei insule, care ne face să simţim ceea ce simşim?

David clătină din cap, nevenindu-i să creadă:

- Îţi închipui că numai "vraja insulei" influenţează sentimentele mele

pentru tine?

- Poţi spune cu deplină sinceritate că nu? replică ea.

- Da. Dar tu...

Iarăşi ridică din umeri:

- Nu sunt sigură, David. Asta-i problema... Pur şi simplu, nu sunt sigură.

David dădu încet din cap.

- Ei bine, când *vei fi* sigură, ştii unde mă găseşti, spuse el, pe aelaşi ton blând şi înţelegător dintotdeauna. Am să te-aştept.

- Ştiu. Îmi pare rău, David...

- Să nu-ţi pară, o întrerupse. Ştiu ce simt pentru tine, Lauren. Cred că m-am îndrăgostit de tine puţin încă de prima oară când ne-am cunoscut, la interviul din Londra, deci ştiu cu certitudine că nu are nici o legătură cu Hong Kong-ul - şi ţi-o voi dovedi, cu timpul.

Se aplecă s-o sărute uşor pe frunte, apoi se retrase, aşteptând până când Lauren intră în apartament, înainte ca şi el să plece.

În dimineaţa plecării spre provincia Guangxi, întrucât bacul pe care stabilise să-l ia din Kowloon până în Canton pleca

la ora nouă, Lauren fu nevoită să se scoale devreme. Abia se crăpase de ziuă, când îşi duse la maşină bagajele - haine şi articole de toaletă care să-i ajungă o săptămână, toate împachetate într-o mică geantă cu fermoar şi curea pentru umăr - chinuită de goluri în stomac. Când reveni s-o anunţe pe Maggie că era gata de plecare, tânăra orientală tocmai închidea telefonul din living.

- O, ce păcat, spuse ea.

- Potfim?

- A telefonat domnul David, îi explică Maggie. Spune că regretă, dar nu poate veni în port să te conducă. E o problemă la birou şi trebuie s-o rezolve.

Vestea căzu ca un trăsnet. Perspectiva de a nu-l vedea pe David o săptămână încheiată fusese destul de neplăcută, dar faptul că n-avea să vină nici măcar pentru a-i ura drum bun o dezamăgea cumplit. Totuşi, nu avea ce face şi, în orice caz, spera ca următoarea săptămână să treacă repede. Afişând o expresie eroică, spuse:

- N-are importanţă. Sunt... ăă... gata de plecare, când eşti şi tu.

Maggie era pregătită. Coborâră la maşină, iar fata conduse prin oraşul

încremenit şi cenuşiu peste care răsărea leneş soarele. Opriră la spital, unde Lauren intră şi, arătând hârtiile necesare, îl luă pe Gordon Wong. Băiatul era nerăbdător să plece din spital, deşi insistă să-şi ia rămas bun mai întâi de la bunicul său. După aceea, se urcară în maşina lui Maggie şi străbătură Tunelul Trans-Portuar, spre Kowloon. Pe cheul Tai Kok Tsui, tânăra chinezoaică le făcu cu mâna în timp ce urcau schela, la bordul bacului *"Tianhu"* al Companiei de Transporturi Navale Pearl River.

Uriaşul ferry imaculat ridică ancora fix la nouă, pornind maiestuos de la cheu, pe apele cu valuri albastre-verzui ale Mării Chinei de Sud. Lauren şi Gordon stăteau lângă copastie, privind întinderea de beton a oraşului Kowloon cum se micşora în depărtare. O briză marină sărată şi răcoroasă alunga parţial canicula aproape constantă, iar duduitul monoton al motoarelor nu era întrerupt decât de ţipetele pescăruşilor care dădeau târcoale pe deasupra.

Stând astfel pe punte, Lauren începu să se gândească la călătoria care-i aştepta. Oare David avea dreptate? Chiar existau posibile pericole? În nici un

caz. Dar, aşa cum îi atrăsese el atenţia, era o femeie care călătorea singură. Nu voia să lase îndoielile să i se strecoare în minte, dar acestea erau insistente şi nu le putea opri.

Apoi, însă, se întâmplă un lucru care i le risipi cu totul. Absolut pe neanunţate, Gordon Wong o luă de mână, iar când Lauren coborî privirea spre el, şi băiatul îi zâmbi cu ochii plini de o recunoştinţă sfioasă dar vizibilă, îşi dădu seama că nu era o femeie pornită singură la drum. Avea o răspundere, sub forma acelui băieţel, iar conştiinţa faptului îi întări hotărârea de a reuşi, orice s-ar fi întâmplat.

Capitolul 9

Ziua trecea încet, dar bacul continua să navigheze spre nord, până când locul mării îl luă în sfârşit Pearl River. Cerul era vârstat cu dungile asfinţitului, se însera încet şi, în cele din urmă, pe apele din jurul lor începu să alunece şi să joace lumina reflectată a lunii.

Lauren ştia că ar fi fost mult mai

rapid şi mai direct să facă drumul cu hidroglisorul, dar acela ar fi costat mai scump şi, în orice caz, spera ca această călătorie mai lentă să-i ofere timp pentru a-l cunoaşte mai bine pe copilul din grija ei şi a culege mai multe informaţii pentru serialul de articole prevăzut.

Spre surprinderea ei, Gordon era sclipitor de inteligent, deşi cam timid. Nu numai că se pricepea la matematică şi ştiinţe, dar îi plăceau şi desenul şi scrisul, iar după ce îşi lăsă în urmă sfiala, o delectă cu un nesfârşit şir de poveşti născocite de el şi diverse fapte interesante pe care le reţinuse de la şcoală. Dar nu era un călător prea comod şi, după un timp, tangajul continuu al vasului începu să-i provoace greţuri.

"Tianhu" ajunse în Portul Zhoutouzui din Canton în dimineaţa următoare la ora şapte şi, debarcând, găsiră oraşul întru totul la fel de însufleţit ca Hong Kong-ul. Însă acest haos de şi puţin înfricoşător, aşa că găsiră un local relativ liniştit unde să mănânce şi să-şi studieze broşurile, după care porniră în căutarea vaporului cu care aveau să-şi continue drumul spre nord, pe râurile

Pearl şi, mai departe, Xi. Spre seară, porniseră din nou, înaintând tot mai mult în adâncul Chinei.

Era o ţară vastă şi sălbatică, după cum observa acum Lauren, şi părea să se întindă de pe ambele maluri într-o încâlceală de verdeaţă confuză şi nesfârşită. Dar kilometrii se succedau cu regularitate şi, în sfârşit, vasul acostă la Wuzhou.

Când ajunseră în oraş, însă, ea prea târziu ca să mai pornească spre ferma Wong, chiar dacă autobuzele încă mai circulau, aşa că Lauren găsi un hotel în care să înnopteze. Acolo, putu să facă o baie înviorătoare şi să se culce într-un pat moale, care nu se legăna greţos înainte şi-napoi sub ea. Până şi lui Gordon i se ridicase moralul, acum când ştia că drumul pe apă rămăsese în urma lor.

În zorii zilei următoare, plecară în căutarea autobuzului care parcurgea ultima etapă a călătoriei până la ferma Wong. Nu peste mult, se urcară într-un autobuz aglimerat - şi, la drept vorbind, destul de vechi - care porni zdrăngănind printre câmpii, lăsând în urmă oraşul Wuzhou.

Condiţiile de călătorie cu autobuzul erau rudimentare, cel puţin. Se părea că autovehiculul nu avea suspensii aproape deloc, iar şoferul încă nu dăduse nici un examen de conducere. Nici drumeagul de ţară accidentat care trecea drept şosea nu-i ajuta prea mult. Cu timpul, în autobnuz se făcea tot mai cald şi mai înăbuşitor, şi a fiecare staţie se urcau tot mai mulţi oameni, deşi coborau foarte puţini.

Cam pe la amiază, autobuzul începu să scoată un clănţănit ciudat, iar Lauren, aplecându-se în scaun, văzu că de sub capota motorului ţâşneau aburi. În cele din urmă, şoferul trase pe dreapta, cerându-şi iertare scurt şi superficial pentru întârziere. Vizibil deprins cu capriciile autovehiculului, scoase imediat o trusă de scule de su scaun şi le propuse pasagerilor să profite de ocazie pentru a coborî şi a-şi dezmorţi picioarele, până convingea mofturosul motor să pornească din nou. Întrucât lui Gordon i se făcuse iarăşi rău, Lauren nu se lăsă invitată de două ori.

Coborâră pe un drum desfundat mărginit de copaci cu trunchiurile groase, unde arşiţa reflectată din

pământul brăzdat de făgaşuri îi lovi ca o palmă, ameninţând să-i deshidrateze cu repeziciune. Ţânţarii zumzăiau şi străpungeau aerul dens prin jurul lor.

Pentru a-i lua mintea de la greţuti, Lauren îi propuse băiatului:

- Hai să facem o explorare, bine?

- Da, răspunse el, uşurat să iasă la aer, după ce stătuse atâta timp în autobuzul înghesuit, cu picioarele înţepenite.

Ţinându-se de mână, lăsară pe marginea drumului restul pasagerilor şi porniră prin pădure. Lauren se aşteptase ca la umbra copacilor să fie puţin mai răcoare, dar era chiar mai cald, dacă se putea aşa ceva, căci ramurile încâlcite de deasupra împiedicau aerul să circule. Gordon, însă, părea destul de încâtat să zburde, decis să perceapă în acelaşi timp toate acele privelişti şi sunete noi, iar Lauren îl privi cu un zâmbet afectuos pe faţa obosită.

Ajunse la o râpă şi se aşeză, cu bagajul alături. Drumul cu autobuzul îi istovise pe amândoi mai tare decât îşi dăduse ea seama. Îl privi pe Gordon cum examina copacii, plantele agăţătoare şi lianele, cum cerceta solul în căutarea

urmelor de animale. Ici şi colo, fascicule de lumină a soarelui, pline de praf, se infiltrau prin frunziş, conferind poienii un aspect ciudat, suprarealist. Dar, oricât de caldă şi întunecoasă era, domnea liniştea, după tusele şi mârâielile motorului şi zarva generală a numeroşilor călători.

De fapt, era atâta linişte încât, peste un timp nedeterminat, când se auzi motorul autobuzului, acesta o făcu pe Lauren să tresară. Sărind în picioare, îşi dădu seama că aerul canicular o făcuse să aţipească, drept pentru care pierduse complet noţiunea timpului. Acum, însă, când şoferul reuşise să-şi repună autobuzul în funcţiune, era bine să se grăbească.

- Gordon! strigă ea. Vino! E timpul să ne întoarcem.

Băieţeul se afla la câteva zeci de metri distanţă, jucându-se cu o creangă. Când îi auzi vocea, aruncă lemnul şi o luă la fugă spre ea, făcându-i cu mâna. Până ajunse la ea, Lauren săltă bagajul la loc pe umăr şi, luându-l de mână, porni înapoi prin pădure, îndreptându-se spre zona strălucitoare de lumină a soarelui, aproape albă, dinapoia

ultimilor copaci, unde drumul mergea spre est. Auziră din nou mârâitul motorului, când şoferul apăsă pe accelerator - dar de astă dată, sunetul o umplu pe Lauren de nelinişte.

Se încruntă. Părea că autobuzul era în mişcare. Dar, cu siguranţă, se înşela! Doar n-ar fi plecat fără ei, nu? Cu o frângere de inimă, Lauren ştiu că era foarte posibil, dacă omul ţinea morţiş să recupereze timpul pierdut şi dacă era convins că toţi pasagerii se întorseseră în autobuz.

O luă brusc la fugă:

- Repede, Gordon! Să ne grăbim!

Ocoliră toţi copacii din cale, împrăştiind grămăjoarele de frunte moarte şi ţărâna afânată, dar când năvăliră pe drum autobuzul ajunsese deja la câteva sute de metri distanţi, îndepărtându-se cu fiecare clipă.

Înnebuniţi, începură amândoi să-şi agite braţele pentru a-i atrage atenţia, dar norii mari ai gazelor de eşapament îi ascundeau şoferului vederea din oglindă.

Autobuzul se micşoră tot mai mult, până când murmurul haotic al motorului său nu se mai auzi. Deznădăjduită, Lauren îşi puse geanta jos şi se învârti în loc,

cercetând împrejurimile. Se părea că, din neatenţie, naufragiaseră în plină pustietate.

Se uită înapoi, în direcţia de unde veniseră. Cât de departe fusese ultima staţie? Nu-i acordase prea multă atenţie, dar ceva îi spunea că făcuseră o bună bucată de drum. Apoi, se uită în direcţia unde dispăruse autobuzul. Oare se afla undeva în faţă vreo staţie apropiată. Nici acum nu avea cum să fie sigură. Un lucru, însă, era cert. Drumul acela era foarte puţin circulat. Nu aveau aproape nici o şansă de a face autostopul. Nu le mai rămăsese decât s-o ia pe jos până ajungeau cât de cât în civilizaţie - sau până trecea altul dintre rarele autobuze.

Pe o asemenea căldură, până şi cele mai mici eforturi le secau rapid energiile şi, cu toate că porniseră cu pas vioi şi hotărât, nui trecu mult şi încetiniră, efortul de a merge devenind tot mai mare. Pentru a agrava şi mai mult situaţia, în faţă se adunau nori negri de furtună, ameninţând cu un muson.

După două ore, în care parcurseseră vreo şase sau opt kilometri, poate, ajunseră la o bifurcaţie a drumului. Lauren căută zadarnic un indicator, dar

se vedea clar că asemenea lucruri nu existau în acea parte izolată a ţării.

Aşadar, încotro s-o ia?

Avea de luat o decizie delicată. Pe de o parte, acum puteau să fi ajuns mai aproape de destinaţie. Pe de alta, dacă o lua în direcţia greşită, aveau să se abată de la drum cu kilometri întregi.

Coborând privirea spre Gordon, văzu cât era de obosit. Vând, nevrând, trebuia să facă un popas.

Găsiră un şanţ pe marginea drumului şi se aşezară, iar Lauren căută în geantă, printre dulciurile pe care le cumpăraseră în Wuzhou penytru drum. Li se făcuse foame amândorura, iar dulciurile nu-i săturau nici pe departe, dar nu prea aveau de ales. Cu faţa mânjită de transpiraţie şi praf, îşi spuse că nu avea motive să-şi piardă speranţele. Mai devreme sau mai târziu, *trebuia* să ajungă în civilizaţie, chiar dacă nu era decât o staţie de autobuz.

Canicula îi ameţea, dar în cele din urmă, când Lauren aprecie că se odihniseră destul, se ridicară în picioare şi se întoarseră spre bifurcaţie.

- Mai ţii minte cât de cât regiunea

asta, Gordon? întrebă ea, ştiind că nu prea avea şanse.

Gordon clătină din cap.

- Bine, mormăi Lauren, mai mult pentru sine însăşi.

Analiză posibilităţile, sperând ca instinctul s-o îndrepte în direcţia potrivită. Oricum, nu avea de ales decât între două drumuri. Fiecare era doar o fâşie de pământ bătătorit şi accidentat, cu desişuri sălbatice şi păduri umbroase pe margini.

- O vom lua la stânga, hotărî ea, după untimp.

Îşi reluară mersul.

Se trudiră astfel, în timp ce după-amiaza trecea şi norii de furtună continuau să se adune. În repetate rânduri, Lauren se uita peste umăr, sperând să vadă vreo maşină sau un camion apropiidu-se, dar drumul se încăpăţâna să rămână pustiu.

În sfârşit, la apropierea serii, începură să cadă primii stropi mari de ploaie, lovind pământul prăfuit cu degete moi, lichide. Cerul avea acum culoarea unei vânătăi dureroase, în timp ce ploaia se înteţea, formând deja băltoace în gropi şi şanţuri.

Pentru Lauren, era aproape picătura care umplea paharul. Cum putuseră conspira evenimentele pentru a-i aduce într-o asemenea situaţie? Totul părea atât de nedrept. Dar dacă stătea pe loc deplângându-şi soarta nu rezolva nimic.

- Haide, spuse ea, ridicând vocea pentru a se face auzită. Sub copaci vom fi mai adăpostiţi.

Tocmai când intrau în pădurea întunecoasă, furtuna se dezlănţui din răsputeri. Vântul dinspre sud-vest sufla în rafale violente, ploua mai are şi, în depărtare, tunetele bubuiau ca nişte salve de artilerie.

Gordon se ţinea de ea atât de strâns încât îi simţea unghiile înfipte în palmă, dar şi pe ea o neliniştea la fel de mult furia ruperii de nori. Până la urmă, îl luă în braţe şi se adânci în pădure, să caute un adăpost.

Stropii de ploaie cădeau în diagonală, ca un zid de apă în continuă mişcare, împungând băltoacele cu miliarde de ace. Cel puţin, crengile opreau o mare parte din aversă; era şi asta ceva. Totuşi... Lauren se opri un moment să ridice privirea. Ramurile se agitau încoace şi-ncolo, cu trosnete şi foşnete

sonore, după cum le mişca vântul de furtună. Deasupra lor, norii vineţi alergau pe cerul plumburiu.

Un tunet se rostogoli bubuind. Trăsnetul lovi pământul cu un deget ascuţit, acuzator. Lauren îşi impuse să nu intre în panică, deşi i-ar fi fost greu să creadă că acela nu era sfârşitul lumii.

Distrasă de atâta haos, se împiedică de rădăcina unui copac. Numai norocul o ajută să-şi păstreze echilibrul. Îngrozit, Gordon se ţinea de ea cu degetele transformate în gheare. Lauren se pomeni murmurându-i la ureche:

- Nu-i nimic, nu-i nimic, e doar o furtună...

În sfârşit, găsi un loc unde copacii mai deşi le ofereau o oarecare protecţie, şi lăsă copilul jos. Aia se mai vedeau, din cauza întunericului, doar ca două siluete. Poate că de-asta rămânea băiatul atât de aproape de ea, fiindcă se temea ca umbrele să nu se furişeze spre ei, pentru a i-o răpi pe Lauren.

Se familiarizară cu noile împrejurimi, mai mult pe pipăite. În cele din urmă, Lauren se aşeză pe un uşuroi, iar Gordon se ghemui aproape imediat

lângă ea. Îl strânse alături, bătându-l din când în când pe umăr şi murmurându-i aiureli liniştitoare. Însă chiar şi aşa, îi simţea clar prin haine tremurul.

Furtuna părea să nu se mai sfârşească, făcând ravagii prin pădure cu o ferocitate sălbatică. Într-un târziu, păru să ajungă chiar deasupra lor, iar când izbeau trăsnetele, până şi cei mai puternici copaci se zgâlţâiau din rădăcini. Fulgerele continuau să sfâşie pânza cerului, adăugând în aerul umed un iz neplăcut, înţepător, de sulf şi electricitate. Se făcuse mai răcoare, apoi frig de-a binelea, şi în curând femeia şi copilul ajunseră să stea îmbrăţişaţi numai pentru a-şi ţine de cald.

Lui Lauren nu-i prea venea să creadă că ea, o femeie în toată firea, rătăcise atât de total drumul încât puteau fi nevoiţi să înnopteze acolo, în săklbăticie. Ce se întâmplase cu itinerariul ei, cu toate acele planuri de călătorie atât de meticulos organizate?

Nu ştia cât timp trecuse. După o vreme, aţipiră amândoi. Mai târziu, însă, se trezi cu o tresărire, dar în jur domneau calmul şi liniştea. Nu se auzeau

decât stropii de ploaie picurând de pe frunze şi, în depărtare, sunetele ocazionale ale animalelor - în felul lor, la fel de alarmante ca furtuna însăşi.

Noaptea se prelungea la nesfârşit. Gordon moţăia pe apucate în braţele ei, pe când Lauren încerca să picotească, pentru ca astfel ceasurile de întunecime să treacă mai repede. După o vreme, observă că, deasupra bolţii de frunze ce-i adăpostea, cerul se lumina vizibil, şi-şi dădu seama uşurată că se apropiau zorii. Deşi se simţea la fel de extenuată ca la început, când furtuna îi alungase printre copaci, lumina zilei conţinea o făgăduială care-i întări voinţa.

Gordon se mişcă greoi. În primul moment, bietul băiat nu ştiu unde se afla, şi se ridică încet în capul oaselor, ştergându-se cu nodurile degetelor la ochi.

- Te simţi bine? îl întrebă Lauren, întinzând mâna să-i ciufulească părul.

Copilul dădu din cap.

- Ne-am rătăcit? întrebă el, săltându-se în picioare şi scuturându-şi frunzele uscate de pe pantaloni.

- Ne-am abătut puţin de la drum, răspunse ea, pe un ton vesel şi optimist,

ca să nu-l a;armeze. Dar să ne rătăcim? Niciodată.

Tăcu un moment.

- Ţi-e foame?

Gordon dădu din cap.

- Nu mai am decât nişte dulciuri, teamă mi-e, dar trebuie să ne mulţumim cu ele până ajungem la ferma unchiului tău.

Nu peste mult, îşi strânseră lucrurile la un loc şi porniră, de mână, îndreptându-se din nou spre lumina soarelui care se infiltra verzui printre copacii din depărtare.

Pe Lauren o dureau ochii. Niciodată în viaţa ei nu şi-ar fi imaginat că drumul spre ferma Wong avea să se sfârşească printr-o asemenea aventură şi, cu toată sinceritatea, simţea că şi ea şi Gordon ar fi preferat să se lipsească de aşa ceva. Dar, cu siguranţă, după ce ajungeau înapoi pe drum, trebuia să găsească obligatoriu pe cineva care să-i ajute.

Deşi furtuna risipise temporar arşiţa înăbuşitoare, acest respiro fusese de scurtă durată, iar vrmeea se încălzea deja.

În sfârşit, ajunseră la marginea pădurii şi ieşiră în lumina tot mai

puternică a soarelui. Dar, spre marea surprindere a lui Lauren, mi mai găsiră drumul desfundat aşteptându-i. De fapt, nicăieri nu se mai vedea nimic care să semene măcar vag cu un drum.

În primul moment, îşi spuse că ploaia spălase toate urmele drumului. Însă alungă ideea pe loc, aşa ceva fiind în mod clar imposibil. Nu, curând deveni evident că porniseră din nou într-o direcţie greşită şi, în loc să se apropie de drum, ieşiseră din pădure prin partea cealaltă.

- Unde suntem? întrebă Gordon, privind-o.

Lauren se întorsese şi tocmai se pregătea să pornească înapoi pe unde veniseră, când observă pentru prima oară copacii. Aveau trunchiuri groase, înfăşurate în viţe şi liane.

Se încruntă. Păreau în chip ciudat familiari. Avea senzaţia c-i mai văzuse undeva, deşi ştia că aşa ceva era cu neputinţă.

Se răsuci din nou spre câmpia de dincolo de pădure. În faţă se întindeau lacuri şi mlaştini. O orezărie se puierdea undeva spre nord. De la est la vest curgeau râuri. FDuă cel mai

îndepărate dintre acesta, urmau coline şi văi. Iar dincolo de ele se înălţau munţii cu aspect sumbru şi piscurile învăluite în ceaţă.

În acel moment, îşi dădu seama unde mai văzuse acel tablou - în visurile ei!

O potopi pe neaşteptate un val de amintiri. În prima zi la Hong Kong, visase acel peisaj mohorât. A doua oară când îl visase, se confruntase cu un bărbat de rasă orientală în care ştia că nu trebuia să aibă încredere.

Pe-atunci, nu cunoscuse identitatea acelui om, dar acum îşi dădu seama, cu o tresărire, că fusese Ricky Lee. Oricât părea de incredbil, ceva din interorul ei încercase încă de pe-atunci că u trebuia să aibă încredere în el, dar ea nu putuse înţelege sfatul, din moment ce, pe vremea aceea, nici măcar nu ştiuse cine era Ricky Lee!

Clătină din cap. Nu, nu putea fi adevărat.

Proabil avea halcinaţii, Foamea şi nesomnul o făcea să-şi imagineze...

Înainte de a apuca să analizeze coincidenţa - căci altceva nu prea putea fi - auziră brusc în depărtare trosnete de vegetaţie răscolită, apropiindu-se din

adâncul pădurii.

Gordon scoase un mic sunet de surprindere şi, instinctiv, o luă de mână. Sunetele cuiva care venea spre ei prin pădure nu erau neapărat alarmante, desigur, dar era complet singuri în zona aceea pustie, singuri şi lipsiţi de apărare.

Cine venea spre ei prin pădure - prieten sau duşman?

Îşi mai aminti încă un crâmpei din visurile ei stranii. în primul, omul care ieşise din pădure fusese David Kent. Dar, cu siguranţă, David nu avea cum să fie *acolo*...?

Distinseră o mişcare, silueta unui om care se apropia de ei, cu razele soarelui şi umbrele frunzelor prelingându-i-se înapoi peste umeri. Lauren îl ţinu strâns pe Gordon, aproape neavând curaj să mai respire, în timp ce încerca se desluşească alte detalii ale noului sosit. Un moment mai târziu, văzu că era înalt; atletic; cu părul negru ca miezul de noapte...

Omul se apropia, cu paşii răsunându-i puternic în tăcerea dimineţii, în timp ce plantele răvăşite foşneau sub paşii lui ritmici.

În sfârşit, bolta de frunze de deasupra lui se rări, lăsând soarele să lumineze şi alte amănunte; pielea bronzată; albul strălucitor al zâmbetului; adâncimile nepătrunse ale ochilor căprui...

Lauren îşi simţi pieptul şi gâtlejul comprimate de emoţia recunoaşterii - o recunoaştere pe care îi era aproape frică s-o accepte.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

Vocea i se auzi ca o şoaptă plină de uimire.

- David...?

Nu-i venea să-şi creadă propriilor ei ochi umezi. *Era* David! Dar ce Dumnezeu căuta acolo?

În sfârşit, ochii lui se opriră asupra feţei sale mânjite.

- *Lauren!* strigă, cu glas răguşit. Slavă Domnului!

Se apropie, parcurgând din trei paşi lungi distanţa care-i despărţea, şi-şi desfăcu braţele să-i strângă pe amâmndoi la piept, femeia şi copilul.

- Dumnezeule, cred că am bătut cu piciorul jumate din China ca să vă caut, în ultimele douăzeci şi patru de ore!

Lauren era atât de copleşită de emoţie încât abia mai putea vorbi. Îl cuprinse cu braţul liber, ca şi cum ar fi fost o plăsmuire a imaginaţiei ei la care nu voia să renunţe.

- David...

Vocea îi era răguşită, sufocată de sentimente reprimate.

- David... ce-i cu tine *aici*?

În timp ce Gordon făcea un pas înapoi, pentru a-i lăsa pe oamenii mari să se îmbrăţişeze mai strâns, David o cuprinse la piept, cu căldură şi pşutere.

- Nu eşti singura care-şi poate lua concediu de la *"The Ex-Pat"*, să ştii.

- Dar...

Era atât de năucită de apariţia lui neaşteptată, încât nici nu-şi mai găsea cuvintele, mulţumindu-se doar să-l strângă în braţe.

- Cum te-aş fi putut lăsa să faci atâta amar de drum singură? întrebă el, cu blândeţe. Şi-aşa a fost destul de rău că nu te-am putut conduce la ferry-boat. Aşa că am căzut pe gânduri. Şi, pradă unui impuls, m-am hotărât să vin după tine. Am închiriat o maşină din Wuzhou şi am întrebat care e drumul spre ferma Wong, dar când am ajuns acolo şi am aflat

că încă nu sosiserăţi, m-am întors în oraş, unde am vorbit cu şoferii de la linia de autobuze. Unul dintre ei şi-a amintit de tine şi de micul Gordon aci de faţă, după descrierea pe care v-am făcut-o. Era clar că luaserăţi autobuzul din Wuzhou, dar...

- Autobuzul s-a stricat, spuse Lauren, venindu-şi în fire. Când a reuşit să-l repare, a plecat accidental fără noi.

- Cam asta am reuşit şi eu să deduc, spuse David. Aşa că am pornit iarăşi din Wuzhou, azi dimineaţă la prima oră, şi nu ştiu ce mi-a venit că, la bifurcaţie, am luat-o la stânga, nu la dreapta. Când am găsit o hârtie de la dulciuri într-o băltoacă de la marginea drumului, m-am hotărât să-mi urmez mirosul.

- Norocul nostru că ai făcut-o, spuse ea, recunoscătoare.

- Atunci, haideţi. După toate prin câte aţi trecut, maşina închiriată o să vi se pară raiul pe pământ şi, odată ce vom reveni pe drumul cel bun, ar trebui să ajungem la ferma unchiului lui Gordon tocmai la timp pentru a prinde micul dejun.

Se aplecă şi-l strânse încurajator de

umeri pe băiat.

- Dar mai întâi, adăugă el, ţinând-o pe Lauren la o lungime de braţ şi privind-o drept în ochi, vreau să te uiţi bine în jur, Lauren. Îţi place ceea ce vezi? Nu, şi nici nu mă aşteptam. E pustiu, sumru, neospitalier, trist. A, da, are o anumită atmosferă. Dar nu e genul de "vrajă" exotică pe care ai găsit-o în Hong Kong, nu-i aşa?

Lauren se încruntă:

- Nu înţeleg...

- Crezi că în sălbăticia asta există ceva care-ar putea să influenţeze ceea ce simt pentru tine? o întrebă el. Sau sentimentele tale pentru mine? Ceva din acea "vrajă a Hong Kong-ului" despre care vorbeai? Nici pomeneală. Cum ar putea înflori aici romantismul? Şi totuşi, o mai spun odată, Lauren. Te iubesc. Te-aş iubi chiar şi în deşertul cel mai fierbinte, sau în pustietatea cea mai îngheţată. Te-aş iubi şial continua să te iubesc, oriunde ne-am afla. *Acum* mă crezi? Crezi ceea ce-ţi spune inima?

Lauren îi privi faţa chipeşă şi bronzată, îi văzu sinceritatea deplină din ochii aproape negri şi dădu din cap.

- Da, David, răspunse ea încet. Da,

cred. Şi eu te iubesc. O, cât de mult te iubesc.

- Atunci, nu te mai împotrivi. Deja am pierdut prea mult timp.

- Da, dar avem la dispoziţie tot restul vieţii ca să recuperăm.

David o privi, cu zâmbetul aproape la fel de luminos ca soarele de pe cer, la fel de strălucitor ca surâsul ei.

- Atunci, să mergem, spuse el din nou. Urmează staţia Ferma Wong. Şi pe urmă, fără discuţie, cea mai plăcută întoarcere la Hong Kong pe care ţi-o poţi imagina!

O cuprinse cu un braţ pe după mijloc, cu celălalt încercui umerii lui Gordon şi, în timp ce o luau înapoi prin pădure, spre maşina care îi aştepta, peisajul sumbru şi neospitalier din urma lor păru să-şi piardă o parte din tristeţe, umplându-se în schimb cu o făgăduială. Făgăduiala orientului îndepărtat.

- Sfârşit -